

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Torsdag den 9. september 1999 kl. 16.00

Dagsorden:

Forskellige forslag vedrørende dagsordenen

365/99 Indstilling om salg af ejendommen Torvegade 32 til ejerlejligheder

366/99 Meddelelse fra Venstres Gruppe om, at Lise Helweg midlertidigt indtræder som medlem af Sundheds- og Omsorgsudvalget, Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, Det Rådgivende Integrationsudvalg, Revisionsudvalget, Valgudvalget samt af Repræsentantskabet for Beredskabskommissionen for Storkøbenhavn og som medlem af Fællesbestyrelsen for HS-regionen under Martin Geertsens orlov

350/99 Indstilling om Københavns Kommunes budgetforslag for 200 samt budgetoverslag for 2001-2003

351/99 Indstilling om budgetforslag for 2000 og flerårige budgetoverslag for Hovedstadens Sygehusfællesskab (H:S)

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): God aften. Mødet er åbnet.

Jeg skal byde velkommen til mødet og i særlig grad byde velkommen til Lise Helweg, der midlertidigt er indtrådt som stedfortræder for Martin Geertsen. Velkommen til Lise Helweg. Vi glæder os til det fortsatte samarbejde.

(Forsamlingen rejste sig)

I dag påbegynder vi førstebehandlingen af Københavns Kommunes budgetforslag for år 2000 samt budgetforslag for Hovedstadens Sygehusfællesskab.

Der er til mødet her udsendt en dagsorden med 2 punkter. Derudover har jeg modtaget en sag, som under forudsætning af forsamlingens godkendelse vil blive optaget på dagsordenen. Det drejer sig om sag 366/99, som er en meddelelse fra Venstres Gruppe om, at Lise Helweg midlertidigt indtræder som medlem af Sundheds- og Omsorgsudvalget, Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, Det Rådgivende Integrationsudvalg, Revisionsudvalget, Valgudvalget samt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Repræsentantskabet for Beredskabskommissionen for Storkøbenhavn og som medlem af Fællesbestyrelsen for HS-regionen under Martin Geertsens orlov.

Jeg foreslår, at sagen i givet fald behandles efter punkt 1 på dagsordenen.

Bortset fra punkt 1 på dagsordenen og den sag, der er uden for dagsordenen, så er mødet som bekendt reserveret til forelæggelse af budgetforslaget og indlæg fra partiernes budgetordførere.

På den fortsatte del af mødet mandag eftermiddag og aften formentlig også fortsætter som sagt budgetdebatten med indlæg fra medlemmerne og de kommentarer, der måtte være fra borgmestrene.

Jeg skal sige, at talerne her i aften vil være til rådighed efter den sidste taler, der har begæret, at talerne papirmæssigt først er til rådighed, efter at de har været holdt, ovre på aflæggerbordet. Det vil sige, at for de flestes vedkommende vil man kunne hente talerne ovre på aflæggerbordet, efter at de har været holdt.

Så skal jeg gøre opmærksom på, at der på pladserne er omdelt en skrivelse med opfordring til medlemmerne om allerede i aften at indtegne sig på den vedlagte talerliste for mødet mandag. Listen vedrører den 1. runde i budgetdebatten.

Jeg skal selvfølgelig understrege, at manglende indtegning på listen naturligvis ikke betyder, at det pågældende medlem ikke kan få ordet i debattens 1. runde. De medlemmer, som ikke har indtegnet sig på talerlisten, vil kunne få ordet efter dem, der er indtegnet på den liste, der vil ligge til rådighed her mandag eftermiddag. Så den liste har alene til formål at søge at sikre en hensigtsmæssig og temamæssig tilrettelæggelse af debatten i løbet af mandag eftermiddag og aften.

Som jeg tidligere har tilkendegivet og i overensstemmelse med den måde, vi gjorde det på sidste gang, vil min forelæggelse her i aften i lyset af at formandspladsen er mindre velegnet til, at der herfra holdes længere taler og indlæg i debatten, om få sekunder fortsætte og foregå nede fra talerstolen.

Jeg skal høre, om der er bemærkninger til, at sag 366/99 behandles, som det er foreslået. (*Ophold*). Det er ikke tilfældet. Jeg skal høre, om der i øvrigt er bemærkninger til dagsordenen. (*Ophold*). Det er heller ikke tilfældet, så er den godkendt.

1) 365/99

*Indstilling om salg af ejendommen Torvegade 32 til ejerlejligheder.
(Bygge- og Teknikudvalget)*

Indstillingen blev godkendt.

Enhedslisten De Rød/Grønnes gruppe ønskede i henhold til forretningsordenens § 14, stk. 2 følgende bemærkning tilført beslutningsprotokollen: "Enhedslisten tager principielt afstand fra, at Københavns Kommune sælger ejendomme, i stedet for at bruge dem

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

til boligsociale og andre formål. I tilfælde af salg i forbindelse med byfornyelse bør en ejendom sælges som andelsforening. Den konkrete sag om Torvegade 32 er dog så speciel, at Enhedslisten ikke vil modsætte sig salg som ejerlejligheder, idet kommunen så får nogle penge hevet hjem, som en privat ejer ellers formentlig havde scoret."

Uden for dagsordenen

1) 366/99

Meddelelse fra Venstres Gruppe om, at Lise Helweg midlertidigt indtræder som medlem af Sundheds- og Omsorgsudvalget, Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, Det Rådgivende Integrationsudvalg, Revisionsudvalget, Valgudvalget samt af Repræsentantskabet for Beredskabskommissionen for Storkøbenhavn og som medlem af Fællesbestyrelsen for HS-regionen under Martin Geertsens orlov.

Meddelelsen blev taget til efterretning.

2) 350/99

*Indstilling om Københavns Kommunes budgetforslag for 200 samt budgetoverslag for 2001-2003.
(Økonomiudvalget)*

og

351/99

*Indstilling om budgetforslag for 2000 og flerårige budgetoverslag for Hovedstadens Sygehusfællesskab (H:S).
(Sundheds- og Omsorgsudvalget)*

Sagerne blev behandlet under ét.

Behandlingen strakte sig over 2 mødeaftener, jf. nedenfor.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Hvis vi skal give en samlet karakteristik af, hvad der sker i det nye København i disse år, må vi sige med et af tidens udtryk, at »byen rykker«.

København rykker ind i en ny økonomisk dimension, hvor vi ikke længere skal leve med overlevelsesekonomi, men har fået kræfter til at være offensive.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

København rykker tættere på sine naboer. Øresundsregionen er allerede en kendsgerning, når man ser på de mange samarbejdsrelationer, der er på tværs af Øresund. Når den faste forbindelse åbner til næste sommer, er regionen også fysisk en realitet.

Vi rykker også tættere på vores naboer her på Sjællandssiden. Hovedstadens Udviklingsråd er under dannelse og vil blive et vigtigt samarbejdsværktøj.

Vi rykker tættere på Europa. Københavns samarbejde med andre europæiske hovedstæder udvikler sig, senest med oplægget til en samarbejdsaftale med Berlin, en af de mest dynamiske hovedstæder og storbyer i Europa.

Men vi rykker først og fremmest tættere på byens borgere. Arbejdet med at udvikle og udbygge vores kerneydelse, nemlig servicen i forhold til københavnernes, har højeste prioritet, og vi har allerede sikret en række gode resultater.

Så synes jeg også, at vi er rykket lidt tættere på hinanden her i salen. Det har også været helt nødvendigt. Også i de kommende år vil det være afgørende for borgernes opfattelse af det politiske arbejde her i Borgerrepræsentationen, at vi på trods af forskellige politiske udgangspunkter er i stand til at finde brede løsninger på udfordringerne.

Sådan har det været om det budget, der gælder for 1999, med de fremadrettede perspektiver, der ligger i det. Det tror jeg er et godt signal, og jeg vil godt kvittere i forhold til de partier, der var med til at tage ansvar for budgettet for 1999.

Jeg tror, vi bør være endnu flere, vi bør kunne finde en endnu bredere løsning for budgettet for år 2000, og derfor synes jeg også, der er meget fornuft i forslaget om at overveje den måde, vi forhandler på, som også Den Radikale Gruppe har gjort det i en af dagens aviser.

Nu skal vi i Borgerrepræsentationen i gang med at diskutere og vedtage det budget, som skal ligge til grund, når København træder ind i det nye årtusinde.

I den forbindelse er det vigtigt endnu en gang at slå fast, at et budget jo ikke bare er tal, at et budget ikke bare er talrækker og kolonner. Et budget er et udtryk for det, vi vil, er udtryk for de værdier, vi lægger vægt på, er udtryk for de prioriteringer, vi er enige om, fordi et eller andet sted kan vi selvfølgelig ikke blive enige om alt, men det, vi er enige om som det fælles gods, som det fælles grundlag for aktiviteterne i de kommende år, det, der er grundlaget for udmøntningen af de strategier, vi har lagt.

Og hvad er det så, vi vil? Ja, detaljerne skal jo vise sig, når ordførerne nu overtager talerstolen og fortæller, hvad hver enkelt gruppe, hvert enkelt parti her i salen har på ønskesedlen. Jeg vil godt give mit bud på, hvordan jeg kunne tænke mig, at vi bruger de muligheder, som bl.a. den bedre økonomi giver os.

Hvad er det egentlig for en by, vi gerne vil have? Først og fremmest vil vi have en menneskelig storby. Hvis vi siger vi det på engelsk, »a human capital«, så får vi oven i købet en raffineret dobbelthed i begrebet, for det kan være den værdi, der er opsamlet i de mennesker, der bor i byen, de mennesker, der bor i regionen, den menneskelige kapital, om man vil, men det kan også være selve regionen eller byen København, som er den menneskelige hovedstad.

På mange måder er København allerede en menneskelig storby, og skulle nogen være i tvivl, ja, så kan man bare se på mange af de andre storbyer, der er rundtomkring i verden, også storbyer, der ligger i nærheden af os.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

København skal efter min mening blive ved med at være en menneskelig storby, for at være menneskelig er i min optik i hvert fald også at være åben og være klar til forandring, vel at mærke hvis forandringerne er velgennemtænkte. At være menneskelig er, sådan som jeg ser det, at tage ansvaret for sig selv og ikke mindst for andre. Og at være menneskelig er også at være engageret.

Jeg tror, det er særligt dansk træk, at vi lidt ligesom i sportens verden er i stand til på samme tid at udvikle både bredde og elite. Vi er gode til at udvikle spidskompetencer, uden at vi taber det brede, humane menneskelige perspektiv.

Københavns Kommunes engagement i og medansvar for de 2 nye forskerparker for bioteknologi og for IT-virksomheder er eksempler på, at byen kan arbejde med de brede opgaveløsninger, men også gå aktivt ind i at udvikle de højkompetenceområder, som er vigtige konkurrenceparametre i den internationale sammenhæng.

Dette hus' arkitekt, Rådhusets arkitekt, Martin Nyrop, satte et lille motto overalt i Rådhuset. Han havde fundet det i en italiensk regeringsbygning fra 1500-tallet, men han fandt det passende at placere det så mange steder i det nye Rådhus, at alle, der færdes i huset, hele tiden ser det. »Så er By som Borger«, lyder det. Og mere rammende kan det vel ikke siges: Ingen by er bedre end sine borgere.

Skal vi finde nogle fælles karakteristikker for københavnernes og vel i det hele taget for de borgere, der bor i vores region, så kan man med god ret sige, at det er engagerede mennesker, det er mennesker, som favner bredt, og at vi er ansvarlige, så det er jo let at tilslutte sig Nyrops ord »Så er By som Borger«.

Men det er godt nok også forpligtende for os, der sidder her i salen. Vi skal fastholde og udbygge en menneskelig hovedstad, hvor vi også udnytter de menneskelige ressourcer.

Hvordan gør vi så det? Ja, vi arbejder allerede ud fra en række overordnede målsætninger, jeg vil bare trække tre af dem frem, som ligesom værdigrundlaget er formuleret og lagt til grund som en fælles rettesnor for både det politiske og det administrative arbejde her i kommunen.

Vi skal have orden i vores økonomi. Vi vil simpelt hen have, at vores indtægter og vores udgifter harmonerer af hensyn til vores bevægelsesfrihed her og nu, men ikke mindst af hensyn til dem, der kommer efter os. Vi kan ikke være bekendt at sende regningen videre til vores børn og til vores børnebørn.

Regnskaber og budgetter viser, at vi nu har styr på den målsætning, så godt og vel. Faktisk er vores indtægter lidt større end udgifterne, og vi afvikler gæld.

Vi vil også have et fornuftigt forhold mellem de penge, vi henter fra borgerne i skat, og den service, vi tilbyder til gengæld. De penge, vi har at gøre godt med, er penge, som borgerne har en forventning om, at vi anvender meget omhyggeligt. På samme måde som vi alle sammen, på samme måde som borgerne i København skal have styr på husholdningen, skal vi have styr på byens husholdning.

Man må spare for at kunne købe noget af det, man ønsker sig, og af og til må man også sige nej til noget, man godt kunne tænke sig, fordi det er dårligt for økonomien.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Vores husholdningsbudget er kommet i en rimelig stand. Vi har fastholdt skatteprocenten, så den nu er under landsgennemsnittet. Det er naturligvis ikke et mål i sig selv at have en lav skat, men det er utrolig glædeligt, at tidligere års ubalance mellem skat og service er slut. Og jeg lægger meget vægt på, at vi kan fastholde den balance, også når vi sammenligner os med andre kommuner.

Så har vi ved et systematisk arbejde her i huset ved engagerede medarbejdere arbejdet ihærdigt med det generelle serviceniveau i kommunen.

Vi skal endelig også arbejde for, at byens befolkning udgør en mangfoldighed. En af de ting, som gør storbysamfund attraktive og giver folk lyst til at bo i dem, er jo netop mangfoldigheden. Her tror jeg, at de kommende års helt store udfordring ligger. Vi er begyndt at analysere de motiver, folk har til at flytte til byen, og specielt de motiver, folk har til at flytte fra byen.

Vi har som bekendt i morgen – og mange deltager, ved jeg – et temamøde om Københavns Kommunes boligpolitiske udfordringer, og her løftes sløret for nogle af de problemstillinger, som vi bliver nødt til at forholde os til, hvis vi vil have en by med en bred befolknings sammensætning.

Helt kort og sammenfattende kan man sige, at det billede, der tegner sig, er, at selv om vi nu ligger på et fornuftigt niveau også i relation til skat, og selv om vi er ved at løfte og ved at udbygge vores serviceniveau, så er det langtfra nok. Vi har ikke de boliger, som folk efterspørger.

Undersøgelser viser, at vi har svært ved at fastholde de borgere, der stifter familie omkring de 30 år, fordi vi hovedsagelig ikke kan tilbyde dem en bolig, der kan danne rammen om et alsidigt familieliv, heller ikke selv om de egentlig gerne ville blive i byen.

Så man kan sige lidt billedlig talt, at flyttebilen kører de mere velhavende op langs kysten og dem med mellemindkomsterne ud på Vestegnen.

Flyttebilerne kører selvfølgelig også ind mod byen, ind mod København, men her kan vi konstatere, at halvdelen af de mennesker, der flytter til byen, flytter ind i en bolig, der er dårligere, end de kunne ønske sig, og at de hurtigt ønsker at flytte ud igen.

Så vi kan sige, at Københavns befolkning, os alle sammen – eller den humane kapital, for at bruge den terminologi – naturligvis skal være så alsidig som muligt. Derfor synes jeg, det er foruroligende, at vi ikke kan tilbyde de unge børnefamilier, der godt vil blive boende, en bolig mæssig kvalitet, de kan være tjent med, når de oven i købet godt kan lide livet i storbyen.

Alle andre hovedstæder, både i Skandinavien og i Nordeuropa, bygger mange flere boliger og bedre boliger, end vi gør i København, ikke fordi der er bolig mangel, men fordi det at kunne tilbyde attraktive og kvalitetsbetonede boliger er en overlevelsesfaktor for de store byer, hvis befolkning også dér siver ud i omegnskommunerne for at få deres boligbehov tilgode set.

Så vi er nødt til at tænke nyt, vi er nødt til at tænke over instrumenterne. De, som har været anvendt gennem de sidste par årtier, slår ikke til. Der er behov for nytænkning både hos de private, hos andre investorer og hos os her i kommunen, og måske er der også behov for at få set på de statslige rammer.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Hvad der helt konkret skal ske, har jeg ikke svar på i dag, men målet er klart: Jeg tror, vi skal se på vores boligpolitik generelt, vi skal se på vores demografi med friske øjne. Vi skal også lære af de erfaringer, man har gjort sig ude omkring i andre store byer i Europa, hvor man tilsyneladende arbejder med boligspørgsmål med lidt større succes end her hos os.

For mulighederne har vi, det er jeg helt overbevist om. Havneområderne kan blive et af de mest attraktive boligområder i regionen, et af de mest attraktive boligområder i landet som helhed. Her tror jeg, jeg deler synspunkt med et andet af bestyrelsesmedlemmerne i Københavns Havn og for den sags skyld også bestyrelsesmedlem i den virksomhed, vi beskæftiger os med sammen her.

Jeg er overbevist om, at havneområderne kan blive et af de mest attraktive boligområder i regionen. Med det siger jeg også, at jeg som element i det her er rede til, at vi kigger på de overordnede planbestemmelser.

Heldigvis er der stadig væk plads til mange nye boliger. Et andet sted, som allerede er attraktivt, men for mange københavnere lidt overset, er Østamager, hvor de mest velegnede områder ligger i Tårnby og i Københavns Kommune. Jeg er helt overbevist om, at dette område i de kommende år vil blive endnu mere attraktivt med både metro, 10 minutter til Kongens Nytorv, hvis det er det, man vil, og meget, meget tæt på en ny strandpark, som jeg er overbevist om vil gå hen og blive en realitet i de kommende år.

Her må vi i det kommende planarbejde sikre os, at trafikken naturligvis ikke kommer til at ødelægge dette boligområde med forøget trafik på Amager Strandvej.

Når vi nu skal i gang med at udmønte de millioner, der endnu ikke er disponeret i det kommende års budget, er det for mig vigtigt, at vi gør det på en måde, der er i overensstemmelse med vores mål om at være en menneskelig storby, men også vores mål om at være en by, hvor vi styrker den menneskelige kapital, hvor vi styrker også de menneskelige kvaliteter.

Det er ikke penge, vi har vundet i lotteriet. Det er penge, som for de flestes vedkommende er frigjort fra de bundne budgetter og lagt i en særlig pulje til fornyelse, forbedring og til udvikling. Det forpligter os til at anvende pengene på en værdig måde, på en langsigtet måde, ikke til lappeløsning eller iøjnefaldende, men ikke særligt perspektivrige ideer.

På min ønskeseddel er der en lang række områder, hvor jeg synes, vi skal bruge flere kræfter, fordi vi kan konstatere, at de trænger til en oprustning, også i nogle tilfælde, fordi vi skal bruge penge og kræfter på at udvikle nye måder at gøre tingene på, måder, som kan give borgerne et bedre og varieret servicetilbud, og måder, der kan stimulere nytænkning og kreativitet hos os som leverandør af den service.

En lang række ideer og forslag har jeg som sagt, hvor jeg mener, vi kunne bruge flere kræfter. Jeg skal bare nævne nogle af dem her i hovedoverskrifter.

Pladsgarantien skal fastholdes, også i et flerårigt perspektiv. Der er i endnu en årrække en vækst i børnetallet i København. Det er utrolig positivt, det er godt, der kommer flere børn i København, men det stiller krav. Så vi skal fastholde, og vi skal udbygge det eksisterende tilbud, men vi skal også være rede til at tænke nyt og fleksibelt, når det drejer sig om pasningsordninger, og gøre det på en måde, som det jo har været kendetegnende for denne by at gøre det på, at gøre det på en ordentlig og på en kvalificeret måde.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Folkeskolen skal have en saltvandsindsprøjtning, når det gælder indhold, hvor vi bl.a. er i gang med at åbne skolen mod erhvervslivet, men det gælder også den måde, som vi samtænker vores tilbud til børn og unge på. Vi skal tænke nyt, og vi skal se på, hvordan vi skaber en helhed for de børn, der vokser op i vores by.

Vi ser, synes jeg, allerede nu et godt og lovende samarbejde mellem fritidshjem og idrætsklubber. Jeg er overbevist om, at der er mere at hente på den front.

At nytænkning oven i købet kan give gevinster i form af bedre udnyttelse af vores lokaler, er en vigtig, men ikke den vigtigste sidegevinst.

Måske skal vi også til at bygge nye skoler. Det kan blive en spændende udfordring. Skolebyggeri har vi jo ikke prøvet i en 20–30-årig periode. København har tidligere været foregangskommune, når det gælder skolebyggeri. Jeg synes, det kunne være spændende, hvis vi kunne blive det igen, og hvis vi her ved årtusindskiftet kunne bygge, så man også om hundrede år – mange af os vil ikke være i stand til at konstatere det – vil nikke anerkendende til den kvalitet og den fremsynethed, som jeg håber, vi kommer til at lægge i det eller de nye byggerier, som vi kommer til at tage stilling til i den kommende tid.

Det at bygge giver mulighed for at tænke, giver mulighed for at tænke fleksibelt og bringe folkeskolen, som jeg anser for at være en af vores allermest værdifulde institutioner, flot ind i det nye århundrede.

Byens ældrebefolkning er i modsætning til børnetallet for nedadgående. Til trods for det har vi fastholdt og endog i forhold til den enkelte ældre udbygget ressourcerne på hjemmehjælpsområdet og på ældreboligområdet. Det er jeg overbevist om er rigtigt at fortsætte. Jeg tror, at vi simpelt hen ikke kan være andet bekendt nu, hvor økonomien tillader det.

Så er ældreområdet er i øvrigt spændende, fordi vi også på dette område kan arbejde os væk fra standardydelse, væk fra hyldevarer og over mod en mere individuel tilpasning af tilbudet til de enkelte ældre borgere, som i de kommende år kommer til at stille større krav om at have flere muligheder. Mennesker er forskellige, menneskers behov er forskellige, det er de også i København, og derfor skal der være en bred vifte i den variation af tilbud, vi tilbyder. Det arbejder vi, som alle ved, allerede med nu, og vi skal sikre, at budgettet giver os mulighed for at forny os i hastigt tempo.

I budgetudspillet er der afsat en betydelig sum, en meget stor sum til en særlig indsats over for de svage grupper, der findes i større tal i alle storbyer og dermed også i København. Der er mennesker, som ikke magter at indpasse sig i vores højproduktive samfund.

Dem skal vi hjælpe, enten så de kan finde fodfæste og komme i gang igen, måske på et lidt lavere blus, men dog i gang, eller også skal vi hjælpe dem med en tilværelse, som de trods deres problemer kan være tjent med, og som er på et niveau, så vi andre også kan være os selv bekendt. Netop disse grupper har vi en særlig forpligtelse over for, fordi de som oftest ikke selv kan bede om hjælp og støtte.

Så mener jeg endelig, at vi skal bruge nogle af de uudmøntede midler til at gøre København til en pænere, til en mere kvalitetsbetonet by. I forrige års budget skrev vi en passus om at arbejde med kvalitet i byens byggeri og byudvikling. Det er sket, og arbejdet med bl.a. en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

helhedsplan for vores meget attraktive havneområder blev sat i gang af Borgerrepræsentationen her forud for sommerferien.

Jeg tror, det er vigtigt, vi kommer videre endnu med vedligeholdelse og fornyelse, også af Københavns Kommunes egne bygninger. Byfornyelse og kvalitetsbetonet, fleksibelt nybyggeri er efter min opfattelse vejen frem, hvis byen skal være rar at bo i for os, der allerede er her, for at fastholde os, der bor her, men også for at kunne tiltrække nye borgere.

København står i en helt ny situation, og en ny situation kræver nye løsninger. Vi skal efter min mening reagere på den mere gunstige økonomiske situation med omtanke og med koldblodighed. Selvfølgelig skal vi bruge penge på at styrke de udviklinger, der kan give os en bedre by at være borger i, men vi skal også bruge pengene til at sikre fremtiden.

Det gælder afviklingen af vores alt for store gæld, men det gælder også udviklingen af vores produkter. Pengene skal ikke få os til at slække på den omhu og den forsigtighed, vi gennem næsten 10 år har lagt i at få en stabil økonomi. Og de rare penge skal ikke få os til at glemme at vurdere hvert eneste af vores aktivitetsområder for at se, om de kan håndteres på en anden og mere effektiv måde.

Vores arbejde med at forny og forbedre vores serviceydelser har jo vist, at nytænkning og kreativitet ikke er en hindring, men derimod selve betingelsen for både bedre service til borgerne og en mere rationel opgaveløsning.

I den proces er vores medarbejdere en utrolig vigtig faktor, og vores ledere ikke at forglemme. Det er først og fremmest de medarbejdere og de ledere, der arbejder i Københavns Kommune, der mærker borgernes behov og borgernes ønsker tæt på, der kan være med til at gøre ting på nye måder og derved også få et sjovere job. Det synes jeg er en god måde at anvende det, man også her kunne kalde »den humane kapital«, på.

Vores mange medarbejdere i den her store maskine, der er Københavns Kommune, har været den allervigtigste faktor i de store omstillinger, vi har været igennem de seneste år, og de vil også være omdrejningspunktet i mange af de omstillinger, vi er på vej ind i.

Jeg kan såmænd godt forstå, hvis nogle er blevet lidt stakåndede på det seneste og kunne ønske sig et pusterum. Men sådan vil det jo ikke blive, og det ved vi godt. Verden forandrer sig hurtigt, og det gør det ny København også.

Københavns Belysningsvæsen og Kommune teknik København er på vej ind i store omstillinger, fordi de ydre rammer ændrer sig fundamentalt.

Også vores bydelsforsøg nærmer sig en skæringsdato, den skæringsdato, hvor vi skal vurdere deres fremtid. Skal forsøget gøres permanent med bydelsråd i hele København? Hvis ja, hvilken størrelse, hvilke opgaver skal de så have? Hvis nej, hvordan skal nærdemokratiet i København så se ud?

Inden vi træffer beslutningen, skal vi se på, hvordan de igangværende forsøgsbydele har klaret sig i forhold til målsætningen om at styrke demokratiet, forbedre den kommunale service og effektivisere den kommunale forvaltning. Hvad er gået godt, og hvad er gået skidt? Hvad kan vi lære af for eftertiden, og hvad med den resterende del af kommunen?

Når beslutningen skal træffes, og det skal den jo formentlig inden så længe, så bliver det afgørende, at vi ikke sætter Københavns naturlige førerposition i Øresundsregionen over styr.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Efter min opfattelse vil en opdeling af København i en række selvstændige kommuner være direkte ødelæggende for at tilbyde københavnernes en ordentlig og en sammenhængende service.

Så spørgsmålet er ikke, om vi skal have nærdemokrati, borgerinddragelse og brugerindflydelse, om vi skal inddrage københavnernes i udviklingen af fremtidens København. Spørgsmålet er, hvordan vi gør det, og spørgsmålet er også, hvordan vi sikrer københavnernes den bedste service og de fleste muligheder.

Det er en stor beslutning, vi står over for. Det er ikke en beslutning, vi sådan lige kan gøre op om halvandet år. Så det er en svær beslutning, der er ingen lette valg. Uanset hvad vi finder frem til, vil udfaldet blive afgørende for det nye Københavns udvikling i mange år frem i tiden.

Jeg tror, det er sådan, at vi må sige, at det er få beslutninger, der vil gribe så markant ind i den enkelte københavnernes hverdag som den beslutning, vi står over for. Vi skal bruge tid til debat, vi skal bruge tid til en grundig debat, for vi skal ikke have en tilfældig beslutning, og vi skal ikke afgøre en så vigtig sag med en 28-27-afstemning her i forsamlingen.

Jeg har lige været i Berlin, hvor jeg besøgte bl.a. borgmesteren på Rote Rathaus, og det var et meget konstruktivt besøg på mange måder. 2 byer, om end forskellige på mangfoldige leder, men 2 byer, der begge er i vækst, begge er i udvikling, har en række lighedspunkter, hvor jeg er overbevist om, at vi kan lære meget af Berlin, Berlin kan lære meget af os, som vi kan i samarbejde med andre byer.

Jeg vil godt lægge op til, at vi intensiverer og også formaliserer samarbejdet på en række områder. Men jeg har fået en idé med hjem fra besøget, som jeg mener, vi bør realisere.

Berlin har noget, man kalder et debatforum, hvor man i dialog med borgere og eksperter, interesseorganisationer og bystyre endevender væsentlige tværgående problemstillinger i den store by. Man har diskuteret planlægning, man har diskuteret vidensudvikling, uddannelsesudvikling, man har diskuteret byen Berlin som ungdomsby. Man har diskuteret byen som et multietnisk samfund og mange flere emner.

De diskussioner har naturligvis været præget af de lokale forhold, men de har også været med til at præge udviklingen, med til at påvirke udviklingen i Berlin.

Jeg har tidligere været inde på, at vi med den nye styreform har fået en ny og efter min opfattelse mere konstruktiv samarbejdsform i forsamlingen. Jeg tror, vi kan gøre det endnu bedre i vores dialog med københavnernes. Vi ønsker jo alle sammen, hver med vores forudsætninger, hver med vore udgangspunkter, en bedre by.

Jeg er overbevist om, at det vil være en god idé at tage et initiativ til at etablere et »Byforum København«, hvor politikere, hvor borgere, interessegrupper og eksperter kan diskutere tværgående temaer af strategisk betydning for byen.

Emner er der nok af. Opgaven er at prioritere dem og at finde en form, finde den rigtige form. Jeg håber, vi i det kommende år kan finde en sådan form, hvor vi kan inspirere hinanden til at finde nye veje. Jeg tror, det er vigtigt, at alle skal have mulighed for at tage del i diskussionerne om udviklingen af byen, alle skal være forpligtet til at tænke bredt, til at tænke nyt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Afslutningsvis vil jeg sige, at mange af os, der har været med i omskiftelige tider her i forsamlingen, har oplevet vanskelige år og også oplevet, at byen havde styrke til at komme igennem de vanskelige år. Jeg er helt overbevist om, at det nye København i den nye situation også har styrken til at udnytte, at situationen nu er vendt.

Derfor går jeg til de kommende forhandlinger om budgettet for år 2000 i sikker forvisning om, at både viljen og evnen til at sikre et godt og bredt funderet resultat for København og for københavnernes er større, end de har været gennem ganske mange år.

Hvis det lykkes, ja så rykker vi lidt tættere på det, der selvfølgelig er målet for os alle sammen: Den menneskelige by, den menneskelige storby, hvor byens og borgernes ressourcer og muligheder bliver udnyttet maksimalt.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Tak til den første i talerrækken. Så går vi til den næste i talerrækken, som er Lars Engberg.

Mens Lars Engberg kommer op, så vil jeg sige, at jeg kommer til, og det er ikke på grund af manglende respekt for forsamlingen, i nogle minutter om ikke så længe at deltage i en modtagelse andetsteds i huset. Men jeg kan love, at jeg skal være fuldt opmærksom på ethvert ord, der er sagt, for den sags skyld også det, det står mellem linjerne efter det, der foregår her i aften.

Lars Engberg (A): Det kan være sundt en gang imellem – eller måske i virkeligheden altid – at sætte sig i borgernes sted og spørge: Hvad forestiller borgerne sig, at kommunen skal præstere? Hvordan ser den enkeltes by ud, hvordan ser min by ud? Hvilke ting er det, kommunen skal sørge for? Hvor skal kommunen holde fingrene for sig selv, og hvor skal kommunen forstærke eller forbedre indsatsen?

Det er klart, at svarene vil være forskellige, afhængigt af hvem man spørger, om det er ældre eller unge, om det er velstillede eller udstødte, om det er børnefamilier eller enlige. Men jeg tror også, at der er nogle fælles træk, nogle forestillinger om byen, som er almene, nogle forestillinger, som går på tværs af alder, politiske præferencer, ægteskabelig status og andre forhold.

Man kunne selvfølgelig nævne mange ting, men lad mig omtale bare 6 nøglebegreber, 6 områder, som jeg tror, næsten alle københavnere vil nikke ja til.

Københavnerne vil have lov til at kunne vælge, de vil have valgmuligheder, når det drejer sig om kommunal service. Vi lever jo alle i dønningerne fra 1968, der er ikke nogen, der er upåvirkede. Og ud over forkælelsen, som vi jo alle sammen har, så er vi jo vant til selvstændighed og til at bestemme selv. Vi vil kunne sige nej. Vi vil kunne vælge mellem forskellige muligheder. Vi forventer, at den offentlige service, som er nødvendig, tilbydes os som lige-stillede og værdige borgere.

På den måde får vi de ydelser, der svarer til vores behov. Vi vil have lov til at vælge. Valgmuligheden er faktisk en væsentlig del af servicens kvalitet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Det er jo ikke noget nyt at have valgmuligheder. På skoleområdet kan vi vælge mellem forskellige offentlige skoler, i hvert fald i praksis, vi kan vælge mellem offentlige og private skoler, vi kan vælge mellem 10. klasse og efterskole. Uanset hvad man måtte mene om private skoler, så er valgmuligheden væsentlig, og vi kunne ikke tænke os, at den ikke var der.

Valgmuligheden blev også indført for nogle år siden omkring pensionistmaden og senest omkring hjemmehjælpen. Om nogle år kan vi også vælge, hvilket elselskab der skal levere strøm i vores hjem, og vi vil, sådan som budgetforslaget fra Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget lægger op til, kunne vælge, om vores børn skal passes i institution, i dagpleje eller ved privat pasning.

Lad mig nævne et andet nøglebegreb: decentralisering. Det er ganske vist lidt forslidt, men det skyldes ikke, at tankegangen er forældet, eller at folk ikke er enige længere. Det skyldes snarere, at så mange, især borgerlige, landspolitikere har talt meget om decentralisering uden for alvor at magte at give slip på indflydelsen.

Vi er i København faktisk ret gode til decentralisering og til at lægge beslutninger ud. De mange virksomhedskontrakter, der har set dagens lys det seneste år, er udtryk for videreudvikling af den decentrale styring.

På institutionsområdet, hvad enten vi taler om skoler, daginstitutioner eller plejehjem, er decentralisering naturlig og ønskelig. Budgetforslaget rummer oplæg til yderligere decentralisering og selvbestemmelse på vuggestue- og børnehaveområdet. Det lægger vi vægt på i Socialdemokratiet bliver gennemført.

Vi har godt hørt protesterne fra de ansatte på institutionerne, som finder det uheldigt at udvide decentraliseringen med selvforvaltning samtidig med besparelser. Men på den anden side: Besparelser har kommunen gennemført i mange år, og det er vi også pisket til fremover. Og decentralisering eller selvstyre mener vi alvorligt.

Og endelig: det er vel bedre, at institutionerne selv finder de nødvendige besparelser, end at vi andre gør det. De er helt sikkert bedre til det end vi, så på den måde kunne det jo tænkes, at besparelserne ramte mindre hårdt, og samtidig vil lokale prioriteringer og lokale forskelle bedre kunne respekteres.

Nu vi er ved decentralisering: Det kommende budgetår er også det år, hvor der skal træffes endelig beslutning om forsøgsbydelene. Skal vi have bydelsråd over det hele, i hele byen, og hvis ja, hvilken størrelse og hvilke opgaver skal de enkelte bydele så have? Eller skal vi arbejde med andre måder at decentralisere på?

Et budgetforlig indeholder ofte en række andre emner end lige, hvad der er enighed om at bruge pengene til. Misforstå mig ikke, jeg lægger ikke op til, at Socialdemokratiet som et afgørende element i et kommende budgetforlig vil betinge sig, at der opnås enighed om bydelsforsøgets fremtid eller om temaet for en kommende folkeafstemning. Faktisk forholder det sig stik modsat. Vi ønsker i Socialdemokratiet at give tid til at se på og vurdere, hvordan de igangværende bydelsforsøg har klaret sig i forhold til målsætningen om at styrke demokratiet, forbedre den kommunale service og effektivisere den kommunale forvaltning: Hvad er gået godt, og hvad er gået skidt?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Beslutningen er ekstremt vigtig. Vi vil med beslutningen om bydelsforsøgene påvirke udviklingen i byen i årtier frem i tiden. Det er måske den vigtigste beslutning, nogen af os overhovedet kommer til at træffe som kommunalpolitikere.

I Socialdemokratiet er vi i tvivl, lad mig bare sige det ærligt. Nogle socialdemokrater har truffet deres beslutning og ved, hvad de skal mene, hvad enten de er positive eller negative over for bydelsforsøget. Men de fleste af os – og jeg er sikker på, at det dækker bredt i den socialdemokratiske rådhusgruppe – er i tvivl, vil gerne lytte, vil gerne diskutere og se den endelige evalueringsrapport, inden vi beslutter os.

Spørgsmålet for os er ikke, om vi skal have nærdemokrati og borgerinddragelse og brugerindflydelse i fremtidens København, for det skal vi. Spørgsmålet er, hvordan vi kan udforme nærdemokratiet, borgerinddragelsen og brugerindflydelsen, så den sikrer københavnernes den bedste service og de fleste muligheder.

Jeg synes, at vi skal drøfte disse ting helt åbent under budgetforløbet.

Der er nogle partier, der synes for længst at have låst sig fast og ved allerede nu, hvordan bydelsforsøget skal bedømmes. Men jeg fornemmer også, at andre partier seriøst drøfter, hvad man kan drage ud af forsøget, og hvordan fremtidens København skal se ud.

Lad os få en åben og ærlig melding her under budgetdebatterne fra de enkelte partier, om man er indstillet på at indgå i en fordomsfri diskussion om decentraliseringen i København.

Hvad mener f.eks. SF om bydelsforsøget? Jeg ved godt, hvad SF mener om byens struktur med bydelskommuner, udligning mellem dem og alt det der. Men hvordan mener SF, at bydelsforsøget er gået? Har forsøget vist et virkeligt nærdemokrati, er borgerne kommet tættere på beslutningerne under forsøget, eller er SF i tvivl om det?

Og hvor står Venstre? Jeg spørger ikke til Venstres principielle holdning til selvstændige kommuner, den kender vi, men den er der jo ikke flertal for, og hvad vil Venstre så? Eller er Venstre også i tvivl?

Og Dansk Folkeparti og De Konservative ved vi jo er imod bydelsforsøget og al respekt for det. Men hvilke tanker gør de to partier sig om, hvordan vi så styrker nærdemokratiet og borgerindflydelsen, eller skal vi slet ikke have borgerindflydelse?

Og Enhedslisten. Helt ærligt: Er bydelsrådene svaret på de gamle VS'ers drømme om rådssocialisme? ... (*Afbrydelse*). Nej vel. Det står også i mit manuskript. Nu er Enhedslisten og VS jo også forskellige ting, jeg ved det godt, men alligevel. Kunne man forestille sig andre former, hvorunder det lokale demokrati kunne blomstre, end lige bydelsrådene?

Der er flere spørgsmål end svar lige nu, og det karakteriserer også meget godt Socialdemokratiets øjeblikkelige position. Men spørgsmålene er vigtige for alle partier. Lad os få en melding fra partierne og en åben debat om borger- og brugerindflydelse og nærdemokrati.

Vi hører tit vendingen, at København er en stor by med en stor administration, den ene hånd ved ikke hvad den anden gør. Somme tider bruger vi måske vendingen selv som politikere som undskyldning for, at noget er gået galt.

Det er selvfølgelig ikke godt nok, og borgerne forventer noget bedre. Borgerne forventer – og det er så det tredje nøglebegreb, jeg vil tale om – at der er sammenhæng i den kommunale service trods byens størrelse.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Budgetforslaget fra Sundheds- og Omsorgsudvalget er udtryk for ønsket om mere sammenhæng, sammenhæng i omsorgen for de ældre, så indsatsen over for de ældre vurderes i en helhed. I den forbindelse vil Den Socialdemokratiske Gruppe i budgetforhandlingerne vurdere behovet for en styrkelse af hjemmeplejen.

Men også en sammenhæng med sygehuse, sådan at de fordele, HS indebærer i retning af samarbejde mellem København, Frederiksberg og staten, ikke opvejes af ulemper ved manglende sammenhæng mellem plejeindsatsen og sygehusbehandlingen. Aftalen mellem HS og kommunen netop om de ældre plejehjemsindstillede er vigtig i den forbindelse.

På sundheds- og omsorgsområdet er sammenhængen affødt af strukturændringen og ressortfordelingen 1. januar 1998. Det gælder også sammenhængen mellem fritidshjemmene og skolerne. Også på det område var placeringen af skoler og fritidshjem under samme forvaltning udtryk for ønsket om større sammenhæng.

Vi er nu ved at se resultaterne af denne ressortændring med forslagene om samtænkning af børnenes hverdag, sådan at det skarpe skel midt på dagen mellem skole og fritid, mellem læring og leg, ikke betyder, at børnene skal opleve to forskellige verdener, som vender ryggen til hinanden hver eneste dag.

I stedet vil vi have, at børnene oplever en hverdag, som både er varieret og rummer leg og læring, og som samtidig er tilrettelagt i en helhed. Vi er i Socialdemokratiet sikre på, at borgerne forventer en sådan sammenhæng, selv om forandringer for de mest involverede somme tider kan føles besværlige.

København er inde i en udvikling, som vi alle kan være stolte af. Der er ingen grund til at dukke nakken, vi kan godt være vores by bekendt. Men vi har jo haft perioder, hvor vi haltede bagefter resten af landet, og hvor udviklingen foregik andre steder, og hvor vi mere prøvede at ligne de andre end at være os selv.

Vi er noget særligt i København. Vi er den eneste – i international målestok – store by i Danmark. Og vi skal være os selv bekendt som storby. Vi, der er københavnere, bor ikke på landet, vi bor i storbyen – med vilje. Vi ønsker tætheden, vi ønsker, at vi skal kigge opad, når vi vil se himlen. Vi er charmeret af livet, som det foregår på pladser og cafeer, vi elsker byens puls, som somme tider banker temmelig hurtigt. Vi foretrækker at sidde på en fortovsrestaurant, at slentre på en smuk havnepromenade eller gå tur i en af byens parker, frem for at vandre i Grib Skov, selv om det ene ikke udelukker det andet. Sådan er vi, og sådan skal byen være.

Men byen skal også være smuk. Der er sket meget de seneste år med bygningsrenovering, med istandsatte facader og de nye, smukke pladser. Men kommunen må også gå i spidsen med renovering af egne bygninger. Der er desværre et stykke vej igen, men så meget desto vigtigere er det at komme i gang. Det vil vi i Den Socialdemokratiske Gruppe betragte som et vigtigt tema i vores kommende drøftelser.

Men storbyen er samtidig trækplaster for stakler og svage eksistenser og andre udsatte grupper. Sådan vil det altid være. Det er vores forpligtelse at sikre kvalitet, også i vores tilbud til disse grupper.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Den omlægning, som budgetbidraget fra Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget lægger op til, og som netop tilgodeser de udsatte grupper, er udtryk for en politisk prioritering, som vi i Socialdemokratiet lægger stor vægt på at fastholde.

Den femte ting, jeg vil nævne som eksempel på, hvad københavnere forventer af deres by, er, at garantierne skal holdes. Det har selvfølgelig at gøre med almindelig troværdighed, men det har ikke mindst at gøre med, at den service, som garantien omfatter, er efterspurgt og værdsat af borgerne.

Der fødes dejligt mange børn i København i disse år, dejligt også fordi det jo viser, at børnefamilierne vælger at blive boende i byen. Hermed er vores boligpolitiske målsætninger nu ikke opfyldt, sådan at vi nu har fået tilstrækkeligt med familievenlige boliger. Men vi er på vej i den rigtige retning, og byens øvrige kvaliteter træder måske tydeligere frem.

Men pasningsgarantien til daginstitutionerne må og skal vi holde. Vi gør det knap nok i øjeblikket, men garantien er afgørende for de unge familiers boligvalg og til syvende og sidst afgørende for, at vi får vendt den udvikling, hvor de, der fraflytter kommunen, gennemgående tjener mere end dem, der flytter ind i kommunen.

Lad mig sige det sådan: Vi kan ikke forestille os et budget for år 2000, uden at der afsættes flere penge til at bygge daginstitutionspladser.

Det sjette og sidste, jeg vil nævne som væsentligt for københavnere, er, at borgerne i denne by synes ikke, vi skal rutte med pengene herinde på Rådhuset. Københavnerne ønsker, at byen har en sund økonomi, og at man som borger får mest muligt for skattepengene. Så sådan lidt almindelig påholdenhed tror jeg er vigtig.

Derfor tror jeg også, at borgerne udmærket forstår, at når der bliver født flere børn, og der bliver flere unge, og der bliver færre ældre, så må vi nødvendigvis flytte rundt i budgettet. Det accepteres og forstås også bredt.

Jeg er også sikker på, at københavnere accepterer, at vi hvert år gennemfører besparelser og effektiviseringer for at frembringe den såkaldte omstillingspulje. Jeg mener, at den modsatte holdning, manglende effektivitet, som det udtrykkes i det klassiske billede med kommunalarbejderen, der står dagen lang med hagen på skovlen, er jo lige så lidt accepteret af befolkningen, som det er et sandfærdigt billede af dagligdagen i København.

Jeg er også sikker på, at københavnere bifalder vores bestræbelser på at nedbringe kommunens gæld og synes, at det er vigtigere end at sætte skatten ned. Folk ved godt, at skatten er højere i de fleste andre kommuner, ikke mindst dem lige omkring os.

Det samme gælder vores holdning til tilbagekøbsklausulerne. Enhver ved, at vi som kommune ikke kan sige farvel til måske 5 mia. kr. Vi ville ikke blive tiljuble af københavnere, hvis vi gjorde det. Og naturligvis kan vi ikke behandle københavnere, der bor i én boligform, stik modsat den måde, vi behandler københavnere, der bor i en anden boligform. Så logikken og den sunde fornuft er med os i denne sag, og den sejrer næsten altid i sidste ende. Dertil kommer, at tilbagekøbene jo faktisk finansierer en god del af kommunens overskud.

Så accept af og fastholdelse af tilbagekøbsklausulerne og dermed af indtægterne derfra vil være et af vores krav til et kommende budgetforlig.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Nu vi er ved sund økonomi, og at vi ikke skal rutte med pengene, hvordan i al verden vil et flertal herinde – hvis det eksisterer – forklare den københavnske befolkning, at det er sund fornuft at bruge op mod 30 mill. kr. på at rive terminalen på Rådhuspladsen ned, en terminal, som skal erstattes med en anden bygning, som er præcis lige så modernistisk og arkitektonisk spændende som den, man vil rive ned, men som ikke afskærmer pladsen fra de støjende busser.

Jeg tror ikke københavnere vil belønne denne stædighed – man kunne næsten kalde det dumstædighed. Det er selvfølgelig prisværdigt at fastholde valgløfter, ingen tvivl om det, men det er også prisværdigt at erkende, at somme tider går det lidt stærkt, især under valgkampe, og så kan man komme til at tage fejl, man kan komme til at indtage et forkert standpunkt. Det er menneskeligt at fejle, og det er næsten overmenneskeligt at erkende sine fejl, men prøv alligevel.

For hvad er alternativet? Hvordan vil SF forklare sit pædagog- og skolelærerbagland, at det er vigtigere at rive terminalen ned end at forcere udbygningen af børnehaver og skoler? Hvordan vil Venstre og Konservative forklare det københavnske erhvervsliv, at terminalens nedrivning er vigtigere end at sætte skatten ned eller nedbringe gælden eller sørge for en by med smukke pladser og en rimelig trafikafvikling, for nu bare at nævne nogle få ting, som erhvervslivet lægger vægt på?

Jeg vil gerne appellere til nedrivningspartierne: Brug jeres sunde fornuft og slå en streg over fortidens fejltagelser. Tænk fremad og tænk sammen med os på, hvordan vi i fællesskab kan ordne pladsen og dens omgivelser, så alle bliver glade. Københavnerne vil straffe jer, hvis I halsstarrige holder fast i tidligere standpunkter. Stemningen er jo ved at vende, det ved I jo lige så godt som vi. Omvendt vil københavnere belønne jer for jeres mod og ærlighed, hvis I står åbent frem og skifter standpunkt.

Socialdemokratiets grundholdning i de kommende budgetforhandlinger vil være præget af den forsigtighed, som jeg har forsøgt at beskrive, eller påholdenhed, om man vil. Vi er optaget af at fastholde den sunde økonomi i byen.

Det er nu næsten et år siden, at der blev indgået et budgetforlig her på Rådhuset, og uden at mine bemærkninger skal gøre det ud for en statusberetning, så lad mig sige klart: Vi har været godt tilfredse med den stabilitet, som budgetforliget har indebåret. Vi har ikke siddet lårene af hinanden, men vi har haft en uskreven adfærdskodeks, som har balanceret fint mellem bundethed af forlig på den ene side og lyst og behov for markering på den anden.

Vi har oplevet Venstre markere sig på emner, som ikke er dækket af forliget. Vi har oplevet SF og De Radikale tale sammen om trafikpolitik og bydelspolitik m.m. Det er jo den frihed, som selvstændige partier må have inden for et forlig.

Jeg taler ikke nødvendigvis for en fortsættelse af det nuværende forlig. Om det sker, må de kommende forhandlinger vise. Jeg taler snarere om, at byen har brug for den stabilitet og den politiske ro, som et budgetforlig giver. Hvor stabilitet og ro i mange andre sammenhænge fører til stilstand og passivitet, så er stabiliteten i denne sammenhæng næsten en forudsætning for, at byen udvikler sig, at kreativiteten blomstrer, at mulighederne i den kommende regions-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

dannelse udnyttes, samtidig med at vi kan honorere vores velfærdsmæssige forpligtelser over for byens befolkning.

I Socialdemokratiet vil vi gå til budgetforhandlingerne med et stærkt ønske om at indgå et budgetforlig, og det er vel også det mest sandsynlige resultat af budgetforhandlingerne. Jeg mener, det beløb, vi skal fordele i år under forhandlingerne, er større end nogen sinde. Det er svært at forestille sig, at ikke alle ansvarlige og »regeringsduelige« partier ønsker at få indflydelse på den fordeling, for hvilket parti kan kalde sig ansvarligt og regeringsdueligt, hvis det ikke evner at bruge et trecifret millionbeløb i et samarbejde med andre partier?

Så vi vil gerne fra Den Socialdemokratiske Gruppe indbyde bredt til drøftelser, som vi har forventning om vil føre til et budgetforlig og gerne et bredt et af slagsen.

Jens Johansen (F): Det er en banal kendsgerning, at budget 2000 bliver historisk. Historisk, fordi det er det første budget i et nyt århundrede, som også bliver et nyt millenium. Historisk, fordi det er det første budget, mens København er landfast med Malmø og Skåne. Historisk, fordi 2000 er budgetår ét for Hovedstadens Udviklingsråd, hvor opgaver ... (*Barnepludren fra tilhørerpladserne*). Tak for bifaldet ... flytter fra Københavns Kommune til et nyt selvstændigt politisk organ i hovedstaden ... Ville overborgmesteren også sige noget? (*Overborgmesteren*: Nej, det virker bare så hjemligt).

Alt dette er kendsgerninger, som viser, at forandringer er på vej. Om forandringerne så indebærer udvikling eller tilbageskridt, ja, det vil bl.a. være et resultat af de strategiske valg, som træffes for det kommende år i forbindelse med vedtagelse af budgettet. Og i den forstand er budget 2000 historisk, fordi det nemlig indebærer muligheden for et strategisk valg: Hvordan, København?

Socialistisk Folkeparti vil et solidarisk, miljørigtigt og demokratisk København. Vi vil et andet København end det, der er skabt i 1999 af det nuværende budgetflertal.

Det er vores opfattelse, at der er to meget klare alternativer. Der er det borgerligt styrede København, som vi oplever det i 1999. Det indebærer alvorlige forringelser på daginstitutioner og skoler. Det trækker et spor af privatiseringer over den kommunale service, det forringer forholdene for de allersvageste grupper, det afliver sjove, spændende og anderledes kulturinitiativer, og det gennemfører byggerier, hvor befolkningen har brug for grønne åndehuller. Det lader stå til, når antallet af privatbiler øges, og det taler om forbedring af bilisternes vilkår frem for at sikre den kollektive trafik og dens udbygning.

Og så er der alternativet: Et København, der er solidarisk, miljørigtigt og demokratisk. Det er en kommune, som satser på at udvikle og modernisere den offentlige service frem for at sende opgaver i licitation. Det er et København, som aktivt vil være Europas miljøhovedstad, og som derfor satser på bæredygtige og miljørigtige løsninger. Det er et København, hvor de allersvageste grupper får varierede og ordentlige tilbud.

Det er en kommune, hvor skoleudbygning og pladsgaranti gennemføres, og det sker uden skolefritidsordninger mod skolernes, lærernes, forældrenes og bestyrelsernes vilje. Der skal skabes helhed, variation og sammenhæng i børns og unges hverdag, og det skal der gennem samarbejde mellem de nuværende institutioner. Der skal satses på forbedringer af den kollek-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

tive trafik og bedre forhold for de bløde trafikanter. Det er et København, hvor opgaverne fremover løses tæt på borgerne i bydelsråd.

I SF vil vi en anden udvikling for København end den, som er blevet resultatet af budgetforliget for 1999. Det er vi ikke et øjeblik i tvivl om, at der også er andre, som vil, også socialdemokrater.

Ét år, hvor de sorte, reaktionære kræfter har fået lov til at hærge i kommunen, er nok. Nu skal deres hærgen bringes til ophør. Det vil vi, og det ved vi, at der faktisk også er socialdemokrater, som vil.

Der er et alternativ til højredrejningen, men det strategiske valg ligger først og fremmest hos Socialdemokratiet. Skal Socialdemokratiet fortsat binde sig til den sorte reaktion? Skal fortidige og forældede reaktionære ideer og tanker præge udviklingen, eller vil Socialdemokratiet gå ind i det næste århundrede med politiske partnere, der vil en solidarisk, socialt ansvarlig, miljørigtig og demokratisk udvikling?

I den forstand, mere end noget andet, er det budget, som vi nu har for os, historisk, for det giver muligheder for at vælge en ny politisk strategi for kommunen.

Københavns Kommunes økonomi er sund. Der er mange faktorer, som har medvirket til dette. Selv skal vi i SF nævne den opbremsning og trimning, som fandt sted i begyndelsen af 1990'erne, hvor SF gennem budgetforlig var med til at skabe en væsentlig del af grundlaget for, at kommunens økonomi ser ud, som den gør i dag.

Dengang troede vi, at udviklingen hurtigt ville vende. Det gjorde den ikke. Der skulle også andre ting til, som det siden viste sig, først og fremmest en faldende ledighed. Der er i dag skabt en stabil økonomi med en kontrolleret, men også velfunderet vækst. Kommunen har en ordentlig kassebeholdning, hvad den bestemt ikke havde i begyndelsen af 1990'erne. Der er en gæld, som er blevet nedbragt, og som stadig reduceres.

Kommunens økonomi er sund, så sund, at der faktisk er luft i budgettet. Det kan vi se af budget og regnskab for de seneste år. Der er indtægter, som overstiger det budgetterede, og udgifterne er under kontrol.

Der er ved omstilling og effektivisering samt ved resultatet af forhandlinger med regeringen skabt en pulje på 296 mill. Det er mere, end det var forventet, da vi så de første prognoser for det kommende budgetår. Grunden kender og kendte vi dengang selvfølgelig også: I de første prognoser var balancetilskuddet ikke medregnet, så et dengang nøgternt bud lød på, at vi ville lande på en pulje i samme størrelsesorden som den, vi nu har skabt.

Undervejs har vi oplevet regnefejl, ikke én, men to gange. Det er selvfølgelig beklageligt, det er den slags, som ikke må ske, men når det sker, så må det indskærpes, at det gælder for alle forvaltninger, at de må arbejde med kvalitetsudvikling af deres arbejde.

I SF vil vi understrege, at hvis resultatet af forhandlingerne med staten var blevet offentliggjort, ikke blot med en tekst, men også med de relevante tal, så var en sådan fejl sikkert blevet undgået, for så havde offentligheden haft mulighed for at regne efter. Kvalitetsudvikling og større offentlighed omkring forvaltningernes arbejde med økonomien mener vi i SF er svaret.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Men uanset regnefejlen mener vi i SF, at kommunens økonomi er sund, så sund, at det er muligt at give den kommunale service et løft. Det er mange år siden, at noget tilsvarende kunne ske. Det fortjener københavnernes faktisk.

Omstillingspuljen er nu på 296 mill. Det er mange penge, men målt i procent indebærer det en vækst på kun 1 pct. i kommunens økonomi. Det er den gennemsnitlige tilladte vækst, som efter statens forhandlinger med Kommunernes Landsforening er tilladt i landets kommuner. I den forstand er København blevet en gennemsnitskommune, men det er stadig i underkanten af, hvad landets borgere i øvrigt vil opleve af vækst i deres egne kommuner og amtskommuner, for staten har tilladt en vækst på 1,5 pct. i amterne.

I SF mener vi derfor, at der er råd til at forhøje omstillingspuljens beløb. Det kan ske ved en opskrivning af indtægten på salg af ejendom og tilbagekøbsrettigheder samt ved en forhøjelse af p-taksterne ud over det, som allerede er indstillet af Bygge- og Teknikudvalget. Det skulle snildt give 65 eller 100 mill. kr., så puljen bliver på 360 mill. eller 396 mill. kr.

I procenter indebærer det en vækst på 1,3-1,5 pct., som nok svarer til det, som landets borgere i øvrigt vil opleve, når kommunernes og amternes udgifter gøres op. Vi synes faktisk ikke, at københavnernes skal stilles ringere end andre, når det gælder den offentlige service.

Den gennemsnitlige københavnske lønmodtager vil opleve en større vækst i sin privatøkonomi end de 1,3 pct., som SF her foreslår. Der er ikke tvivl om, at københavnernes også har forventninger om, at det skal kunne mærkes på kommunens service, når det går bedre økonomisk, og der er jo nok at tage fat på efter mange års besparelser og udsættelse af f.eks. vedligeholdelse af kommunens institutioner og her især skolerne.

I SF har vi noteret os, at overborgmesteren var ude med løfter til københavnernes om forbedringer i størrelsesordenen 360 mill., før regnefejlen blev opdaget. Vi er i SF helt enige med overborgmesteren og Socialdemokratiet i dette spørgsmål, og vi vil meget gerne hjælpe overborgmesteren til at give den kommunale service det nødvendige, men beherskede løft, som en vækst på 1,3-1,5 pct. jo i virkeligheden er. Vi vil også gerne pege på en finansiering af udgifterne.

I SF er vi ikke indstillet på at forhøje skatten. Selv om kommunen på mange måder er blevet mere gennemsnitlig, så er skatten kommet under landsgennemsnittet. Det har vi ingen problemer med. Det betyder omvendt, at vi heller ikke er indstillet på at give skattelettelser.

Der er mange kommunale opgaver, som presser sig på, og vi er for budget 2000 indstillet på at finde yderligere finansiering i det eksisterende budget, som har luft nok, fordi kommunens økonomi grundlæggende er sund.

Derfor har SF i arbejdet med budget 2000 fra første færd tilsluttet sig indkaldelsescirkulærets principper, som indebærer en stram styring af udvalgenes økonomi. Det har vi, fordi også vi mener, at det er nødvendigt at effektivisere og lave omstilling og omprioritere i en så stor økonomi som den københavnske, fordi der i en så stor kommune vil være udgifter, som er unødvendige, eller der er rutiner og arbejdsgange, som er forældede.

SF siger ja til omstilling, men det betyder til gengæld ikke, at vi så automatisk siger ja til enhver nedskæring eller besparelse, som følger af 2 pct.s-kravet. Der skal også være rimelighed i de omprioriteringer, som finder sted.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Og det er der f.eks. ikke i den besparelse på 6 pct., som er foreslået på daginstitutionerne. Det er simpelt hen »overkill«. Den besparelse finder vi helt uacceptabel, den skal fjernes. Det samme gælder besparelsen på Kulturfabrikken, den vil SF ikke acceptere. I forhandlingerne vil vi vende tilbage til andre urimelige besparelser, som SF ikke vil acceptere.

Nu er gældsnedbringelsen ikke vores mærkesag. Vi overlader det til andre at gøre den slags til mærkesager. På den anden side er det sund fornuft at nedbringe gælden i et omfang, som kommunens daglige drift kan bære, uden at der sker forringelser for borgerne. Det niveau ser ud til at være fundet for tiden.

Men der er faktorer, som kan forrykke billedet og nødvendiggøre, at gælden reduceres mindre. Det drejer sig om skolebyggeri, hvor udgiftspresset til anlæg allerede nu er så stort, at byggeriet udskydes. Det er vigtigt, at der er plads til skoleeleverne i disse år, vigtigere, synes vi i SF, end om gælden nedbringes med de sidste 100 mill., som kommer ind til kommunen.

I SF mener vi, at der er orden i kommunens økonomi. Den er rimeligt sund. Derfor er der også mulighed for en merfinansiering, som kan betyde forbedringer på den kommunale service på en række kerneområder, som SF prioriterer højt: Skoler, daginstitutioner, ældre og svage grupper, miljø, kollektiv trafik og kultur.

Et budget handler om mere end tal. Det handler også om en række strategiske og politiske aftaler. Og på den led er budget 2000 afgørende, for vi har set, hvordan den sorte reaktion har sneget sig ind i kommunens politik og strategier på en række områder gennem budget 99 og aftalen om det.

Derfor er det vigtigt for SF at understrege, at vi tillægger de politiske krav mindst lige så stor vægt som de økonomiske. Det er ikke bare spørgsmålet om at fordele en lottogevinst på 296 mill. kr. Vi har nemlig set, at 1999 har betydet en højredrejning af kommunens politik. Den udvikling ønsker vi i SF at vende. Vi vil en anden vej. Vi vil et andet København end det, som de reaktionære, borgerlige kræfter vil. Og vi opfordrer Socialdemokratiet til at gøre fælles sag med os.

SF vil for det første regulere trafikken gennem indførelse af en kørselsafgift. SF kræver indførelse af en kørselsafgift i år 2000. Vi ser allerede nu, at der i Amsterdam og de store nabobyer introduceres et nyt system, at der dér er truffet beslutning om det.

Og hvis teknologien er tilstrækkelig udviklet til, at det system kan virkeliggøres i København, vil vi medvirke til det i det kommende år. Men er teknologien ikke på plads, så kræver SF en betalingsring, så vi på den måde kan regulere den private bilisme, som er vokset ud over det acceptable.

Alle de virkninger, som igennem de sidste årtier har været på dette område, er jo fuldstændig sat ud af kraft. Virkningerne af den reduktion, som var en følge af energikrisen i begyndelsen af 1970'erne, og den reduktion, som må følge af indførelse af parkeringsafgifter, er i dag ophævet, og vi er på et niveau som før dengang der overhovedet skete noget på området.

SF ønsker en helhedsplan for trafikudviklingen i København. Den nuværende Trafik- og Miljøplan har vist sig at være en fiasko, da de initiativer og handlemuligheder, flertallet indtil nu har villet være med til, i bedste fald er virkningsløse, i værste fald medvirker til at øge biltrafikmængden.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Det eneste virkemiddel i planen, der kan batte noget, er forslaget om kørselsafgifter, men det vil de borgerlige partier ikke høre tale om. De vil i stedet have en østlig havnetunnel, der vil øge den samlede biltrafik og især forringe forholdene på Amager og Østerbro.

De kollektive trafiksselskaber har fremlagt et forslag til en trafikplan. I SF mener vi, at den i København skal følges op af en helhedsplanlægning for trafikudviklingen i kommunen med vægt på udviklingen af den kollektive trafik, herunder valg af trafiksystemer og terminalløsninger, og ikke mindst også på en hensigtsmæssig afvikling af den private trafik og individuelle trafik.

I sammenhæng med denne plan ønsker vi en pulje afsat til finansiering af initiativer til begrænsning af biltrafikken, til at forbedre forholdene for de bløde trafikanter og til at styrke den kollektive trafik, alt sammen noget, som er i overensstemmelse med den Trafik- og Miljøplan, som tidligere er vedtaget. I de generelle bemærkninger til budgettet erkendes det jo, at planen har været virkningsløs, idet der henvises til, at vi nu er tilbage på det niveau, som vi var på, før dengang der for alvor skete ting, som reducerede biltrafikken. Derfor kræver SF handling nu.

Der var et par spørgsmål fra den socialdemokratiske ordfører, som han lige så godt kan få svar på nu.

SF kræver bydelsstyre i alle bydele, og et tilskud til forsøgsbydelene skal suppleres med en bydelsbuffer. SF mener, at forsøget med bydelsstyre i 4 bydele er det største demokratiske fremskridt, som er gjort i København, og derfor skal forsøget erstattes af et permanent bydelsstyre i alle bydele.

Jeg blev spurgt af den socialdemokratiske ordfører, hvad SF mener om forsøget med bydelsstyre, og der blev udtrykt et ønske om en åben debat. Ja, og så synes jeg, at vi skal have den åbne debat. Så synes jeg, at vi skal få udsendt den hemmelige folder, som er blevet lavet om erfaringer fra bydelsstyret, og som ligger i Økonomidirektoratet, og som fortæller, hvor godt det forsøg, der er lavet med bydelsstyre, er.

Lad os få en åben debat og lad os blive fri for, at forvaltningen under socialdemokratisk ledelse sætter sig på de faktiske informationer og resultater af bydelsstyreforsøget ... (*Afbrydelse*). Nej, den er ikke sendt ud, hr. overborgmester ... (*Overborgmesteren: Du må jo have læst den*).

Nu håber jeg ikke, at jeg tog ordet ud af munden på en ordfører, som senere skal have ordet. Det kunne være, at vi i mellemtiden kunne få folderen uddelt, så vi kan få noget åbenhed omkring de synspunkter, der er omkring bydelsstyret.

Forsøget er nemlig, og det kan være, det er det, der farver den socialdemokratiske ordførers bemærkninger og indfaldsvinkel til bydelsstyret, præget meget af den løbende diskussion om tilskudsfordelingsmodeller, som jo kan bringe sindene i kog, og det tolkes i den offentlige debat fejlagtigt som om bydelene ikke har styr på udgifterne.

I SF er vi ikke i tvivl om, at bydelene i langt højere grad end kommunen har formået at effektivisere den offentlige service og dermed spare udgifter, det bekræfter den hemmelige folder.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Ikke desto mindre betyder de tætte og somme tider fejlagtige beregninger baseret på prognoser, at bydelene får uønskede problemer. Derfor mener vi, at bydelenes økonomi skal styrkes med oprettelse af en bufferpulje på 20 mill.

SF kræver pladsgaranti i daginstitutionerne, fra barnet er fyldt 1 år. Pladsgarantien skal omfatte offentlige daginstitutionspladser. Det er vigtigt, at pladsgarantien dækker et pædagogisk, professionelt tilbud i sunde, rummelige bygninger med forureningsfri legearealer, der giver god plads til børnenes aktiviteter.

SF lægger vægt på kvaliteten i de kommunale pasningstilbud, og SF er imod privatisering af dagpasningstilbud.

SF kræver plejegaranti for alle ældre over 75 år. En plejegaranti indebærer, at de ældre selv kan vælge boligform, og at hjemmehjælp og hjælpemidler tilrettelægges i samarbejde med den ældre efter dennes ønsker.

I SF har vi noteret os, at der ikke eksisterer visitationsregler for anvisning af plejehjemspladser, som de ældre kan gøre sig bekendt med. Det er et minimum, at borgeren kender sine rettigheder. Ældre over 75 år, som har behov for hjælp, har efter SF's opfattelse også en ret til hjælp, en ret som skal garanteres.

SF kræver bedre forhold for udstødte og svage grupper. Lukningen af et stort antal herbergspadser har forværret de hjemløses forhold på en måde, som er helt uacceptabel. Det nytter ikke at undskylde sig med, at det er de andre amter, der ikke tager sig af deres hjemløse, når de hjemløse sover i københavnske trappeopgange.

Bedre er det bestemt ikke blevet med aftalen om lukning af sygeafdelingen på Sundholm og med udfasningen af et antal institutioner, som anvendes af de svageste grupper.

SF kræver, at forholdene for de udstødte og svage grupper forbedres. Det gælder herberger, botilbud, væresteder og behandlingstilbud.

Langt om længe ser det så ud til, at nu sker der noget for at forbedre forholdene for de psykiatriske patienter på Amager, men der er langt igen, før Psykiatriplanen er gennemført. Hvorfor skal vi vente?

I den forbindelse skal vi fra SF vedkende os Borgerrepræsentationens beslutning om en undersøgelse af forankring og struktur for HS, der lider voldsomt under et demokratisk underskud og dermed en uigennemsigthed for Borgerrepræsentationen. HS skal ledes af en ansvarlig, folkevalgt politisk ledelse, og ikke af statslige embedsmænd.

Vi vil vende tilbage til en drøftelse af indholdet i den undersøgelse, som Borgerrepræsentationen har besluttet at gennemføre.

SF kræver også udvikling af den offentlige service gennem medarbejderudvikling. Igenom det seneste år er der gjort meget for at udvikle ledelsen i kommunens forvaltninger gennem værdibaseret ledelse, og så kan vi i dag læse om medarbejderne, bl.a. i Jyllands-Posten.

I SF mener vi, at nu er det tiden til at fokusere på medarbejderudvikling, for det er medarbejderne, der sætter ansigt på den kommunale service. Det drejer sig om hverdagen på kommunens institutioner og dens forvaltninger. Det gælder hverdagen for mange mennesker i København, almindelige mennesker, som møder kommunen først og fremmest som medarbejder.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

bejdere: Lærere, pædagoger, personale i skattevæsenet, hjemmehjælpere, for blot at nævne nogle få grupper.

Kommunens medarbejdere er kommunens vigtigste ressource, siger vi ved festlige lejligheder, men gøres der nok for at udvikle medarbejderne? Det mener vi ikke i SF. Derfor skal der sættes fokus på medarbejderudvikling.

SF ønsker, at der etableres servicefaciliteter for erhvervsvirksomheder, således at kommunen på den måde medvirker til at stimulere beskæftigelsen.

Det er nødvendigt at udbygge støtten til de mange små virksomheder, som etablerer sig, og at bidrage til at opbygge netværk for iværksættere. Det vil vi vende tilbage til i forhandlingerne.

Og så kræver vi i SF en solidarisk boligpolitik. Den københavnske boligpolitik er frem for noget blevet præget af den højredrejning, som er et resultat af Socialdemokratiets budgetforlig med de borgerlige partier.

Højresvingets vision er et fantasifoster, som beskriver København med, hvad man kunne karakterisere som provinsiel selvtilstrækkelighed. Her skal ikke være plads til de fattigrøve, som ellers altid har boet i byen. I København skal der være adgang forbudt for unge under uddannelse, for bistandsklienter, for ledige og førtidspensionister, som har en lav indkomst og relativt store udgiftsbehov.

Derfor lejlighedssammenlægninger, derfor begrænsninger i adgangen til at søge bolig, derfor afvikling af den almene boligsektor og stop for nyt byggeri, derfor stop for byggeri af ungdomsboliger og nej til enhver overvejelse om at lave indslusningsboliger for unge, som kommer til byen for at uddanne sig.

Der bruges i de generelle bemærkninger til budgettet ord som »selvbærende« og »bæredygtig« om denne besynderlige selvtilstrækkelighed. Men ærligt talt, det er sådan, at man for sit indre blik kan se den småborgerlige ligusterhæk rejse sig omkring kommunegrænsen.

Er det Venstreforvridningens ø-mentalitet, der har bredt sig til de generelle bemærkninger, eller er det uformåen? Der er her tale om nogle af de mest besynderlige sætninger i de generelle bemærkninger, som ledsager budgetforslaget.

Hvordan kan man overhovedet forestille sig, at København på den måde kan melde sig ud af det danske samfund og ud af den mellemkommunale udligning? Og hvad skal der blive af de ressourcesvage, de unge, de skæve, de ledige og pensionisterne? Skal de sendes til Læsø eller Falster?

I SF mener vi, at den kommunale boligpolitik, som den her præsenteres, er forfejlet. Vi mener, at den tager udgangspunkt i en vision, som er et rent fantasifoster og ikke har ret meget at gøre med den faktiske virkelighed i dagens København, hvor boligmarkedet er brændt fuldstændig sammen, ikke mindst for de svageste grupper.

SF kræver en solidarisk boligpolitik. SF kræver klarhed over, hvilken rolle de forskellige boligformer skal spille i fremtiden, ikke mindst de mange almene boliger, som findes i kommunen. Skal de afvikles, skal de fortsætte med at være almene boliger? Og hvordan skal samspillet være mellem kommunen og de almene boligselskaber?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

SF kræver en ny byfornyelsesstrategi. Byfornyelsen er sandet til, efter at de statslige tilskud er blevet reduceret kraftigt, og der er ikke noget, som tyder på, at det ændrer sig inden for en overskuelig årrække.

SF kræver derfor en ny byfornyelsesstrategi, så flere kan få glæde af de begrænsede byfornyelsesmidler, som er til rådighed for kommunen. Der er ikke penge nok til at fortsætte med den strategi, som er præget af fortidens dogmer og et 10-punkts-program, som reelt forgylder de heldige, som bor i et byfornyelsesområde, mens det store flertal stadig ikke oplever forbedringer.

Derudover skal jeg på de enkelte områder henvise til vore ordføreres debatindlæg, som kommer senere i mødet, og de vil komme ind på detaljerne i deres udvalgs budgetter.

Men jeg skal dog sige en enkelt ting, og det er til sagen, som Lars Engberg, den socialdemokratiske ordfører, rejste, nemlig spørgsmålet om terminalen på Rådhuspladsen.

Om den er der at sige, at det ikke er budgetstof, det er ikke til forhandling, og især ikke med Socialdemokratiet. For SF vil bekende sig til det flertal, som vil nedrive den sorte firkant på Rådhuspladsen, det er bekræftet i vores bagland, det står vi ved, og det har vi ikke noget ønske om at forhandle med jer, det klarer vi andetsteds.

Hvad så, København? Hvad skal det være? Det vil de kommende forhandlinger vise. Vi vil naturligvis indbyde alle til at drøfte fælles mærkesager, men lad os så også være ærlige: Det har vi allerede afklaret. Vi har fundet fælles gods med andre gode partier. Nu vender vi os så til Socialdemokratiet: Er I klar til at føre København i en anden retning end den, der svinger til højre? Er I klar til et forlig, der sikrer social retfærdighed og en miljørigtig udvikling? SF er.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Jeg skal henstille, nu er det godt nok sådan, at de fleste af os er auditivt orienterede, men der er for meget snak i salen under talerne, som jeg skal medgive er længere i aften, end de normalt er. Også af hensyn til tilhørerne vil jeg godt bede om, at man forlægger nødvendig snak til uden for dette lokale.

Morten Kabell (Ø): Jeg skal selvfølgelig i bedste enhedslistetradition gøre det kort.

Læsningen af forslaget til Budget 2000 for Københavns Kommune gav mig en række associationer. Pludselig befandt jeg mig ikke længere her i byen, men på en galakse langt væk og for meget længe siden.

Der er faktisk en hel del paralleller fra det univers, som George Lucas præsenterer sit publikum for i »Star Wars«, og til København ved slutningen af 1990'erne. Vi har en by, som er grøn – ikke grøn nok, det skal jeg komme tilbage til – som trods alt kender til folkelig styring. Vi har en række mørkets kræfter, som vil overlade alt til markedsøkonomien.

Og vi har en senator, ja i København en overborgmester, som forsvarer det grønne og folkestyret på overfladen, men som i virkeligheden er indstillet på at sælge det meste ud til handelsflåden. Og ja, handelsflåden har vi også i skikkelse af en ung borgmester, hvis diplomati og sociale instinkt nærmest kan sammenlignes med den venlighed og fredelige facon,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

som handelsflåden i »The Phantom Menace« forsøger at udvide sit handelsterritorium med planeten Naboo på.

Det går fremad i København, det går faktisk ufatteligt godt. Det er indtrykket, når man læser indledningen og bemærkningerne til budgetforslag 2000. Og det er det klare indtryk, man får ved at høre overborgmesterens tale.

Overborgmesteren bryster sig af et overskud på 296 mill. kr. i år 2000. Men inden glæden i al for høj grad får lov til at minde om den måde, hvorpå planøkonomierne i øst planmæssigt tiljubede overopfyldelsen af femårsplanerne, må vi nok hellere tage et kig på, hvordan det nu er, at puljen er fremkommet.

Svaret er igen i år nedskæringer, for uanset de flotte ord, der siger alt muligt andet, er budget 2000 et budget med nedskæringer. Midlet til at skabe overskuddet hedder 2 pct.s grønthøsterbesparelse. Måden, der er skabt overskud på, er ikke at skaffe sig nye og stabile indtægter, men ved at pille velfærdsstaten fra hinanden.

Det er ikke et spøgelse, der går gennem Europa i disse år, desværre. Det er manden med leen, der ses hærgende tværs over kontinentet. Men manden med leen er for en gangs skyld ikke ude efter sjæle, han er ude efter velfærdsstaten, ude efter det solidariske i vore samfund. Det skal ryddes op, og der skal kasseres.

Linien er klar fra liberalisten Blair i spidsen for den britiske regering over Wim Kok i Holland og kansler Schröder i Tyskland til Danmark og København med Jens Kramer Mikkelsen i spidsen: Det socialdemokratiske projekt skal erstattes af et i sin grundsubstans konservativt projekt à la Bismarcks jernkanslerpolitik i sidste århundrede. Sociale projekter igangsættes ikke ud fra en grundholdning om, at samfundet skal bygge på solidaritet og demokrati, men alene for at pacificere de svageste.

Et andet eksempel på, hvordan demokratiet langsomt udhules, er de forhandlinger, der hvert år føres mellem regeringen og de kommunale organisationer. Det betyder reelt set, at de fine ord om kommunalt selvstyre, der ofte højt besynges, er varm luft og ikke meget andet. Reelt ligger beslutningerne om kommunens budget i Finansministeriet.

Enhedslisten ønsker offentligheden tilbage, og vi ønsker det kommunale selvstyre gjort reelt. Regeringen skal holde sig til at afstikke de overordnede rammer og lade de folkevalgte kommunalbestyrelser om at styre kommunerne. Det er trods alt det, man er valgt til af borgerne.

Det er samtidig ansvarsforflygtigelse fra kommunens flertals side, at man vil gemme sig bag, hvad overborgmesteren har aftalt med regeringen. Tag dog ansvaret for jeres egne beslutninger!

Virksomhedstankegangen præger kommunens budget. Det er ikke overraskende, når man tager den ideologiske baggrund for den fusion af forvaltning og politiske partier, der har fundet sted, i betragtning.

I Enhedslisten vil vi en anden vej. Vi vil mangfoldigheden og solidariteten. Vi tror ikke på markedsmekanismernes fantasifulde kvaliteter. Vi mener grundlæggende ikke, at en kommune kan eller skal drives efter profitmotivet. En kommune, der jo i sit ord betyder et fællesskab, har nemlig forpligtigelser over for de mennesker, der er en del af den.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Man kan ikke levere hjemmehjælp efter præcise markedsmæssige parametre, som samtidig skal give overskud i kassen hos det firma, der skal levere den til de ældre. Man kan ikke lave skoler og daginstitutioner, plejehjem og sygehuse efter parametre, der ikke tager hensyn til det individuelle menneske og de helt forskellige behov, man har på forskellige tidspunkter i livet.

Ethvert menneske er forskelligt fra alle andre. Et barn kræver ikke den samme pasning, den samme undervisning som andre børn. Et menneske er hele tiden i forandring, og det kan fællesskabet ikke tage hensyn til, hvis alt stilles op på tal og tabeller for at blive udbudt til lavestbydende private, der øjner en chance for at score kassen.

Enhedslisten vil mangfoldigheden og solidariteten. Vi vil en by, hvor der tages udgangspunkt i hvert enkelt menneske, hvor vi tror på, at hvert enkelt menneske kan noget, vil noget, hvor der gives muligheder for hvert enkelt menneske, i stedet for koldt og kynisk at se på evnen til at betale en høj skat.

De kommende års udvikling skal ifølge budget 2000 tage sit udgangspunkt i, at kommunens ansatte alle skal arbejde i samme retning. Hvor kunne det dog lyde godt. Men sandheden er, at mange af kommunens ansatte nok vil betakke sig for at arbejde i den retning, som et flertal herinde udstikker som vision.

Hvordan skal en socialrådgiver med respekt for sig selv og sin uddannelse forsvare at meddele den hjemløse, at kommunen ikke synes, der skal være plads til ham, fortælle den enlige mor, at hun ikke er tilstrækkeligt »bæredygtig« til at bo her, og at det derfor ville være bedst for fællesskabet, at hun flyttede, i stedet for at ligge kommunen til last?

Mon den samvittighedsfulde pædagog vil nyde at fortælle den handicappede eller udviklingshæmmede dreng eller pige, at de, der bestemmer, ikke synes, at der skal være et tilstrækkeligt udbud af specialklassepladser eller pladser på fritidshjemmet?

Og sådan kunne vi blive ved, for udviklingen i Københavns Kommune skal sikres ved at få en ny befolkning til byen - en økonomisk og socialt bæredygtig befolkning. Det betyder i forvaltningens og de forenede partiers optik en befolkning uden kontanthjælpsmodtagere, uden studerende, uden enlige forældre, uden hjemløse osv. Men det betyder ikke ifølge den samme holdning, at de nævnte grupper skal hjælpes til et arbejde, til en bedre bolig, til at kunne være økonomisk selvhjulpne. Det betyder, at disse grupper skal smides ud af byen, eksporteres til forstæderne.

Jeg er efterhånden kommet til den konklusion, at til overborgmesteren og hans håndgangne mænd i parti og forvaltning - i det omfang det ikke er det samme - bør den samme opfordring lyde, som Bertolt Brecht lod lyde til DDR's regering i 1953, om ikke regeringen burde opløse folket og vælge sig et nyt, når nu regeringen er så utilfreds med, hvordan folket opførte sig.

Min opfordring kunne også lyde: Så flyt dog til Gentofte. Her bliver jeres politik gennemført i forvejen. Her har man allerede nu en bæredygtig befolkning. Og lad så de ægte københavnere styre byen og give plads til os alle.

Den socialdemokratiske drøm kunne i mange år sammenfattes som »Villa, Volvo og Vovse«. Der skulle være plads til alle, og alle borgere skulle have mulighed for et trygt liv.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Visionen, der ikke kunne betegnes som specielt socialistisk eller specielt venstreorienteret, nærmere småborgerlig, har gjort det århundrede, vi er på vej ud af, til det socialdemokratiske århundrede.

De tider er forbi. Ved overgangen til et nyt århundrede følger Socialdemokratiet i København sig til de mange, der lægger de socialdemokratiske værdier og visioner i graven. Som Venstrepolitikereren »Sorte Knud« i 1940'erne og 1950'erne, således nu Jens Kramer i 1990'erne.

Sidste vinter var første vinter, hvor man for alvor kunne se resultatet af socialdemokratisk socialpolitik i senhalvfemserne: Ved fjernvarmeristene og ud for butiksvinduerne lå de hjemløse tæt. Herbergerne måtte melde pas. De var under en socialdemokratisk socialminister og af en socialdemokratisk socialborgmester skåret ned og i flere tilfælde lukket.

Personligt var jeg rystet over at se det i København, som jeg ellers kun havde set i London og i New York. Rystet, men desværre ikke overrasket.

»Villa, Volvo og Vovse« lød det, men ved indgangen til et nyt årtusinde er den etiket, der kan sættes på den desværre ofte uopnåelige drøm for en ikke ringe del af befolkningen, blevet til »Hof, Hund og Herberg«.

Når dette er det socialdemokratiske århundrede, så har jeg ikke noget imod, at det bliver en ny politisk retning, der dominerer det næste.

København som by har mange funktioner: Som hovedstad, kulturelt og socialt centrum, Danmarks største uddannelsesområde og meget andet. Men først og fremmest må byen være til som boligområde og som arbejdsplads, altså til for dem, der bor og arbejder her.

Enhedslisten er stadig glad for, at der er nogle, der vil noget med denne by, det være sig entreprenører, bygherrer både inden for det offentlige og det private, og mange andre. Uden igangsættere vil ethvert samfund langsomt lulle sig i søvn.

Men er der noget, der holder os som bystyre tilbage fra at kræve kvalitet, kvalitet i byggeriet, kvalitet i bymiljøet, kvalitet, kvalitet, kvalitet? Vi vil ikke, og vi skal ikke finde os i discountløsninger, der enten er grimme fra starten eller i løbet af få år forfalder til et niveau, der skæmmer byen.

1999 har budt på endnu et par rædsler for byen. Man skal være mere end almindeligt naiv for at tro, at det er for københavnernes blå øjnes skyld, at koncerner som Marriott bygger her. Det kan så være, hvad det være vil, men at københavnerne så oven i købet skal finde sig i en elendig kvalitet byggeri og i at ligge i skygge på grund af byggeriet, burde være for meget.

Havnen kunne jo også være et åbent areal, hvor københavnerne var velkomne, hvor havnen var en integreret del af bymiljøet og bylivet, hvor der boede almindelige mennesker, så der ikke var dødt om aftenen. Den udvikling arbejder Enhedslisten for.

Jeg udtrykte sidste år i min budgettale ønsket om, at København blev internationalt kendt og attraktiv, ikke for blindt at følge den gængse, gølge vækstfilosofi, men for at sætte indbyggernes miljø, liv, ønsker og velfærd i højsædet. Vi kunne blive det 21. århundredes storby, måske. Det ville ikke være så galt endda. Det ønske vil jeg udtrykke igen i år, og Enhedslisten vil til stadighed arbejde i den retning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

En anden prioritering vil også skaffe øgede udenlandske investeringer til København, måske nogle andre investeringer i forhold til dem, der kommer til byen i dag, men ikke nødvendigvis færre.

Det boligpolitiske program fra for få år siden, som Enhedslisten og De Grønne alene stemte imod, betyder, at store dele af byens borgere må se frem til at være uønskede i den by, de har boet og levet i i mange år. Programmet er siden fulgt op med et udkast til en boligpjece, der fortæller, at man ønsker at fjerne halvdelen af Københavns lejligheder på op til 2 værelser. Det skal ske for at få en mere bæredygtig befolkning. Jeg vil spørge: Hvor skal folk så bo?

Senest er Kramer og Pind i enighed begyndt at kræve pengene for tilbagefaldsklausulerne i almennyttige boliger tilbagebetalt, uden at sikre, at det ikke kan betyde, at 35.000 almene boliger går over på private hænder, og at det derved bliver komplet umuligt for København at opfylde byens boligsociale behov.

Vi vil spørge: Er det ikke lidt pinligt at måtte gå tiggergang til forstadskommunerne for at få løst denne kommunes problemer? Vi fortalte jer jo, at problemerne ville komme. Vi fortalte jer jo, at I førte og fører en hovedløs politik.

I ligger, som I selv har redt, og det kunne jeg i virkeligheden godt have det fint med. Men I tager tusindvis af københavnere med jer, og det er reelt set dem, det kommer til at gå ud over. Hvor jeres politik højst medfører for jer selv, at I får røde ører, medfører den for utroligt mange, at de står uden tag over hovedet, at familier, der har brug for trygge rammer til at bygge sin tilværelse op igen, må lægge uvisheden om boligen oven i deres øvrige problemer.

For de studerende ser det ikke bedre ud. København er en uddannelsesby, men for flertallet herinde er det ligegyldigt, hvor de unge skal bo. Derfor nedlægges de lejligheder, som studerende er i stand til at betale. Og derfor må der absolut ikke bygges f.eks. et nyt kollegium, så byen rent faktisk ville være i stand til at tage ordentligt imod de unge.

Ifølge socialdemokrater og andre borgerlige er det et problem for de byer, de unge kommer fra, men hvordan skal man kunne studere i København og bo i Vejen?

Enhver filmentusiast, der med respekt for sig selv har set mesterværket »Blade Runner«, husker indledningssekvensen, hvor kameraet panorerer hen over Los Angeles' endeløse vidder af motorveje, mørke kvarterer, hvor elendigheden hersker, og en gennemkommerciel bymidte.

Billedet er nu, en del år før filmen skulle forestille at foregå, blevet til virkelighed i L.A. Endnu er der et stykke vej i København, men heller ikke mere end et stykke.

Der kører fortsat over en halv million biler over kommunegrænsen hver dag. Kun ca. en fjerdedel af byens borgere har bil. Men til gengæld skal alle, 100 pct. af københavnere, indånde den dårligere luft, leve med støjen og opleve, at byrummet er blevet til et bilrum.

Trafikalt må Enhedslisten kræve, at byen tilrettelægges for dem, der bor her, med plads til færre biler og med bedre forhold for gående, cyklister og den kollektive transport. Det betyder ganske simpelt et nej til havnetunnel, nej til flere motorveje, nej til flere parkeringspladser og parkeringshuse, men ja til en bedre kvalitet i den kollektive trafik, renere luft at indånde, plads til at udfolde sig, muligheder for at komme lettere frem for dem, der bor her i området.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Enhedslisten vil også fortsat arbejde sammen med alle gode kræfter for at fjerne bilerne fra gaderne. Vi vil fortsat arbejde for en hurtig implementering af en betalingsring. Den vil dels kunne give et kolossalt løft til den kollektive trafik gennem de store indtægter, den vil skabe, dels fjerne meget af den belastning, som bilerne i dag skaber i København.

Det vil være en betingelse fra Enhedslistens side, at de pæne ord om reduktion i trafikken også bliver gjort til virkelighed. Enhver aftale herom skal bygge på denne forudsætning, og ethvert forsøg på at løbe fra løfterne eller på at putte løfterne i mølpose, som det så ofte er sket, vil betyde en frigørelse for enhver anden forpligtelse af budgetmæssig karakter, som Enhedslisten indgår i samme forbindelse.

For Enhedslisten er det vigtigt, at også indtægter budgetteres realistisk. Puljen er som sagt på 296 mill. kr. indtil videre, og vi vil gerne medvirke til at gøre puljen større.

Det hedder sig i øvrigt i budgetforslagets generelle bemærkninger, at skatten holdes i ro. Men det er ikke hele sandheden, for den skal nemlig findes længere henne på siderne. For sandheden er, at de samlede skatter næste år sættes ned med cirka 95 mill. svarende til 0,2 procentpoint rundt regnet. Det sker for andet år i træk og betyder således, at for at udsætte skattebetalerne i København for den samme byrde som tidligere, så skulle skatten sættes op med 0,4 procentpoint.

Det stiller Enhedslisten ikke forslag om. Men den forkælelse af de bedrestillede i kommunen, som har fundet sted, hører med til historien om kommunens økonomi. Her er der reelt set tale om en »omvendt Robin Hood«, for det er de svagest stillede, der må betale for gaverne til hus- og grundejerne.

Vi kan til gengæld konstatere, at de seneste års budgetter hvert år har underbudgetteret på flere indtægtspunkter. Indtægterne fra tilbagekøbsordningerne har ligget på et niveau på mindst en kvart milliard årligt.

Og i et budget er det, som jeg også sagde før, vigtigt, at indtægterne fastsættes realistisk. Derfor vil vi foreslå, at indtægterne fra tilbagekøbsordningerne sættes til 200-250 mill., for det er jo på det niveau, at indtægterne har ligget indtil nu, og vi har ikke længere brug for den kasseopbygning, der er sket i de seneste år, og som også har været fornuftig nok et langt stykke hen ad vejen. Men en likviditet på over en milliard er ikke nødvendig for kommunen.

Enhedslisten foreslår, at der afsættes penge til fremsynede, nødvendige investeringer. Det vil skabe luft i budgetterne i de kommende år, og det vil sikre kommunen mod at skulle ud i dyre midlertidige løsninger, som de seneste år har været så præget af.

Der er tilstrækkeligt med områder, der har brug for de penge de øgede og ubudgetterede indtægter bringer. Og derfor vil det være naturligt, at vi allerede ved budgetlægningen søger at give plads til at opfylde de behov.

Men lad os starte fra en ende af og melde klart ud. 3 punkter trænger sig klart på, når talen falder på kulturpolitikken i denne kommune.

Den første er hensynet til billedkunsten, hvor det foreslås, at Kulturfabrikken fratages sit tilskud og dermed reelt set lukkes. Enhedslisten kan ikke tilslutte sig denne slagting. Frederik VI udtrykte efter statsbankerotten i 1813 noget i stil med: »Fattige er vi blevet. Lad os nu også blive dumme tillige, så kan vi helt ophøre at være et rige«.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

En parallel kan passende drages til København 1999: Det er pauvert, når kommunen kan spytte hundredvis af millioner ud på materielle ting, men ikke er i stand til at bruge få millioner på kunsten og det kulturelle.

Medborgerhusene fattes penge. Ideen med at have medborgerhuse i denne by var et hensyn til det lokale liv i bykvartererne. Det holder derfor ikke, at huse må lukke, uden at der skaffes erstatning. Enhedslisten prioriterer højt at få Gimle bevaret. Kan det ikke lade sig gøre, arbejder vi på at få stedet reetableret et andet sted af hensyn til borgerne på Islands Brygge.

På samme måde ønsker vi at få opfyldt løfterne igennem mange år til beboerne i Sydhavnen, så der også kan være et medborgerhus i deres bydel.

Historien om medborgerhuset i folkeparken på Indre Vesterbro er i sig selv absurd. Det må være et minimum, at medborgerhuset nu kan komme i gang med at være medborgerhus for området fra årsskiftet. I modsat fald må det være naturligt at spørge Socialdemokratiet, om partiet har forladt tanken om, at medborgerhusene skulle være lokalt forankrede og således være til stede over hele byen.

Et andet område, København mangler, er idrætsfaciliteterne. Set i sammenligning med stort set alle andre byer og kommuner rundt om i landet halter vi langt bagefter.

Indre Nørrebro Bydelsråd har præsenteret en plan for en lille multihal, en glimrende måde at løse problemet med den trange plads i brokvartererne og mangelen på faciliteter på. Nu mangler der bare økonomi til projekteringen, og Enhedslisten vil fortsat prioritere udbygningen af idrætten højt.

På samme måde vil vi prioritere, at vedligeholdelsen sættes i vejret. Vi skal ikke én gang til opleve en Øbrohal-skandale, som kunne have været forhindret, hvis et flertal i denne sal havde været sit ansvar bevidst og satset flere penge på vedligeholdelse. Det er langt billigere og udtryk for en langt bedre kommunal service at sørge for en løbende, ordentlig vedligeholdelse, end at lade stå til og så måtte rykke ud med panikløsninger, når det går galt.

Budgettet for Hovedstadens Sygehusfællesskab, HS, er også til debat i dag og på mandag. Som det er tradition hos Enhedslisten, vil jeg trygt overlade ordførelsen på dette område til vores medlem af HS' bestyrelse, der vil tage sig af problemerne.

Det er så moderne med frit valg, men hvad der ligger i det frie valg, bag begrebet, bag ordene, er forskelligt fra person til person, fra parti til parti. Enhedslisten er helt enig i ønsket om at give de ældre frit valg. Vi er helt enige i, at det er det, der skal være tilbuddet til de ældre. Vi vil give de ældre frit valg, f.eks. mellem egen bolig og plejehjem eller plejebolig.

Vi tror også, at det er et sådant frit valg, de ældre ønsker. Det er formentlig for den enkelte ældre fuldstændig lige meget med et frit valg mellem Karl-Børges Hjemmeservice, ISS eller den kommunale hjemmehjælp. Spørger man de ældre, er det nemlig sikkerheden for leverancen, der er afgørende. De vil være sikre på, at de får den hjælp, de har brug for, og at den kommer som aftalt.

Enhedslisten er bekymret for budgetforslagets kraftige reduktion af plejehjemspladserne. Vi er helt med på, at der bliver færre ældre, og at det berettiger til en vis reduktion, men vi vil

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

have garanti for, at målsætningen, der trods alt er vedtaget af Borgerrepræsentationen, om, at det skal være den ældre selv, der visiterer sig til en ældrebolig, også kan realiseres.

Den garanti har det ikke været muligt at få. Det har ikke engang været muligt at få et kvalificeret skøn over, hvor mange pladser der skal være, for at målsætningen kan indfries. Det er utilfredsstillende, og man kan jo overveje, hvordan det kan være, at et sådant ret simpelt ønske om mere viden ikke kan eller måske nærmere ikke vil besvares af forvaltningen. Måske er det i virkeligheden ikke evnen, der mangler, måske er det viljen.

Ved årsskiftet lukker de fysiurgiske klinikker, så er det slut med gratis fysioterapi til københavnernes. Vil de have hjælp til de forskellige skavanker i bevægeapparatet, så må de benytte privatpraktiserende fysioterapeuter. Det betyder bl.a. farvel til holdtræning for forskellige grupper, ikke mindst indvandrerkvinder, der slet ikke har nogen tradition for motion. Tilbage bliver træningscentre for ældre og en discount-rygklinik.

Samtidig reduceres antallet af genoptræningspladser i sygehusregi på både det geriatriske og det reumatologiske område. Men at spare på genoptræning er en kortsigtet tankegang. Det er jo efterhånden almindelig kendt viden, og jeg håber det også er det hos forvaltning og de tidligere budgetflertalspartier, at jo bedre funktionsniveau den enkelte borger har, jo højere livskvalitet og selvhjulpethed er der også til stede, og jo billigere er det i øvrigt for sundheds- og socialsektoren.

Enhedslisten er tilfreds med, at loven om forebyggende hjemmebesøg nu endelig tages alvorligt. Men det er mere end almindeligt pinligt, at det ikke er sket for længe siden.

Vi er især glade for, at der er lagt op til at gøre noget ved hjemmehjælpernes arbejdsforhold. Der er ingen tvivl om, at den ringe løn og det dårlige arbejdsmiljø har stor betydning for arbejdsglæde og sygelighed. Derfor er det fint at skabe nogle bedre fysiske rammer for faget. Det vil givet forhøje selvværdet.

Og derfor gjorde det heller ikke noget, hvis vi sammen med de andre kommuner kunne blive enige om at give hjemmehjælperlønnen et løft ved næste overenskomst.

Vi er også glade for, at der er lagt op til fortsat at satse på folkesundhedsområdet. Det er jo et projekt, der involverer næsten alle forvaltninger, for sundhed handler om meget andet end fravær af sygelighed. Det undrer os derfor faktisk meget, at Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen stort set har meldt fra i arbejdet med den nye folkesundhedsplan.

Budgettet for uddannelses- og ungdomsområdet bærer præg af, at det er et vækstområde, og vækst må man så sandelig kalde det. Op til 40 pct. flere børn får kommunen i skole inden for de næste 10 år.

Enhedslisten skal med det samme anerkende, at der i budgetforslaget er givet en ramme-forøgelse på cirka 130 mill. kr. Det hører med i billedet i vurderingen af budget 2000, for 130 mill. kr. er heller ikke for Enhedslisten småpenge.

Men budgetforslaget er ikke tilstrækkeligt til – Hans Thustrup – at håndtere de mange børn og unge, og det er heller ikke tilstrækkeligt til at rette op på fortidens synder.

Specialundervisningen halter også i år 2000 bagefter. Det er dermed de svageste af børnene, der må stå for skud. 7,3 mill. kr. nærmere bestemt, må specialskoleområdet bidrage med til omstillingspuljen. Det skal sættes i relation til de 12,1 mill., som budgettet lyder på i for-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

vejen. Og således er der på forhånd kun bevilget cirka 60 pct. af det beløb, som er nødvendigt. Det skal der rettes op på.

Vedligeholdelsen må ses som et prioriteringsområde og må indgå med en væsentlig vægt i budgetforhandlingerne. Uafhængige data siger, at vedligeholdelsesniveauet burde være 114 kr. pr. kvadratmeter skole. I Københavns Kommune ligger vi for tiden på 79, en tredjedel under det nødvendige. Lægger man hertil fortidens synder, så er det ikke noget under, at det ser sløjt ud.

Når de børn, der hidtil har gået i fritidshjem, går ud af 3. klasse, så er det meningen, at de skal overgå til at være medlem af en klub. Men det er svært, når der ikke er plads i klubberne.

U & U-udvalget foreslår på sin ønskeliste, at der yderligere bevilges godt 13 mill., så der undgås reduktioner i udbygningen. Det er også et skridt på vejen, men i virkeligheden burde der tilføres langt mere, så vi kan undgå, at børn i en alder af 9-10 år skal være uden et relevant fritidstilbud.

Traditionelt plejer Enhedslisten at gøre opmærksom på vikarområdet, og i år skal heller ikke være nogen undtagelse. Det er ganske paradoksalt, at Borgerrepræsentationen bevidst kan udvide elevernes skoletid uden at tænke på den vikardækning, der må følge af sygdom, efteruddannelse, kursusvirksomhed og andet fravær. Resultatet er, at eleverne ofte er uden lærer, eller at en lærer bliver pålagt at passe – ja nemlig passe – 2 klasser på samme tid.

Vikarbudgettet skal forøges, og det er i virkeligheden ikke de store midler, der er nødvendige for at sikre en ordentlig og forsvarlig vikardækning.

Og et sidste område, jeg skal nævne her, er hensynet til, at eleverne får relevante, nutidige og kvalitetssikre undervisningsmidler. Budgettet sikrer det ikke. Enhedslisten vil derfor foreslå, at tidligere års merbevillinger på området gentages og denne gang permanentgøres, så vi kan undgå at skulle slås hvert år om det rimelige heri.

Til undervisningsmiddelbevillingerne hører også, at de centrale tilbud til området skal styrkes. Bevillingerne til Center for Undervisningsmidler bør øges for at sikre mange af de tilbud, der normalt vil være for dyre for den enkelte folkeskole. Til gengæld er vi her helt vilige til at se på brugerbetaling. Vi ønsker nemlig brugerbetaling for de mange privatskoler, der i dag benytter CU's tilbud.

I det omfang der ikke er lovgivningsmæssige hindringer i vejen, er det Enhedslistens opfattelse, at vi skal pålægge de private skoler en så høj grad af brugerbetaling som muligt og rimeligt for at sikre alle københavnske børn et godt og velkvalificeret tilbud.

I budgetforliget mellem de borgerlige og småborgerlige partier i Borgerrepræsentationen sidste år blev det fastslået, at vejen frem for fritidshjem og skoler skulle være samtænkning.

Enhedslisten kan fuldt og helt tilslutte sig, at der skal være samtænkning mellem skoler og fritidstilbud. Men forslaget, der er lagt frem, er ikke samtænkning. Det har intet med samarbejde og samtænkning at gøre, at skolerne overtager og underlægger sig fritidstilbuddene. Reelt set betyder det nuværende forslag, at vejen frem for fritidshjemmene er at ikke være fritidshjem.

København skal således følge i hælene på mange andre kommuner i Danmark og gøre op med en hæderkronet fritidshjemskultur. Alternativet skal være discountmodellen SFO.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Et flertal i Uddannelses- og Ungdomsudvalget holder på trods af over 250 høringssvar fast i planerne. Enhedslisten bakker 100 pct. op om de skolebestyrelser, forældreråd, personaleorganisationer og selv grupper af elever, der har skrevet til udvalget og udtrykt deres modstand mod planerne.

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at Enhedslisten vil prioritere det højt, at planerne om etablering af SFO i Københavns Kommune bliver droppet i forbindelse med indgåelsen af en tæt aftale. Hensigtserklæringen fra budget 99 skal annulleres. Vi ved godt, at det kan give problemer med forligspartierne, men lad mig minde om, at forliget om budgettet for 1999 efter sigende – overborgmesterens sigende – var et etårigt forlig. Der er her en chance for Socialdemokratiet til at bevise det.

Budgetforslaget for Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget er et mislykket forsøg på at tage fra de rige og give til de fattige, for de rige er nemlig også fattige. De rige er fra udvalgsflertallets side daginstitutionerne, der pålægges en besparelse på 6 pct. af lønsummen. Pengene skal gå til udvalgets egen lille omstillingspulje, og pengene skal primært gå til de andre »fattige«, så de ikke i år skal udsættes for en 2 pct.s besparelse. Øvelsen er som at tisse i bukserne for at holde sig varm. Det går ikke i længden.

Socialdemokratiets ordfører var sidste år så humoristisk at præsentere Borgerrepræsentationen for begrebet »en dobbelt Bregengaard«, når en borgmester præsenterer forsamlingen for en besparelse, som man på forhånd ved, at et flertal ikke vil kunne acceptere. Socialdemokratiets ordfører havde således ikke lagt mærke til, at magistratsstyret er afløst af et udvalgsstyre, men det kan vel ikke undre nogen.

Til gengæld må man så sige, at forsamlingen i år bliver udsat for en »triple Winnie«, for hvordan kan man ellers fortolke forslaget fra Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget om 6 pct.s besparelsen? Og i år og i det udvalg, der er tale om, i modsætning til sidste år, står borgmesteren for udvalget oven i købet bag forslaget.

For at hente besparelsen ind på anbringelsesområdet for unge lukker der igen et antal pladser på ungdomspensioner. 51 færre pladser bliver det til. Det skal ses i lyset af, at socialministeren har afsendt budskabet om, at der skal være mulighed for, at flere børn bliver placeret uden for eget hjem for at give et bedre behandlingstilbud. Men sådan skal det ikke være i København, synes det at lyde fra socialministerens egne partifæller. I Københavns Kommune skal der nemlig oprettes 15 såkaldte hybelpladser, på ingen måde nok til at dække behovet.

På narkoområdet nedlægges 2 behandlingsinstitutioner, på trods af at der i dag allerede er venteliste til afvæning, og på trods af at alle vel kan se, at behovet ikke just er blevet mindre i København. Men i stedet for at gøre noget ved problemerne synes politiets og det politiske flertals holdning at være som ved forureningsbekæmpelsens start for mange år siden: Hvis bare vi sørger for at sprede problemerne, så tror alle nok, at det ikke er der. Den går bare heller ikke.

Men der er ikke kun negative ting i forslaget til budget, det skal jeg medgive. Enhedslisten anerkender det positive i, at der etableres en institution for anbringelse af spædbørn. Det har vi ikke i dag. Det er positivt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Sundhedsplejen i København skal elektroniseres, og det er også rimeligt nok. Problemet er, at de selv kommer til at betale for det ved at tilbyde færre besøg til velfungerende familier. Men vi mangler en sikring af, at det kun er de velfungerende familier, der rammes, og hvem er de egentlig?

På aktiveringsområdet er der ikke lagt op til de store ændringer, men på den anden side er det jo en særlig københavnsk tradition, at det heller ikke er muligt at gennemskue, hvad der egentlig sker på det område. Sådan har det altid været, og sådan skal det åbenbart også blive ved med at være.

Det hævdes, at København ikke har bykonger længere, men det er ikke sandt, når man går ned på en hel del forvaltningsniveauer og således også på aktiveringsområdet. Den absolutte monarkismes tid må være forbi også her. Enhedslisten ønsker stadig at medvirke til politiske initiativer, der kan sikre en gennemsigthed i aktiveringsindsatsen.

Og så er det jo desværre og til gengæld tid til at nævne et af de områder, hvor det er lettest at konstatere, at det går dårligt, Københavns socialcentre. Centrene er i dag så dårligt normeret, at de ikke kan lave deres arbejde og leve op til det, som borgerne vil kunne forvente. Det går ud over dem, der i forvejen ikke har det lettest.

Enhedslisten kan ikke acceptere, at medarbejderne har alt for dårlige arbejdsforhold. Hele omstruktureringen og teamdannelserne var forsøg på at strukturere sig ud af besparelsernes alt for få personaleressourcer. Forhåbentlig var det ikke helt forgæves, men det er ikke en god baggrund at få en omstrukturering til at lykkes på.

Enhedslisten vil prioritere at afsætte flere midler til området, så de urimelige arbejdsforhold for personalet og den uacceptabelt elendige service for borgerne bringes til ophør.

Den såkaldte effektiviseringsbesparelse på 2 pct. slår på Bygge- og Teknikudvalgets område igennem med 3 pct. på en lang række områder i forvaltningen. Det betyder at udbygningen af cykelstierne halter langt efter den vedtagne plan.

Vi ved godt, at ressortborgmesterens forhold til biler nærmest er fetichistisk, men et flertal i denne sal, Socialdemokrater, Konservative og Venstrefolk, kunne vel i det mindste overholde de planer, de selv har vedtaget.

Enhedslisten vil bevilge de 10-15 mill., der er behov for for at kunne holde planen. Det er nemlig ikke nok bare at male cykelstriber, selv om de er meget billigere. Vi ved godt, at det er ud fra et ønske om trods alt at gøre noget, men det er ikke nok, og derfor skal området tilføres de penge, der er nødvendige.

Også på denne forvaltnings område er vedligeholdelsesstandarder pinligt lav, som det jo er kendetegnende for det meste af Københavns Kommune. Vejene og cykelstierne kan ikke repareres i det tempo, der er nødvendigt, og resultatet kender alle, der har forsøgt at køre på enten 2 eller 4 hjul igennem byen. Der er huller til skade for køretøjerne og trafikikkerheden.

Som afslutning på Bygge- og Teknikudvalgets budgetområde skal jeg selvfølgelig huske at sige, at Enhedslisten fortsat er indstillet på at finde de midler, der er nødvendige for at renovere Rådhuspladsen, komme af med terminalen. Så tror jeg også, jeg har gjort borgmesteren glad.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

København er i omverdenen kendt som en grøn by med mange parker. Det er en sandhed med modifikationer, for de betonglade i denne sal gør deres bedste for at bebygge hvert eneste åndehul, der måtte være, især i de i forvejen så tætte brokvarterer. Og fra SF til DF holder man krampagtigt fast i Ørestaden som et lille barn i sit legetøj. Byggeri med en tæthed, der hidtil er ukendt her i landet, men ganske velkendt i Paris, Østberlin og f.eks. Moskvas og Sankt Petersborgs forstæder, skal være fremherskende. Det bliver ikke en by for mennesker.

Og når vi nu er ved det udtryk, som byen har, så er det igen på sin plads at nævne træerne. Med det nuværende budget vil det tage 20 år, før byen er genplantet med lige så mange træer som før de mange fældninger i de seneste år. Hertil kommer, at der så vil gå en hel del år, før træerne er vokset til. Byen har brug for det grønne, og Enhedslisten vil derfor søge tilslutning til, at budgettet for træplantning bliver forøget.

– Har formanden talt til 28 her i salen? Det synes jeg hun skulle gøre.

På samme måde forholder det sig med udbygningen og forskønnelsen af pladserne i byen. Det går langsommere end oprindeligt planlagt. Det er til skade for den oplevelse af byrummet, som borgerne i kommunen har, og det er et område, som der skal gøres noget ved.

Miljø- og forsyningsområdet er traditionelt set et lidt stille område i denne sal. Det kunne forlede nogen til at tro, at der ikke er problemer, men det er desværre ikke tilfældet, tværtimod.

Energiområdet er lige så stille på vej ud af demokratisk kontrol. Den store synder er her Den Europæiske Union, som med sin liberalisme søger at fjerne den folkelige kontrol og styring, der i årtier har sikret forsyningen til byens borgere og i de senere år også har sikret en miljømæssigt bæredygtig udvikling. Men der er jo ingen grund til direkte at skubbe på vognen, som et flertal i denne sal gør.

Kommunen udøver en stærk kontrol med de virksomheder, der er beliggende her, men nedskæringerne gør, at kontrollerne bliver stadig dårligere bemandet. Det medfører store problemer, dels fordi kontrollen da bliver dårligere og der dermed bliver stadig flere problemer for byens borgere, virksomhedernes kunder, dels fordi det betyder, at virksomhederne oplever en dårligere service fra kommunens side. Ingen af delene er rimelige.

Byggeriet af Ørestaden giver også fortsat anledning til problemer for kommunen. Entreprenøren COMET's manglende opfyldelse af en række krav til bygningsregistreringen på Islands Brygge har kostet en masse ekstra mandskab, som området ikke har haft, og reelt set betyder det store forsinkelser for den afdeling, der arbejder med forurenede jord.

Er det virkelig rimeligt, at et projekt, som denne kommune ejer 55 pct. af, ikke er i stand til at sørge for, at entreprenørerne ikke belaster kommunens økonomi unødigt?.

Men også kommunen selv mangler en del. Som virksomhed er man ikke ret langt med at indføre miljøstandarder i driften, og det er et område, hvor der skal gøres en ekstra indsats. Det er jo i den forbindelse en pudsighed, at kommunens regnskab er trykt på almindelig vis, mens det grønne regnskab trods alt er blevet svanemærket. Her er der vist en konkret opgave for Økonomiforvaltningen.

Enhedslisten vil se frem til at være med til at udarbejde en miljøhandlingsplan det kommende år. Men vi vil forvente, at det rent faktisk bliver en handlingsplan og ikke kun tom

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

snak, varm luft på glittet papir, som har præget alt for mange af Borgerrepræsentationens vedtagne planer.

Enhedslisten har traditionelt været meget kritisk over for den måde, som tilskuddet til de 4 forsøgsbydele har været fordelt på, og det har ikke været uden grund.

Det er fortsat svært at se, hvad der ligger til grund for fordelingen mellem bydelene. Vi savner fortsat en beregning på, hvordan tilskudsfordelingen ville se ud i en bydækkende bydelsmodel. Vi kunne godt have på fornemmelsen, at beregningen er lavet et sted i forvaltningen, men at det bare ikke har været hensigtsmæssigt at få den på Økonomiudvalgets bord. Det kan jeg naturligvis ikke tillade mig at stå heroppe og beskyldte forvaltningen for, men det er jo aldrig forbudt at tænke selv.

Enhedslisten kan tilslutte sig den fordelingsmodel, der er til politisk behandling for tiden. Den er en erkendelse af, at der ikke er én objektiv sandhed, hvormed man kan fordele tilskud. Det er og bliver et politisk valg, hvilke vægte der ønskes medtaget og hvordan. Modellen er også bedre i år end tidligere år, men den samlede sum til fordeling er ikke tilstrækkelig. Det er den ikke i BR-kommunen, og det er den heller ikke i bydelene, for selvfølgelig er der en sammenhæng.

Vi er kritiske over for en idé om, at de 11 bydele skal betale til de 4, for det er den tankegang, der ligger bag ethvert forsøg på at skrue bydelstilskuddet op, uden at der ligger en konkret sag eller en generel aktivitetsudvidelse bag.

Hver eneste gang BR-kommunen skruer sit aktivitetsniveau op på et område, hvor det er overladt til forsøgsbydelene at varetage opgaverne, så bliver der givet 27 pct. til forsøgsbydelene til selvstændig fordeling.

Således har Borgerrepræsentationen ikke glemt, at København stadig er én kommune. Det bør bydelene heller ikke, selv om Enhedslisten har fuld forståelse og stor respekt for, at man som bydelsrådsmedlem er travlt optaget af at sikre ens borgere i bydelen de bedst mulige betingelser.

Til afhjælpning af en del af problemerne foreslår Enhedslisten, at der afsættes 5 mill. pr. bydel. Det vil dels kunne bruges til at dække den manglende tildeling til administration, og det vil lette bydelene i det omstillingsarbejde, de er igennem. Og endelig vil det kunne sikre en pris- og lønregulering af det grundtilskud, bydelene modtager, men som ikke er blevet reguleret indtil nu.

Jeg indledte min tale, som nok er en del længere end sidste år, med en sammenligning mellem Københavns Kommune og George Lucas' univers i stjernekrigsfilmene. Det skal jeg komme lidt tilbage til om et øjeblik. Men denne tale er som sagt en smule længere end sidste år. Jeg har da også kunnet se på enkelte reaktioner i salen, at man måske også mener, at den er for lang.

Jeg skal bede de budgetordførere, der mener, at talen er for lang, om at huske på, at der faktisk i Økonomiudvalget var en debat om, hvordan denne budgetdebat skulle foregå. Enhedslisten stillede et konkret og meget konstruktivt forslag om, at disse taler heroppefra ikke blev som Clintons »State of The Union«, lang, lettere kedelig, og uden at man egentlig får en debat. Det afviste alle andre partier, stort set, end Enhedslisten. Vi foreslog dengang, at man

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

forkortede debattens taler til kun at vare nogle få minutter, hvorefter der skulle være en levende debat, en slags ordførerrunde som ved Folketingets afslutnings- og åbningsdebatter. Det blev afvist ... (*Afbrydelse*). Det er rigtigt, Lars Hutter, du stemte for.

Jeg vil opfordre budgetordførerne og medlemmerne af Økonomiudvalget til at huske på, om ikke man kan reformere debatten her og gøre den væsentlig mere spændende.

I modsat fald kan man fortsat se frem til, at vi må nå hele området igennem i en sådan tale. Jeg truede på Økonomiudvalgets møde med, at vi ville efterligne Fidel Castro og holde 3½ times tale. Det har jeg ikke i sinde, det havde jeg ikke i sinde, og det gør jeg heller ikke. Men jeg synes måske, man skal overveje, hvordan man gør det her mere spændende og mere levende.

Men som sagt indledte jeg min tale med en sammenligning mellem denne kommune og stjernekrigsfilmene. Vores sympati i filmene er alene med oprørerne, for alle kan se behovet for at nedbryde Imperiet, for at genskabe demokratiet, for at sikre en galakse, hvor det er de grønne og sociale værdier, der tæller.

På samme måde er der også i København behov for, at det er andre værdier end de borgerliges handelsflåde, der kommer til magten.

Enhedslisten medvirker gerne til dette kursskifte. Nogle vil måske mene, at det ikke er Enhedslistens opgave. Vi stiller gerne mandater til rådighed for at styre København, men det kræver et kursskifte hos Socialdemokratiet, der gør op med den retning, kommunen har taget i de senere år.

Vi er parate til at være en del af et politisk flertal her i kommunen, ikke fordi vi vil have magten bare for at have den, det har egentlig aldrig tiltalt revolutionære socialister i et senkapitalistisk samfund, men fordi københavnernes fortjener det. Og ikke mindst fordi det store flertal af københavnernes faktisk ønsker en anden trafikpolitik, ønsker, at der skal være plads til alle børn i daginstitutioner og skoler både inden for normalskoleområdet og i specialklasserne og ønsker at gøre noget aktivt for de hjemløse, de psykisk syge, de svageste i dette samfund.

Valget er alene Socialdemokratiets. Skal København fortsat være en by for sen-yuppier og andre velstillede, eller skal det være en by for alle, en by, hvor det er den folkelige styrke, den folkelige kraft, der er grundlaget for de beslutninger, der bliver taget i denne sal?

»May the Force be with you«.

Peter Skaarup (O): Der bliver sat et glas vand frem til mig her, så det er jo godt nok, hvis talen bliver lang. Jeg skal prøve at holde den lidt kortere end den tidligere, men jeg vil godt komme lidt ind på noget af det, den foregående taler sagde, fordi jeg synes egentlig, at Star Wars-problematikken godt kunne inspirere til et par kommentarer fra nogle, der har en måske lidt anden indgangsvinkel, end Morten Kabell og Enhedslisten har.

Spørgsmålet er, om det her med »Star Wars« egentlig er så tosset endda. Hvis man læser overborgmesterens tale, hører talen, konstaterer man, at det, han siger, sådan set er, at vi i København skal sørge for at være et af de områder, der kan tiltrække virksomheder, tiltrække turister og dermed tiltrække penge og vækst til området.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Det er i virkeligheden ikke så tosset endda, hvis det var sådan, at vi kunne få noget mere vækst, hvis vi kunne få nogle flere kroner lagt i Københavns kommunekasse. Hvis vi kan det, så kan vi få flere i arbejde, så kan vi sørge for, at der bliver flere penge til at opretholde plejehjem. Så kan vi sørge for, at borgerne får nogle bedre valgmuligheder, når de skal afgøre, om de skal bruge pengene på det ene eller det andet. Der bliver simpelt hen flere muligheder for københavnernes.

Derfor vil jeg sige, at vi i Dansk Folkeparti ser ikke nogen problemer ved, at vi skal føre en Star Wars-krig med nogle af de andre regioner i Europa for at få flere virksomheder, for at få flere investeringer, for at få flere turister til København. Grunden til, at vi overhovedet er valgt til Borgerrepræsentationen, er vel i virkeligheden, at vi skal vinde nogle krige med nogle af de andre områder i Europa, ikke med våben, men ved goodwill, ved investeringer, ved bedre vilkår for erhvervslivet, sådan at vi her i området kan få flere penge i kassen, få flere arbejdspladser, få bedre vilkår for borgerne.

Så på den led synes jeg egentlig ikke, at Morten Kabell er inde på det rigtige. Jeg synes, at Star Wars i virkeligheden vil være en god krig at føre, ikke med våben men ved goodwill og ved investeringer og ved turister til dette område.

Altså vi er valgt af borgerne til først og fremmest at tage os af, hvad der foregår i København, og kan vi i stedet for at skulle spare hvert år få lagt flere penge ned i kommunekassen, få nogle flere skatter i hus ved, at der kommer flere virksomheder og flere borgere i området, der lægger nogle penge, ja, så er det da bare alle tiders. Så lad os da bare have nogle stjernekrige, hvor vi vinder nogle markedsandele i forhold til resten af Europa. Det skal vi ikke være bange for, synes vi.

Det, vi så bare skal sørge for, når vi får flere penge, når vi får flere markedsandele til København, er, at vi tager hensyn til borgernes ønsker. Der kan Enhedslisten måske have en pointe, at vi skal passe på, at vi ikke tromler en hel bunke løsninger ned over borgernes hoveder, som borgerne ikke kan lide, og som borgerne bliver trætte af på forskellig vis.

Det gælder bl.a. trafikken. Hvis det er sådan, at der kommer utrolig mange flere biler ind i midtbyen, så er det bestemt ikke særlig positivt. Derfor er det også godt, at vi får en metro om nogle år, hvor vi kan få en del af den kollektive trafik, som i dag er i busser, og en del af dem, der bruger bilerne i dag, ned under jorden, sådan at vi ikke får den forurening og den støj, som desværre er inde i byen i dag.

Så de ting hænger egentlig meget godt sammen, og det lyder egentlig rigtigt i vore ører, det vi også kan læse i overborgmesterens tale her i dag.

For Dansk Folkeparti er det også et rigtigt signal, at vi sørger for, at skatten holdes i ro. Vi lægger vægt på, at der ikke skal udskrives store skattestigninger, som vi ser i nogle af vores nabokommuner, eksempelvis Farum og Frederiksberg, som jo hidtil har været kendt for, at der var skatten lav, og det var bare godt. De vil sætte skatten op i de her år, og derfor er det altså vigtigt, at vi også i København sætter tæring efter næring og sørger for, at skatten ikke stiger.

Det signal, der ligger i budgetforslaget, om, at skatten skal holdes i ro, støtter vi.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Vi støtter også, at det kan blive muligt at betale gælden af. Det er klart, at når det gælder ens egen privatøkonomi, kan man jo ikke rende rundt og have en milliardstor gæld på ens bankkonto i årevis, uden at det får nogle konsekvenser. Der er det klart, at den rentebyrde, der også ligger på Københavns Kommune, er voldsom, og det er nogle ærgerlige penge at skulle af med hvert eneste år. Så det gælder altså om, at gælden bliver afbetalt og helst kommer væk i løbet af en relativt kort årrække.

Men det er klart, at ligesom hvis man skal spise en elefant, så er det altså også nødvendigt at tage det i små bidder, og bidderne er i rimeligt rette doseringer i øjeblikket. Selvfølgelig vil det være rart, at vi får lidt mere afdraget pr. år, end det er tilfældet nu, men det er alt sammen et spørgsmål om en politisk forhandling, som så også kommer i forbindelse med budgettet hvert år.

Så har der været snak om boliger, og det er der også i oplægget. Kan det lade sig gøre at få bygget nogle flere boliger i København? Det kan vi alle sammen være interesseret i, at der gør, og også i vilkårene for de familier, der skal bosætte sig i forbindelse med flere arbejdspladser i København. Ja, at vi får skabt de boliger, der skal til, at vi har de skoler, der skal til, sådan at de mennesker, der skal have deres børn i skole, have deres børn i børnehave, får ordentlige vilkår og kan få dem placeret relativt hurtigt. Det er aktuelt for mange mennesker at få de ting på plads.

Så er der med hensyn til miljøet. Der så vi også gerne, at man fik en del af den kollektive trafik, også gerne noget af bilismen ned under jorden, og det tror vi på kommer til at ske med metroen. Måske kan metroen på et tidspunkt udvides til nogle af brokvartererne, sådan at man får lidt bedre transport eksempelvis mellem Nørrebro og Østerbro.

Miljøet er også interessant i forbindelse med havnen. Det er altså meget vigtigt, at vi for turister og andre mennesker, der skal tæt på havnen, borgerne i København, har et ordentligt miljø nede omkring havnen, at vandet ikke stinker, at der ikke er algesuppe i tide og utide, og at det er rimelig klart, det vand der er. Det er nogle af de ting, man i andre byer rundt omkring i verden bruger mange kræfter på at få ordnet, få rensset op, så det er attraktivt at komme ned til havnen.

Hvis man eksempelvis kunne forestille sig, at man kunne udvide det meget attraktive område, der er for turister omkring Nyhavn, og at miljøet var bedre dernede, så tror vi på, at København kunne få fat i endnu flere af de store gevinster, som vi jo har ved at have turister her i området.

Det vil også være rart for borgerne, at man ikke har store færger lige ind midt i centrum i form af både Oslobåden og Bornholmerbåden, men at man på sigt kan få dem flyttet lidt ud i havneindløbet, sådan at borgerne kan komme ned til havnen og være aktive nede i det centrale område.

Det er nogle af de ting, vi kan håbe på kan komme igennem, og det ser ud til, at der er lidt skred i det. Vi har jo fået vedtaget her i Borgerrepræsentationen, at der skal laves en plan for havnen, og det håber vi måske er nogle af de ting, som kan komme ind i billedet i forbindelse med det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Så er der selvfølgelig også nogle knaster i budgetforslaget. En af de ting, som vi har bidt mærke i i Dansk Folkeparti, er plejehjemsområdet, hvor vi nok må sige, at vi er meget betænkelige ved at nedlægge 6 plejehjem og at opsigte driftsoverenskomsten med andre 6 uden for kommunen.

Det kan godt være, at befolkningsfremskrivningerne siger, at vi får færre ældre i de kommende år, og alt tyder også på, at det er rigtigt, men vi skal altså også være opmærksom på, at det ikke er altid statistikkerne holder. Vi ved jo fra den seneste debat, at man mange steder har lavet fejlskøn omkring antallet af folkepensionister eksempelvis.

Så derfor skal vi passe på ikke at lade statistikkerne og økonomien overtage fuldstændig på dette område, men også tænke lidt på de mennesker, det drejer sig om, som jo bliver flyttet rundt fra år til år på nye plejehjem. Efterhånden som det foregår, så er det altså en alvorlig udvikling for mange mennesker, der ikke kan holde til i den alder at blive rykket op med rode og så lige pludselig skal over et nyt sted.

Derfor er vores grundholdning altså, at vi ønsker ikke, at der skal ske plejehjemslukninger i det niveau, der er lagt op til fra sundhedsforvaltningen.

Vi så gerne, at man også en gang imellem så lidt på: Er det rigtigt, at de ældre skal bo i eget hjem så lang tid som muligt, eller skulle de måske hellere bo i egnet hjem? Der ved vi jo fra den debat, der har været gennem de seneste år, at der er mange ældre, der føler sig nødsaget til at blive i eget hjem, fordi de altså har en fornemmelse af, at det er svært at få en plejehjemsplads, og det er et stort skridt for dem at gøre det.

Der må vi så også sige, at den visitering, der finder sted i Københavns Kommune, er meget streng, og derfor appellerer vi om, at man prøver at se på det her en gang til og ikke står så fast på, at det lige nøjagtig skal være 12 institutioner for københavnske borgere, der skal lukkes.

Der er også andre ting, vi gerne vil se på, når det gælder sundhedsområdet. Vi kunne godt tænke os, at man så på et alternativ i forhold til en del af sundhedssystemet, altså tænkte på den alternative behandling, som hjælper mange mennesker i dag, som vi så også skal passe på er af en ordentlig kvalitet, rigtigt. Men der kunne vi godt tænke os, at vi i forbindelse med det kommende budget lagde en lille pulje, det behøver bare at være et par millioner kroner, og sagde: Lad os prøve at se, om vi kan bruge den alternative behandling i København også.

Hospicer har vi tidligere nævnt i form af forslag her i Borgerrepræsentationen, hvor vi godt kunne tænke os, at man i højere grad levede op til de målsætninger, der har været inden for hospiceområdet fra Københavns Kommunes side, også og betalte borgerne for at få lov til at bruge det, så borgerne havde mulighed for stille og roligt at vænne sig til, at livet hører op på et tidspunkt.

Så fokuserer vi også meget på de her forebyggende hjemmebesøg for ældre, det må vi nok sige. Vi ved jo alle sammen godt, at planerne har været fine for det område, men det er klart, at heller ikke Københavns Kommune og heller ikke mange andre kommuner har levet op til dem, og det gør, at der er mange ældre, der ikke har fået de forebyggende hjemmebesøg, som de gerne skulle have, med de katastrofale konsekvenser, det nu kan få i nogle enkelte tilfælde.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Vi synes, man skal leve op til den lovgivning, der er på det her område, og sørge for, at de ældre får deres forebyggende hjemmebesøg.

Generelt må vi om HS-budgettet nok sige, at vi måske er lidt mere skeptiske over for det, end vi er over for kommunens budget, som det ser ud lige nu. Vi kunne godt tænke os, at man gik væk fra at lukke de selvejende institutioner, men i stedet for sørgede for at bevare mangfoldigheden og de selvejende institutioner.

Noget tyder ligesom på, at HS gerne vil putte det hele ind i en stor mølle, der hedder HS, og så ryger mangfoldigheden, og det synes vi er ærgerligt. Det gælder i en række tilfælde, et af dem har vi været inde på, omkring Thorvaldsensvej og optræningsklinikken for neurologiske patienter, herunder sklerosepatienter. Det synes vi er en ærgerlig udvikling.

Der er også andre ting, vi har hæftet os ved i budgettet. Vi synes, det er rigtigt, at man fortsætter tankegangen omkring udlicitering af en række opgaver. Vi må også sige, at vi kunne godt tilføje, at der var områder, man sagtens kunne udlicitere yderligere, uden det ville gøre nogen skade for borgerne.

Eksempelvis sådan noget som snerydning og vedligeholdelsesopgaver og sådan nogle ting er det jo ikke nødvendigt, at kommunen har medarbejdere til at tage sig af. Der kunne man meget vel sige til nogle private firmaer: Hvem af jer kan gøre det her bedst og billigst? Kommunen betaler selvfølgelig fortsat, men vi kan med en ordentlig kvalitet, som bliver tilbudt af mange firmaer på dette område, sagtens få løst opgaven fornuftigt.

Så er der flygtninge- og indvandrersområdet. Der er vi også af den opfattelse, at der godt kan laves nogle ændringer af tingenes tilstand. Vi kunne meget vel forestille os, at man reelt også sagde, at vi ikke kan tåle at få flere flygtninge og indvandrere til København. Det er en stor byrde, som vi allerede bærer tungt i dag, når det gælder integration.

Der er en række tiltag, som er nødvendige for at håndtere de opgaver, og der synes vi godt, man kunne lægge et stop nu og sige, at København har taget sin del, og derfor må vi sige stop her.

Vi synes også, der er problemer i visse folkeskoler, hvor gennemsnittet af børn af fremmed afstamning er meget højt, og det giver problemer i forhold til den indlæring, som gerne skal finde sted. Det gør, at der sker en flugt fra folkeskolen, når det gælder børn med indvandrerbaggrund, men så sandelig også, når det gælder børn med dansk baggrund. Det vil sige, at privatskolerne har kronede dage i øjeblikket, bl.a. på grund af at der er de her problemer.

Så er der sådan noget som kulturområdet, hvor vi synes, at der er nogle gode ting i det budget, der ligger. Der er en rigtig prioritering, og det går i den retning, som vi godt kunne tænke os, og det er jo, at man prøver at se på en højere grad af brugerbetaling på nogle af de sådan lidt finkulturelle områder, hvor vi så gerne vil bruge lidt flere penge på idrætsområdet.

Der er vi da helt enige med Enhedslisten i, at det var da nok noget, man skulle kigge lidt mere på, så vi får bragt idrætsområdet og idrætsfaciliteterne mere på højde med, hvad man gør i resten af landet. Fordi det er meget sløvt, hvad man har af idrætsfaciliteter, specielt i det centrale København i dag.

Så har vi selvfølgelig hilst med tilfredshed, at der i hvert fald

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

på visse områder er skabt mere fleksible åbningstider inden for de kommunale kontorer. Men vi synes stadig væk, at man skal arbejde mere med dette område. Der er altså mange borgere, der klager over, at det, når de skal i kontakt med det offentlige, er meget svært at få den kontakt inden for f.eks. de tidspunkter, hvor man har tid.

Der er altså mange borgere, der ikke har tid til at kontakte sit offentlige kontor en fredag f.eks., hvis de skal have fat i dem i kontoret, i tidsrummet kl. 10-12. Det er et tidspunkt, hvor det er meget normalt, at man forretter sit normale arbejde og ikke kan forventes at kunne bruge telefoner og møde op de steder, man skal.

Det bør man se på også fra Københavns Kommunes side og skabe lidt mere fleksibilitet på det område. Det behøver ikke at betyde, at man nødvendigvis skal have længere åbningstider. Det kunne bare være, at man sagde, o.k., så har vi lukket om onsdagen. Til gengæld er der så åbent en lørdag eller en søndag. Det kræver måske lidt mere overarbejdsbetaling, og det kan så også håndteres inden for rimelige økonomiske rækkevidder... (*Uro i salen*). Nu har jeg svært ved vinde ørenlyd, synes jeg, der snakkes ...

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Jeg beklager, men der er en modtagelse nede i hallen, Peter Skaarup, og den giver desværre larm. Men jeg skal i øvrigt henstille, at medlemmerne husker, at man ikke taler så højt herinde. Man skal lytte til taleren.

Peter Skaarup (O): ... jeg prøver at gøre det så spændende som muligt. Jeg skal i øvrigt sige, at vi snart er ved vejs ende, så der er lys forude i tunnelen.

Men vi har altså et par enkelte andre ting, vi godt lige vil ind på, og det er bl.a. sådan noget som hjælpen til de rigtig svage. Der synes vi nok nogle gange, der er et misforhold imellem dem, der virkelig trænger, altså dem, der virkelig har problemerne her i Københavns Kommune, set i forhold til dem, der egentlig godt kan klare sig selv.

Altså hvordan kan det være, at vi skal have så mange penge ind omkring kommunen og det offentlige i det hele taget, hvor der forsvinder en del i administration, og når hjælpen til dem, der virkelig trænger, skal frem, så er den der ikke, så går den måske i virkeligheden til dem, der i forvejen betaler til gildet.

Der er nogle gange et misforhold, hvor det er dem, der betaler skatten, der i virkeligheden får pengene tilbage, mens de virkelig svage, som har brug for hjælpen, ikke får den.

Der kunne vi godt tænke os, at man prøvede mere at være opsøgende i arbejdet for at hjælpe dem, der virkelig har det svært, altså de hjemløse og de psykisk syge, narkomanerne, alkoholikerne og andre ensomme, hvor man så kan gå ud fra kommunens side og tage fat i den enkelte og sige: Du har her et tilbud – i stedet for, at de f.eks. skal læse om det i avisen. Der er ikke ret mange alkoholikere, ensomme og narkomaner, der nødvendigvis sætter sig ind i, hvad der står på side 24 i den lokale avis, desværre.

Så derfor skal vi måske prøve at gøre systemet mere fleksibelt, når det gælder det opsøgende arbejde, og der kunne vi også godt tænke os, at man gjorde mere på det område.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Så er der skoleområdet, det kommer vi mere ind på på mandag, men en af de ting, vi godt kunne tænke os, var, at man sørgede for at få lidt flere timer under en eller anden form, specielt i indskolingsfasen.

Så er der de mere fremadrettede ting som Hovedbanegården og de diskussioner, der er om overdækning af banegrave og sådan noget. Der synes vi også, at man på en eller anden måde skulle få truffet en principbeslutning i løbet af den her budgettid om, at nu skal det projekt altså igangsættes – der er nogle, der sidder og gør pengetegn nede på pladserne her – og det gælder i og for sig både banegraven foran Hovedbanegården og den foran Vesterport, så man der kan skabe et ordentligt miljø.

Vi tror i og for sig, at der vil være mange, rigtig mange virksomheder, der vil være interesseret i at putte nogle penge i kassen, for til gengæld måske at få en lille butik i nærområdet eller en café eller hvad det nu kan være. Lad os da sørge for at få sat gang i det projekt. Det er utroligt, at vi skal have sådan en gammel, rusten banegård som udstillingsvindue til alverdens mennesker, der kommer til København.

Vi håber som sagt faktisk på, at København fører sin egen lille Star Wars og sørger for, at der kommer flere virksomheder og flere turister, flere, der kan lægge penge i den københavnske kommunekasse, i løbet af det kommende år. Kun på den måde kan vi sikre, at borgerne får den tryghed og de muligheder, der skal til for at få hjælp fra det offentlige, hvis man er i vanskeligheder.

Hvis samfundskagen i Københavns Kommune kan blive lidt større, så bliver der altså også lidt mere at dele ud af, og så skal vi sørge for at dele ud til de rigtige, når det kommer.

Afslutningsvis skal jeg sige, at kunne der blive mulighed for at gennemføre nogle af de her tiltag, så er Dansk Folkeparti helt sikkert meget interesseret i at være med, også når der skal trykkes på de grønne knapper, den dag budgetforslaget skal vedtages.

Vi synes ikke, der er noget i det forslag, der er fremsat fra forvaltningens side, som Økonomiudvalget efterfølgende har indstillet over for Borgerrepræsentationen, der afskrækker os så væsentligt, at vi løber skrigende væk. Vi synes faktisk, at der er nogle rigtige toner, både når det gælder flere arbejdspladser, mere vækst i København på den rigtige måde, og når det gælder en skatteprocent på det niveau, vi har nu, og også når det gælder afbetaling af gælden. Det er altså vigtigt, vi får den gæld ud af verden, og det lægger det projekt, som er i gang i øjeblikket med økonomien i København, helt klart op til, at den kommer før eller siden.

Så i det store og hele tror jeg egentlig, vi vil være meget positivt indstillet i den forhandling, der skal være omkring budgettet.

Borgmester **Søren Pind**: »København, du har alt«, sang hedengangne Carl Brisson i visen om København. På mange måder skulle man tro, at visen var skrevet i dag.

Der hersker i Borgerrepræsentationen set i skyggen af tidligere tiders nærmest middelalderlige mørke et stabilt og fast forankret samarbejde mellem VKR-partierne, CD og Socialdemokratiet. Samarbejdet bæres af en fælles vision, et fælles ønske om at udvikle København i en retning, der er båret af ansvarlighed, vækst og velfærd.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Ansvarlighed både økonomisk og socialt hænger i dag sammen og er ikke modsætninger. Der er enighed om, at København kun kan sikre denne sammenhæng ved at gøre vort befolkningsunderlag stærkere og ved en gradvis nedbringelse af kommunens gæld.

Vækst i skikkelse af de dragende muligheder for sammensmeltning af det gamle Skåne og det nye København. Der er enighed om, at denne mulighed skal udnyttes og udgøre en central del af det fremtidige København.

Velfærd som en konsekvens af, at vort arbejde først og sidst slutter med borgeren. Der er enighed om, at borgerens velfærd, den være sig privat eller offentlig, skal være den bedst mulige.

Med kun et års samarbejde på bagen kan det konstateres, at vi er nået langt, så langt, at København nu står med et budgetoverskud på 296 mill. kr., så vidt, at der i årets løb er kommet 300 mill. kr. mere ind end budgetteret i skikkelse af hjemfaldspligten. Så bredt, at vi allerede nu forudskikker en yderligere gældsreduktion med ekstra 80 mill. kr. i forhold til de aftalte 200.

Alt det giver handlemuligheder, vi ellers ikke havde haft, for at sikre borgeren en bedre og mere velfungerende dagligdag.

For at alt dette har kunnet lade sig gøre, har mange faktorer skullet spille sammen. Først og fremmest skylder Venstre en varm tak til Det Konservative Folkeparti og til Det Radikale Venstre. Sammen er vi troværdige og handlekraftige samarbejdspartnere, hver for sig er vi et let bytte for et stort Socialdemokrati.

Den musketered, der er afgivet med alle partiers svære afgivelser af særområder til følge, har været det værd. Vi kan i dag med tilfredshed se tilbage på årets samarbejde og konstatere kraftige borgerligt-liberale fodaftryk. Vore mandater har været brugt godt.

Jeg tænker her på den reelle indførelse af frit valg for ældre i byen, på omfanget af børnepasningens forskellige tekniske muligheder og på udbudspolitikken, der som noget helt nyt sikrer, at forvaltningerne nu er forpligtet på en forklaring og en vurdering af, hvorfor man har eller ikke har udbudt bestemte serviceydelser. Ja, der kunne nævnes yderligere en lang række forhold.

Også til CD – hvor er min gode ven Benhaddou, som siger, jeg aldrig takker ham, jeg er nødt til at have ham ind ... (*Afbrydelse*: Han er på værtshus). Nej, han drikker ikke. Men i hvert fald også til CD bør der lyde en varm tak for partiets medvirken til en stabilisering af Københavns Kommune. Det er Venstres håb, at CD igen i år vil være med til at fortsætte den kurs, der er lagt.

I sagens natur bør der dermed også lyde en tak til overborgmesteren og hans parti for et godt og konstruktivt samarbejde.

Når alt dette er sagt, så kunne man tro, at budgettalen var holdt. Lad os blot fastholde kursen, så skal det nok gå alt sammen. Sådan forholder det sig nu ikke. København har trods alt ikke alt, for en lang række forhold var der ikke mulighed for at skabe enighed om. Vi har blot taget det første skridt til at gøre København til en foregangskommune. Der kan tages langt flere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Et særligt problem er, at borgerne stemmer med fødderne, ikke sådan at Venstre nu vil til at bygge en københavnermur i stil med Berlinmuren, slet ikke. Vi har aldrig troet, som andre, på, at tvang kunne bruges til at holde folk tilbage, hvad enten det gjaldt den kollektive trafik eller andre forhold som offentlige skoler eller offentlig dagpleje.

Men vi ser, at de borgere, der med føje kunne stabilisere det københavnske befolkningsunderlag, flytter, og ikke bare flytter de, der er nærmest tale om en flygtningestrøm, om end der ikke er meget usselhed, fattigdom eller frygt i den kolonne, snarere tværtimod.

I årevis har vi hørt venstrefløjens hævde, at den af et flertal førte politik f.eks. i byfornyelse førte til en udstødelse af de svageste og økonomisk dårligst stillede i København. De tørre tal viser en modsat sandhed. Snarere har den førte politik resulteret i, at folk med forøgede indkomster og børnefamilier flytter fra byen. Der er med andre ord tale om en økonomisk udstødelse af de stærkeste.

Den politik vil Venstre godt sætte spørgsmålstegn ved. Vi har nu afgørende bevis i form af den afrapportering om boligpolitikken, der var budgetstof i fjor, på, at spøgelseset om social skævvridning ved vor boligpolitik intet belæg har.

Derfor må vi i endnu højere grad søge at gøre vor bys skuldre bredere, således at alle, rig som fattig, rød som blå, brun som hvid, synes om og ønsker at være i det, Brisson senere i visen sang om: »Når i mylder og støj under alskens halløj dine børn farter rundt om i støvet, når de larmer og ler, fylder vej og cafeer og forelsket kurrer bag løvet, nemlig byen København.«

Det er ikke gjort med den fælles beslutning om lejlighedssammenlægninger i byfornyelsen. Igen taler de kolde kendsgerninger deres tydelige sprog. Bygge- og Teknikforvaltningens bedste skøn med hensyn til, hvor mange lejligheder der bygges og renoveres, når alt, privat boligbyggeri, byfornyelse osv., lægges sammen, er, at der er tale om under 1.000 boliger om året på over 100 m². Det er en dråbe i havet set i forhold til, at 14.500 personer som en hovedbegrundelse for at flytte fra byen angiver dårlige boligforhold.

Det forekommer derfor selvfølgelig, at der skal skabes et rum for private bygherrer. Når vi politisk skal søge at bruge det stærkeste våben, vi besidder i vort arsenal, nemlig at skabe en incitamentsstruktur, der belønner den flittige og initiativrige, den, der ønsker at sikre, at den københavnske boligstruktur lever op til nutidens og fremtidens krav, bør der på dette område nedsættes en arbejdsgruppe, der kan belyse, hvordan dette gøres bedst.

Men dermed er det ikke gjort. Vi bør også øve en særlig indsats på en række øvrige områder. Det er ikke nok, at vi skaber mulighed for at bygge store boliger, hvis der blot er tale om oaser midt i et dårligt serviceniveau.

For Venstre er det derfor afgørende, at man igen kigger på de besparelsesforslag, der er fremsat med hensyn til daginstitutioner. Det er helt centralt, at vi, hvis man virkelig ønsker at bevare arbejdende børnefamilier i byen, kan tilbyde ordentlig børnepasning, mindst på linje med omegnskommunerne, og formodentlig er vi endda nødt til at gøre endnu mere.

I Venstre har vi svært ved at se logikken i, at vi i fjor hævdede forældrebetalingen med henblik på at opnå flere børnepasningsmuligheder for så i dag at indskrænke området med 6 pct. Helst ser vi besparelsen taget af bordet. Nu må vi se, hvor langt vi når under forhandlingerne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Dernæst er det nødvendigt at se på vores skolars kvalitet. Samtidig med at der skal være ordentlige boliger og gode pasningsmuligheder, giver det sig selv, at også børnenes uddannelsesmuligheder er centrale for forældre, der vælger bopæl.

Venstre ser med bekymring på den nuværende kapacitet i skolevæsenet. Det er vor opfattelse, at der skal skabes nye rammer og bygges nye skoler til københavnernes. I den forbindelse må der være et flerårigt sigte med en eventuel aftale. Men allerede nu står det for os klart, at der i hvert fald skal bygges én ny skole i år 2000, og det kan ikke afvises, at der skal flere til.

Yderligere er jeg nødt til at sige til Socialdemokratiet, at det ikke nytter at nøjes med disse få faktorer. Moderne børnefamilier vil ikke undvære bilen. Det hænger sammen med muligheden for at komme rundt, handle ind, få børnene bragt til institutionen. Jeg mener, hvem kan ikke huske Nyrups rørende billede af den cyklende regnvåde mor med barnet bag på cyklen og de hjertegribende ord: »Kan vi ikke gøre det lidt bedre?«

Der er brug for at sikre, at børnefamilierne har den mulighed, ellers flytter de. Det er forudsætningen for, at vi rent faktisk kan og vil gøre det bedre.

Hertil kommer så noget af afgørende vigtighed for Venstre, nemlig det, jeg vil kalde den synlige bykvalitet, det, alle måler os på i skikkelse af den offentlige tilstedeværelse.

Jeg har de sidste år konstateret, at man har droslet den synlige del af den kommunale service ned. Jeg tænker f.eks. på historien om H.C. Ørsted Parken, der pludselig ikke havde nogen parkbetjent til at overvåge legeområderne og sikre børnene. For os i Venstre er det essentielt, at den synlige del af kommunens service ikke svækkes. Vi vil lægge afgørende vægt på, at de tryghedsskabende foranstaltninger udvides. Vi vil konkret f.eks. foreslå en opnormering af parkbetjentstyrken fra 27 til 40.

I det hele taget bør vi på de synlige områder intensivere vore anstrengelser. Renholdelsen kan også gøres endnu bedre, der skal flere folk til, og vi skal se på, hvordan vi kan gøre det bedst og billigst. Vi bør også inddrage aktivering af kontanthjælpsmodtagere i disse overvejelser.

Venstre vil således i de kommende forhandlinger lægge vægt på det, man kan kalde bykvalitet. Tryghed, tillid og kompetence bør være nøgleordene, det bør byen være med til at sikre.

Derfor bør der også her laves et særligt analysearbejde, der ikke kun omhandler boligkvalitet, men i det hele taget bykvalitet, og sikrer en afrapportering af, hvordan vi kan gøre det bedre. Det nævnte er i hvert fald Venstres foreløbige bud.

For at vi skal kunne leve op til målsætningen om tryghed, tillid og kompetence er også et andet område vigtigt, nemlig sundhedsområdet. Vi vil i de kommende forhandlinger være villige til at afsætte yderligere ressourcer til sikring af udbygningen af den psykiatriske plan på Amager.

Samtidig bør der også ses på, om midlerne til nye behandlingsformer er tilstrækkelige. Der kan samtidig være anledning til at overveje, om behandlingstilbuddene til narkomaner er gode nok, og om vi tænker os godt nok om på disse områder.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Overordnet set er der også yderligere forhold, vi vil invitere til samarbejde om. Først og fremmest må der ske en aflastning af de centrale bydele med hensyn til trafikken. Vil man fastholde væksten i København, kan det kun ske på én måde, indtil andre trafikformer er udviklet, nemlig ved at tilslutte sig forslag om havnetunnel og se nærmere på den generelle fremkommelighed.

Det bør være et krav fra københavnernes, at den ekstra trafik, Øresundsbroen genererer, ikke kommer til at påvirke vort i forvejen anstrengte vejnet. Det kan kun lade sig gøre ved at se på havnetunnelspørgsmålet – en rapport herom udarbejdet af Bygge- og Teknikforvaltningen og Trafikministeriet vil om en måned være offentligt tilgængelig – og på linjeføringen i den kommende Ørestad. Det vil vi også møde med i de kommende forhandlinger.

Vi er som nævnt tilfredse med, at der nu er blevet fastlagt en udbudspolitik. Vi mener imidlertid, at kommunen kan gå langt videre. For det første bør der ske en gennemgang af, hvilke aktiviteter der med fordel kan lægges ud af det offentlige regi.

I fjor stillede VKR-partierne med ønsket om, at en af brandstationerne blev udliciteret til Falck for at skabe et ordentligt sammenligningsgrundlag i forhold til omkostninger, sygefravær, ledelse med meget mere. Der er i den forbindelse god grund til at rose Brandvæsenet, der er ved at få styr på de forhold.

Men det, vi vil bede om, er en uvildig gennemgang af, hvad der naturligt hører hjemme i kommunalt regi. Er det f.eks. optimalt, at vi har vore egne håndværksafdelinger? Er det optimalt, at vi har vore egne ingeniører og arkitekter? Er det optimalt, at langt de fleste af vore børneinstitutioner er offentligt ejede? Jeg kender ikke svarene, men jeg vil gerne have en ordentlig overvejelse herom.

Der kan være ting, der skal skilles fra og eksistere i privat regi. Vi har jo på en lang række områder taget det første skridt hertil i skikkelse af adskillige virksomhedskontrakter.

Det, Venstre efterlyser, er i al korthed en gennemgang af vore aktiviteter, også, som man gør det i mange, mange virksomheder, en overvejelse værd, om vi ikke skulle satse på vore kerneydelser og overlade resten til andre. Kort og godt: Sund fornuft.

Vi har i Venstre mange overvejelser om sammenhængen mellem skat og gæld. Det står os klart, at vi i dag har en alt for stor rentebyrde i skikkelse af byens gæld på over 10 mia. kr. Overborgmesteren har endvidere i sin embedsperiode valgt at forhøje skatterne med over 10 pct., samtidig med at han har solgt ud af kommunens aktivmasse for milliarder. Med andre ord er sammenhængen mellem skat og gæld blevet værre under Kramer Mikkelsen, værre end den nogen sinde var under Weidekamp.

Det giver visse advarende signaler om fremtiden, nemlig at der skal føres en fornuftig og stabil økonomisk politik. Vi skal have saneret gælden, og vi er nødt til at gøre os overvejelser over, om folk får det, de betaler for over skattebilletten, eller om den eventuelt skulle formindskes.

Venstre ser på denne baggrund frem til årets budgetforhandlinger. Vi er åbne over for ethvert resultat, der kan bringe København videre, og vi glæder os til i samarbejde med de andre borgerligt-liberale partier at løfte vores del af ansvaret herfor.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Jeg vil slutte med visen om Københavns ord in mente: »Og vi er alt for få. Skal i Danmark det gå nogenlunde blot, så må vi enes. Nej, hjælp til alle mand, så at byen for sand kan med titel af storstad forlenes«.

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: For 3 uger siden blev det sidste brofag lagt på plads på højbrodelen af Øresundsforbindelsen, og om kun 11 måneder vil Københavnsområdet og Skåne i praksis være landfast. Der vil dermed opstå en fælles infrastruktur, som vil lægge grunden til en sammensmeltning af Øresundsregionens økonomiske, erhvervsmæssige, uddannelsesmæssige, beskæftigelsesmæssige og kulturelle aktiviteter. Alt tyder på, at København er på vej til at placere sig som centrum i et helt enestående økonomisk opsving.

Hovedstadsområdet har overtaget rollen som lokomotiv for den økonomiske vækst i Danmark. Der foretages nu massive ejendomsinvesteringer i København. Flere af Europas største virksomheder har fået øje på det endnu relativt billige københavnske ejendomsmarked. Internationale koncerners lokale domiciler skyder op langs havnen, og jeg tror, vi står over for en langt hurtigere udbygning af Ørestaden end planlagt.

På beskæftigelsessiden kan der aflæses et tydeligt opsving. Ledigheden er faldet til et niveau, som vi skal 25 år tilbage for at finde magen til. For hovedstadsområdet som helhed taler vi nu om et gennemsnit på 5,4 pct.

Der vil i de allernærmeste år ske en ganske væsentlig tilvækst i antallet af arbejdspladser i København, og der vil ikke mindst blive tale om arbejdspladser, der stiller store krav til medarbejdernes uddannelsesmæssige baggrund.

Københavns Kommune selv halter som vanligt bagefter. Arbejdskraftens sammensætning lever ganske enkelt ikke op til efterspørgselsmønstret, og netop på dette punkt er der grund til en vis bekymring. I hele Storkøbenhavn er der stadig mere end 20.000 langtidsløse, som med deres nuværende baggrund nærmest er umulige at skaffe i arbejde. Der er et udtalt behov for efteruddannelse og omskoling, som meget nærliggende kunne rette sig mod servicesektoren.

De virksomheder, som står foran at skulle etablere sig i København, vil udelukkende koncentrere sig om deres egne kerneaktiviteter. De vil typisk overlade enhver form for daglig, praktisk servicering til de brancher, som beskæftiger sig med dette. Der kan derfor forudses en stadig kraftigere efterspørgsel efter serviceydelser og dermed et behov for yderligere arbejdskraft.

Det må forventes, at de mange nye arbejdspladser skal besættes med medarbejdere, som skal rekrutteres fra hele Øresundsregionen, ja, for visses vedkommende måske fra endnu fjernere egne af Europa, og det er helt afgørende at få dem og deres familier til at bosætte sig i København.

Der vil være tale om familier med et relativt højt indtægtsgrundlag, som vil stille store krav til bolig, lokalmiljø, institutions- og skoleudbud samt et varieret og kvalitativt godt udbud af kulturelle og andre fritidsaktiviteter.

Det er vanskeligt at vænne sig til tilbagegang og dårlige tider, hvis man længe har levet med fremgang, vækst og gode tider. Det gælder for det enkelte menneske såvel som for en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

virksomhed, en by eller et land. Efter den kolde krigs start i 1949 måtte København vænne sig til stagnation og tilbagegang efter i 80 år at have været Danmarks vækstlokomotiv, og det var svært. Befolkningstallet faldt fra 770.000 i 1950 til 464.000 i 1989, og befolkningssammensætningen ændrede sig dramatisk i ugunstig retning med relativt flere ældre og relativt færre unge.

Nu tyder det på, at overgangen fra nedtur til opgang også er meget vanskelig. Da jern-tæppet og Berlinmuren faldt i 1989, startede det sidste tiårs opgang, og de gode tider har, som vi alle kan se, været accelererende.

Der er ingen tvivl, overgangen fra stagnation og tilbagegang til vækst og fremgang er bestemt mere behagelig end den modsatte vej. Jeg har oplevet både 50'erne og 90'erne, og 90'ernes problemer, affødt af vækst, er bestemt lettere at håndtere end 50'ernes stagnationsproblemer.

Lad mig nævne vækstproblem nr. 1. Økonomisk fremgang kræver husrum til de mange mennesker, som tiltrækkes. Først og fremmest skal der satses på at tilføre København flere velbeliggende, gode familieboliger. Behovet for flere familieboliger understøttes af de aller-seneste års befolkningsudvikling.

Københavns indbyggertal stiger igen, og vi nærmer os den halve million. Samtidig ændres aldersfordelingen i retning af en yngre befolkning med flere børn og unge. Mange unge familier foretrækker at bo i storbyen med det brede udbud af kultur- og fritidstilbud, men uden gode, rummelige familieboliger i sikre, trygge omgivelser kan vi ikke holde på dem.

De seneste undersøgelser viser, at de yngre familier stadig forlader København, og at årsagen i al væsentlighed er, at boligudbuddet især på ejerboligområdet ikke er tilfredsstillende.

Overborgmesterens budgetforelæggelse indeholdt et pænt stort afsnit om boligbyggeriet, som glædede mig meget. For nylig løb jeg mine budgettaler fra årene 1970-78 igennem, og i disse var der hvert eneste år et langt afsnit om nødvendigheden af at bygge familieboliger, gerne i størrelsen 100-200 m². I disse år ville socialdemokrater kun bygge socialt boligbyggeri, fortrinsvis 1½ og 2-rumsboliger. Så det var i de år en væsentlig anstødssten for samarbejde mellem mit parti og Socialdemokratiet.

Herren ser i nåde på den omvendte synder, så jeg skal ikke gå i detaljer om den langt bedre demografiske balance, vi havde haft i dag, hvis boligpolitikken ikke havde stødt børnefamilierne fra sig dengang. For nu er linien tilsyneladende lagt om.

Socialdemokratiet holdt stand vedrørende boliger på Kryolitgrunden, og jeg håber, at partiet også vil stå imod investorpresset for mere institutionsbyggeri, fagforeningsbyggeri og kontorbyggeri på havnearealerne, på Holmen, på Refshaleøen, på Islands Brygge og i Ørestaden. Der synes at være en tendens til, at erhvervs- og institutionsbyggeriet kommer først, når en lokalplan fastlægger blandet byggeri. Det bør der måske gøres noget ved.

Økonomisk fremgang betyder også en yngre befolkning, der bliver som nævnt relativt flere børn og unge. Det er derfor ikke unaturligt, at et af de gennemgående temaer i Kultur- og Fritidsudvalgets forslag til budget 2000 er at udbygge og styrke indsatsen over for børn og unge.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Der skal skabes bedre muligheder for, at alle storbyens børn og unge kan udfolde deres sunde fritidsinteresser i stedet for at være henvist til gadehjørner og butikcentre. Kultur- og fritidslivet har en vigtig rolle at spille med hensyn til forståelse for vort samfunds normer og demokrati.

Af den idrætspolitiske redegørelse fremgår, at københavnske børn er mindre aktive end i landets øvrige storbyer. For at rette op her er der iværksat flere initiativer inden for Kultur- og Fritidsudvalgets budgetramme.

Der er lavet et godt forsøg med det såkaldte ZAP-kort, der giver børn og unge mulighed for at afprøve deres interesser for forskellige idræts- og fritidsaktiviteter. Forsøget har vist, at der er et stort behov for dette tilbud, der giver hjælp til at komme i gang med at dyrke idræt i fritiden.

Indsatsen for at give de unge adgang til idrætten er konkret. Mellem kl. 17 og kl. 20 er idrætsfaciliteterne i KI-, KUC- og i FOS-regi forbeholdt børn og unge.

Men denne indsats står ikke alene. Budgettet indeholder også et forslag på folkeoplysningsområdet om etablering af en udviklingspulje på 3 mill. kr. til at styrke aktiviteter for børn og unge. Målet er at få 30.000 flere børn og unge ind i foreningerne i løbet af de næste to år.

Børn og unge i flygtninge- og indvandrerfamilier er en anden gruppe, det er væsentligt at gøre en særlig indsats for. Foreningslivet kan bidrage til at nedbryde kulturelle og sproglige barrierer og åbne dørene til det danske samfund. Dette kræver dog en ekstraordinær indsats fra såvel foreningsledere som voksne indvandrere og flygtninge. Kommunen går positivt ind her, men det er en proces, der tager tid. Derfor har Kultur- og Fritidsudvalget afsat en pulje på 1 mill. kr., der skal bruges til at åbne foreningslivet for flygtninge og indvandrere.

I forlængelse heraf vil jeg bemærke, at tilskuddet til børn og unge også er øget via bidraget til Ungehandleplanen, der igangsættes som led i ungdomskommuneforsøget. Formålet hermed er netop at delagtiggøre de unge i demokratiet ved at give øget indflydelse til unge.

Der vil med udgangen af 1999 ske en række mærkbare ændringer på kulturområdet. Aftalen med staten om Regionale Kulturforsøg ophører. Dette medfører, at den kulturelle udviklingspulje nedlægges, og at opgavevaretagelsen mellem kommunen og staten bliver omlagt.

Det vil betyde en klar nedgang i tildelingerne af produktionsstøtte til større professionelle arrangementer i forhold til det niveau, vi har kendt i København fra Kulturbyåret og frem til i dag.

Til gengæld må vi forvente, at de store kulturelle begivenheder til næste år vil kunne finde finansiering inden for den dansk-svenske kultursatsning Kulturbro 2000.

Kultur- og Fritidsudvalget har i budgetforslaget for år 2000 afsat 3,1 mill. kr. mere til de rytmiske spillesteder, således at den samlede spillestedsstøtte udgør 7,9 mill. kr. Det er sket i sikker forventning om, at en ny spillestedslov vil blive gennemført i år 2000, en lov, som vil betyde et væsentligt løft til den københavnske musikscene.

Det er derfor meget beklageligt, at kulturministeren ikke har afsat midlerne i det forslag til finanslov, som netop er blevet fremlagt. Selv om jeg er ret sikker på, at der nok skal findes en løsning på spillestedsfinansieringen, om ikke andet i form af en forlængelse af overgangs-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

ordningen, synes jeg, det er beklageligt, at kulturministeren ikke har kunnet læse det brede flertal i folketinget. Fra Enhedslisten til Venstre har der været opbakning omkring lovforslaget. Det burde ministeren have set og fundet midlerne til lovens gennemførelse.

Også den klassiske musiks forhold har været livligt behandlet i medierne det seneste år. Det gælder især spørgsmålet om en eventuel nedlæggelse af et af de fem symfoniske landsdelsorkestre med henblik på en styrkelse af de øvrige og ikke mindst behovet for et opera- og musikhus i København.

På anmodning af Kulturministeriet nedsatte Statens Musikråd i 1998 Orkesterudvalget, der i maj i år konkluderede, at landets fem landsdelsorkestre bør bevares i deres nuværende form. Sideløbende hermed har Sjællands Symfioniorkesters bestyrelse besluttet at ændre orkestrets organisationsstruktur og ledelse.

Disse to forhold vil forhåbentlig give den fornødne arbejdsro, så orkestret kan udvikle det produkt, det er bedst til, nemlig at tilbyde halvdelen af Danmarks befolkning gode og lokale klassiske musikoplevelser.

Med hensyn til placeringen af det kommende opera- og musikhus i København må vi alle med spænding afvente Kulturministeriets igangværende analysearbejde. Konkret har jeg sammen med borgmester Hans Toft fra Gentofte Kommune foreslået kulturministeren at placere et kommende opera- og musikhus i den nordlige del af Svanemøllebugten for at understrege Svanemøllebugtens karakter af indsejling og ankomst til hovedstaden og for at sikre trafikal tilgængelighed.

Med Øresundsforbindelsen er det vigtigt at få skabt forbindelse mellem borgere på begge sider af Sundet, og her spiller kulturlivet en vigtig rolle. Derfor skal nævnes Kulturbro 2000, der med en række store kulturprojekter vil markere den fælles region.

Men det er også væsentligt at nævne kommunens eget samarbejde med Malmø Stad om moderne dans, jazzmusik og børnekultur. I år 2000 har vi da også afsat penge til netop at markere årtusindskiftet i børnehøjde.

Kultur- og Fritidsudvalget gennemfører i 1999 en evaluering af de 4-årige aftaler med de små storbyteatre. På den baggrund vil udvalget i år 2000 tage fat på drøftelserne af, hvilke teatre vi skal indgå aftale med for den kommende 4-års-periode, som løber fra den 1. januar år 2001.

Der er ingen tvivl om, at drøftelserne vil blive vanskelige, da flere af teatrene melder, at de har brug for et væsentligt tilskudsløft, samtidig med at der står flere teatre uden for ordningen og banker på.

Vi står således overfor en prioriteringsdiskussion, hvor vi skal afgøre, om der er teatre, som ikke skal have forlænget deres tilskud, om vi skal indgå aftale med nye teatre, og/eller om vi skal ud og finde flere penge på budgettet til teaterområdet i 2001.

I de virksomhedskontrakter, vi indgik for museerne i 1998, er et af målene at styrke formidlingsindsatsen igen især over for børn og unge.

I øjeblikket er der som konsekvens heraf en sanseudstilling for børn i Nikolaj Udstillingsbygning, og Thorvaldsens Museum har ansøgt Indenrigsministeriets Integrationspulje om støtte til et endda meget stort projekt. Her er formålet at give gruppen af udenlandske børn i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Danmark indblik i de sider af den danske kulturarv, som kan opleves på de danske kunstmuseer, for derigennem at bidrage til deres integration i det danske samfund.

Kunstforeningen Gammel Strand kommer i år 2000 ind i kommunens fold, hvilket betyder en glædelig styrkelse af Københavns Kommunes indsats på billedkunstområdet og en bedre position for dette anerkendte udstillingssted.

Bibliotekerne er det væsentligste kulturtilbud i København. Ligegyldig hvordan man gør det op, er det det største tilbud. Jeg er glad for, at mange københavnere bruger bibliotekerne og dermed har mulighed for at deltage i det kulturelle og demokratiske liv.

I nogle kvarterer i kommunen er der et meget stort behov for at udvide og forbedre disse muligheder. Det gælder f.eks. Holmbladsgadekvarteret, hvor Sundby Bibliotek flyttes til langt bedre forhold i kvarterhuset. Her vil det forhåbentligt blive et kulturelt omdrejningspunkt. Det vil medføre en øget driftsudgift, som udvalget dækker inden for egen ramme.

De mange biblioteksbrugere registreres også i form af den nedslidning, der sker af såvel bygninger som bøger og andet materiale. Kultur- og Fritidsudvalget har besluttet at opprioritere biblioteksområdet i budget 2000, men der er stadig for få ressourcer til vedligeholdelse og materialeindkøb.

Hovedbiblioteket blev ganske vist renoveret i 1998-99, men mange af de øvrige biblioteker har fortsat et akut renoveringsbehov, og der kan være grund til at udarbejde en særlig handlingsplan.

I erkendelse af dette behov har Kultur- og Fritidsudvalget fundet 2,2 mill. kr. inden for egen budgetramme til første fase af renoveringen af Vanløse Bibliotek. Desuden er der optaget 18,2 mill. kr. til renovering af biblioteker på budgetønskelisten. Renovering af Øbro Bibliotek er det, der trænger sig mest på. Det er mit håb, at Borgerrepræsentationen vil imødekomme disse renoveringsbehov.

Vor verden udvikler sig i retning af multimediesamfundet, og IT bliver en mere og mere central del af vores liv. Det er derfor vigtigt at udvikle bibliotekets rolle som formidler af nye medier og teknologier. Andelen af materialebudgettet, der anvendes til andre medier end bøger og lydbøger, vil blive forøget, og publikums muligheder for at få adgang til Internettet fordobles inden år 2001.

Kultur- og Fritidsudvalget har inden for egen budgetramme afsat 0,9 mill. kr. til at igangsætte bibliotekernes IT-handlingsplan. Hermed bliver der mulighed for at etablere flere IT-arbejdspladser, så borgerne får lettere adgang til Internettet, ligesom der er planer om at udvikle et IT-eksperimentarium for brugerne på Hovedbiblioteket.

Tillad mig at vende tilbage til idrætten, hvis betydning ikke kan overvurderes. Københavns Kommune har her et grundliggende problem, nemlig mangel på idrætsfaciliteter. Det er derfor nødvendigt, at vi får rettet op på den kedelige kendsgerning, at det københavnske udbud af idrætsfaciliteter ligger langt under niveauet i de andre storbyer i Danmark.

Den individuelle idræt trives ganske vist udmærket i storbyen, men den organiserede breddeidræt har dårligere vilkår end i andre større byer i Danmark. Den individuelle idræt er godt nok et glimrende supplement til voksen idræt, men det er et dårligt alternativ til børn og unge samt andre mindre mobile grupper.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Derfor er det meget vigtigt at tilføre penge til etablering af flere idrætsfaciliteter. Jeg har en forventning om, at Borgerrepræsentationen vil tilgodese det akutte behov for idrætsfaciliteter. Fokus bør være på bolignære faciliteter, da det specielt er de mindre mobile befolkningsgrupper som børn og ældre, der har dårlig adgang hertil.

Som et bidrag til at afhjælpe dette skal vi sikre et nyt idrætshus i Holmbladsgadekvarteret og åbne for adgangsvejen for det samme kvarters børn og unge til Kløvermarken. Samtidig har en ny idrætshal på Nørrebro meget høj prioritet.

Jeg forventer tillige, at vi kan blive enige om at bidrage til finansieringen af anlæggelsen af en mobil skøjtebane på Kongens Nytorv til ca. 4 mill. kr. med en årlig driftsudgift på 1,5 mill. kr. Hermed får byen et løft i vintertiden, og det vil give København endnu en attraktion for den øgede tilstrømning af turister ved juletid.

Manglende idrætsanlæg er ikke det eneste problem på idrætsområdet. Det er vigtigt, at vi ikke kun tænker i nye idrætsanlæg, men at vi også husker, at de mange faciliteter skal vedligeholdes. De sparekrav, som idrætten også er blevet pålagt, har medført, at ressourcerne til at sikre den nødvendige vedligeholdelse af idrætsanlæggene er blevet meget sparsomme. Mange idrætsanlæg er derfor nedslidte, så for at undgå nedbrud som Østerbro Svømmehal, som koster 82,5 mill. kr. at reovere, er det nødvendigt at tilføre vedligeholdelsesmidler til idrætsområdet.

På ønskelisten har Kultur- og Fritidsudvalget derfor optaget ønsker om vedligeholdelsesmidler på 11 mill. kr. til Københavns Idrætsanlæg og 8 mill. kr. til KUC.

Under Kultur- og Fritidsudvalget hører kommunens ejendomsadministration, og her vil jeg nævne et nødlidende ejendomskompleks, som jeg tror ligger de fleste af os på sinde, nemlig vort dejlige rådhus. Det er vist åbenlyst for de fleste, at der på en række områder skal gøres noget nu, hvis vi ikke skal miste nogle af Rådhusets fineste udsmykninger. Jeg tænker på de oprindelige gobeliner og silketapeter, Festsalens gulv og lignende ting, som er optaget på Kultur- og Fritidsudvalgets ønskeliste. Jeg vil gerne opfordre til, at der bliver afsat midler til disse formål.

Herefter vil jeg gerne vende mig til overborgmesterens samarbejdsvenlige budgettale.

Overborgmesteren holdt som byens budgetborgmester og Socialdemokratiets leder en interessant og spændende budgettale. Interessant, fordi jeg ikke tror, nogen overborgmester nogen sinde har forelagt et budget uden at nævne et eneste tal. Spændende, fordi talen lagde op til en fortsættelse af det fornuftige og perspektivrige samarbejde, som gælder for indeværende år. Der var intet i den tale, som kunne støde Socialdemokratiets forligspartier, Venstre, Konservative, Radikale og CD, væk fra budgetsamarbejdet.

Et enkelt tal, som i de sidste måneder har svinget meget, dels som følge af flere regnefejl i forvaltningerne, dels som følge af nødvendige korrektioner fra budgetstart til nu, er tallet for ikke-udmøntet beløb. Dette tal er for øjeblikket 296 mill. kr. og det angiver, hvor meget der er at gøre godt med i år 2000, det år vi nu lægger budget for.

Tallet indeholder den 2 pct.s besparelse, de 7 udvalg har foretaget, og bygger på en stribe forudsætninger som f.eks. uændret personskatteprocent, afdrag på 280 mill. kr. på kommunens milliardgæld og en formodet udvikling i priser og lønninger. Forliget med regeringen om

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

kommunens økonomi i år 2000 forhindrer hverken en økonomisk indsats på udvalgte områder eller en ændring af de forskellige skattesatser og takster.

Derfor kan det være nyttigt, hvis de forskellige partier her ved budgetforhandlingens start melder ud om de ønsker, de har, vedrørende anvendelsen af dette ikke-udmøntede beløb, som altså p.t. er på 296 mill. kr.

For Den Konservative Gruppe er det helt afgørende, at personskatteprocenten ikke sættes i vejret. Det er også vigtigt for os, at en stor del af rådighedsbeløbet anvendes på hospitalsområdet, hvor især psykiatriudbygningen på Amager må prioriteres højt.

Vi mener også, det kan være fornuftigt at genoverveje lukningen af Dronning Ingrid's Hjem. Hjemmet består af både et velfungerende plejehjem og ældreboliger, og hjemmets lokalisering kan ikke være begrundelse for en nedlæggelse. Vi bør stadig betragte Københavns Kommune som en helhed.

6 pct.s beskæringen på daginstitutionsområdet var en hård udmelding, og min gruppe vil gerne være med til en revurdering.

Med den glædelige udvikling i børnetallet, jeg tidligere har omtalt, og med den ligeledes glædelige stigning i beskæftigelsen vil en kraftig nedskæring på daginstitutionsområdet næppe være fornuftig. En pasningsgaranti fra 6-måneders-alderen overalt i byen er det mål, kommunen skal tilstræbe, ikke på langt, men mellemlangt sigt.

Det stigende fødselstal i København, som satte ind for flere år siden, har bragt os i den næsten historiske situation, at der er behov for helt nyt skolebyggeri. Faktisk bør vi allerede i forbindelse med dette års budgetdrøftelse træffe beslutning om nyt skolebyggeri både i Nordvestkvarteret og på Østerbro. Samtidig må der afsættes flere midler til reovering af mange nedslidte skolebygninger.

Lad mig slutte med 2 ønsker, der vedrører byens udseende, det ene vedrører træer. Elmesygen har reduceret byens træbestand i en sådan grad, at byens grønne image er ved at forsvinde. Den Konservative Gruppe ser gerne, at der hurtigst muligt rettes op på dette gennem plantning af rigtig mange træer.

Det andet ønske vedrører Rådhuspladsens udseende, hvor min gruppe mener, der bør reserveres 20 mill. kr. til at gøre pladsen smukkere, først og fremmest ved fjernelse af terminalen.

Den Konservative Gruppe går til budgetdrøftelserne med ønsket om en fortsættelse af det brede samarbejde, og vi ser gerne, at forligskredsen udvides ud over de 5 partier, der lægger ryg til indeværende års budget.

Inger Marie Bruun-Vierø (B): »København er som Danmarks hovedstad og centrum i Øresundsregionen et kraftcenter for menneskelig, kulturel og økonomisk udvikling på et bæredygtigt grundlag«. Sådan lyder den første sætning i Københavns Kommunes værdigrundlag. Formuleringen, der er vedtaget af Borgerrepræsentationen, er i nutid, så man skulle tro, at sådan er det. Der er dog fortsat langt fra ambition til virkelighed.

På nogle punkter går det bedre. Takket være budgetforliget i 1998 mellem Det Radikale Venstre, Venstre, Konservative, CD og Socialdemokratiet er skatten nu i ro. Der skal ske en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

fortsat gældsafvikling på minimum 200 mill. kr. om året og en årlig effektiviseringsbesparelse på 218 mill. kr. Alle tre elementer, som ikke mindst Det Radikale Venstre har arbejdet for at få cementeret, er med til at stabilisere kommunens økonomi og med til at sikre, at der er ressourcer til en nødvendig omstilling af service- og velfærdsydelser.

Tak til forligspartierne for godt samarbejde i det forløbne år. Vi ser frem til mere af samme. Ordførernes taler i aften tyder på, at fundamentet er til stede.

Gælden er dog fortsat et alvorligt problem, og 200 mill. kr. dækker kun halvdelen af den årlige renteudgift, der svarer til 0,8 skattepoint. Så der er lang vej endnu, før Københavns gældsbyrde kommer på et niveau, der bare ligner resten af landets. Målt pr. borger er københavnere 2½ gang så gældstyngede som borgerne i den resterende del af landet. Og som bekendt er det dyrt at være fattig.

Det Radikale Venstre foretrækker f.eks. nye skoler frem for rentebyrder. Derfor mener vi fortsat, at det er vigtigt at sætte fokus på gældsafviklingen. Vi mener, at samtlige ekstraordinære indtægter fra salg af aktiver skal anvendes målrettet til yderligere gældsnedbringelse eller eventuelt til bygning af skoler. Salg af aktiver skal bruges til at konsolidere København.

Hvis jeg skal blive i de positive takter, er der også i de senere år sket en væsentlig forbedring af serviceniveauet over for borgerne. Der er en målsætning om pasningsgaranti for børn, der er fyldt 1 år. Den knager godt nok i fugerne, men jeg tror, der fortsat er vilje til at indfri den.

Og det skal være sagt med det samme: Det Radikale Venstre mener, at pasningsgarantien skal gælde fra barnet er fyldt et halvt år. Arbejdsmarkedet har brug for arbejdskraften, og det skal ikke være systemerne, der hindrer, at forældrene kan vende tilbage til arbejdsmarkedet. Vi tror, målet kan nås inden udgangen af år 2000, hvis vi satser på alternative pasningsmuligheder og vi yder tilskud til private pasningsordninger.

Men der er også en anden grund til at satse på alternativer til institutionspasning. Dels er sådanne ordninger mere imødekommende over for forældre med skæve arbejdstider, dels udvikler børnetallet sig på en sådan måde, at allerede om 8-9 år vil der være en overkapacitet af institutionspladser, hvis pasningsproblemerne kun bliver løst på den måde.

På ældreområdet er København på flere områder helt i top. Både for så vidt angår plejehjemsboliger og botilbud til ældre er København førende, hvis man ser på antallet af ældre over 67 år. Faktisk er det sådan, at der er en særlig ældreagnet bolig til godt 25 pct. af de ældre over 67 år. Tilsvarende får mere end hver fjerde hjemmehjælp.

De ældre ligger heller ikke længere og venter i en hospitalsseng på en plejehjemsplads. Målet, at der maksimalt må være 50 plejehjemsgodkendte indlagt på hospitalerne under HS, er stort set nået. Som det seneste skud på stammen er der lavet aflastningsboliger, og ældre over 70 tilbydes besøg af hjemmeplejen senest 3 dage efter udskrivning fra hospital.

Nævnes skal også at vedligeholdelsesudgifterne pr. kvadratmeter er næsten dobbelt så høje som på skoleområdet, samt at der nu er indført en kundevalgsordning på forsøgsbasis.

Området er præget af, at der gennem mange år har været stor fokus på de ældres forhold. De rigtige initiativer er taget, og der er tilstrækkelige ressourcer på området. Tilbage står ud-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

vikling af organisation, medarbejdere og de forskellige ydelser, så det bliver muligt at håndtere kravet om mangfoldighed og effektivitet.

Ældreandelen falder, og derfor skal der lukkes plejehjem. Det er smerteligt hver gang, for selv om nogle af hjemmene ikke lige er efter opskriften rent bygningsmæssigt, er de gode og velfungerende. Når vi står i denne situation, er det fordi vi har været så rundhåndet med at bygge nyt.

Et af de hjem, der er foreslået lukket, er Dronning Ingrid's Hjem, som er et hjem, der ikke kan sættes en finger på. Samtidig er det planen at opføre nye plejeboliger for ældre 500 meter fra Dronning Ingrid's Hjem med den begrundelse, at Kongens Enghave skal have et plejehjem i egen bydel.

Det griseri med skatteborgernes penge går det Radikale Venstre ikke med til, samtidig med at handlingen ville være helt uanstændig over for Dronning Ingrid's Hjem.

På miljø- og forsyningsområdet er udviklingen også positiv. Indvinding og bortskaffelse af vand er samlet i én produktionsenhed, hvor den miljømæssige side af vandkredsløbet prioriteres samlet.

Luftforureningen er ikke i stigning. Ligeledes produceres el og varme i samproduktion. Elreformen kræver, at Belysningsvæsenet opdeles i kommerciel og ikke-kommerciel virksomhed. Borgerrepræsentationen har ikke taget stilling til sagen endnu. Det Radikale Venstre lægger især vægt på, at forsyningsnettet bliver i kommunalt eje.

Jordforurening af grunde er det største miljømæssige problem i Københavns Kommune. Selv om Miljøkontrollen styrker indsatsen i år 2000, er vi villige til at se på, om der skal mere til.

Ligeledes er det fortsat vigtigt, at kommunen arbejder aktivt i forhold til Agenda 21, herunder at kommunens bygninger og deres drift indrettes, så energiforbruget bliver lavest muligt.

På klub- og fritidsområdet er det især idrætsfaciliteter, der er behov for. Vi har glædet os over, at Østerbro Svømmehal er under renovering, ligesom vi naturligvis støtter kultur- og idrætsplanen for Holmbladsgadekvarteret. Det er efter vores opfattelse en meget vigtig ingrediens i kvartersløftprojektet.

Vi vil også gerne være med til at finde penge til Rådhusets restaurering – nu er det en skam, at Thustrup ikke er herinde, så han kan klappe i sine hænder.

Endelig skal nævnes, at IT-anvendelsen nu er udbredt overalt i kommunen og integreret i opgavernes løsning. At KØR så ikke kører, er en anden sag.

Og nu vil jeg vende tilbage til udgangspunktet for min tale, nemlig værdigrundlaget, der siger, at København skal være et kraftcenter for menneskelig, kulturel og økonomisk udvikling, for det er ikke alt, der går godt. Jeg vil starte med den menneskelige udvikling.

København er ikke god til at tage hånd om sine svage medborgere, det viser både statistikker og gadebilledet. På den positive side er der sket en udbygning af distriktspsykiatrien, samt at der i hvert fald med radikal støtte vil blive bygget et nyt psykiatrisk hospital på Amager.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Kommunen har været relativt god til at imødekomme behovet for serviceydelser, men ikke til at imødekomme børnefamilier og voksne med særlige behov.

Vi ved for lidt om årsagssammenhænge, vi ved for lidt om, hvordan den enkelte foranstaltning virker, og uddannelsen af alle de medarbejdere, der skal agere i forhold til medborgere med sociale problemer, tager ikke udgangspunkt i den nyeste lovgivning og de bedste resultater. F.eks. bygger den seneste revision af bistandsloven på en helt anden tankegang om individet, end da loven blev lavet, i 1974 var det vist.

Når der kommer en ny folkeskolelov, afspejler det sig hurtigt i uddannelsen og efteruddannelsen af folkeskolens lærere. Sådan burde det også være på det sociale område.

Når jeg er så optaget af de svage gruppers velfærd, er det fordi der går så mange ressourcer tabt, først og fremmest menneskelige, men også økonomiske.

Også i dette års budget kan vi se, at der eksempelvis både skal flere penge til PPR, anbringelsesområdet, til børnefamilierne, at antallet af kontanthjælpsmodtagere stagnerer, selv om ledigheden falder, samt at der er øget pres på døgnbehandling af stofafhængige. Det minder næsten om Ebberød Bank. Vi ved ikke, om de ekstra indsatser nytter.

Jeg vil ligesom Nyrup spørge: Kunne vi ikke gøre det lidt bedre? Er det nødvendigt, at så mange kommer helt ud til kanten, så kun meget massive foranstaltninger i bedste fald kan afhjælpe problemerne? Jeg har ikke nogen patentløsning, men kvartersløft er et skridt i den rigtige retning.

Men det er på tide, at vi her i Borgerrepræsentationen får en debat om de sociale problemer i København, og at vi får sat nogle mål for, hvad vi gør, at vi får taget nogle initiativer. Det er en langsigtet opgave, som vi ikke vil få anerkendelse for ved næste kommunevalg. Men før vi tager den på os, vil udviklingen ikke vende.

I Kongens Enghave har man besluttet at gennemgå alle kontanthjælpssager for at få viden om årsagssammenhænge. Vi burde gøre det samme. I dag ved vi ikke noget om, hvad systemerne magter, og hvordan de arbejder sammen. Det Radikale Venstre mener, at vi burde følge eksemplet fra Kongens Enghave. Ligeledes ser det ud til, at vi kan lære af såvel Indre Østerbro som Indre Nørrebro hvad angår målrettet aktivering.

I det hele taget er vi ikke gode til at tackle det område, der benævnes »de vanskeligt aktiverbare«. Det Radikale Venstre mener fortsat, at aktivering skal bygge på en lang række tilbud, også tilbud, som ikke er kommunalt organiserede.

Ligeledes skal vi have taget stilling til en kommunal politik for så vidt angår fleksjob og skånejob. Hvad skal vores mål på området være? Jeg ved, at en kommune som Horsens har en meget klar politik, og de har også årlige succeskriterier på området.

De mest synlige blandt de svage grupper er de hjemløse. Her mener Det Radikale Venstre, at vi traf en forkert beslutning i foråret, da vi besluttede at lukke sygeafdelingen på Sundholm.

I det hele taget er jeg ikke tryk ved omstillingsplanen på hjemløseområdet. Planen er smuk at se på, men de hjemløses skæbner er ikke smukke historier, og jeg tror ikke planen i sin tilgang tager udgangspunkt i de hjemløses livsstil, ressourcer og behov. Det gør sygeafde-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

lingen på Sundholm. Derfor bør beslutningen laves om. Det er ikke en skam at blive klogere. Det er en skam at lade være.

Hvis København skal være et kraftcenter for menneskelig, kulturel og økonomisk udvikling, kræver det, som det er sagt så ofte før, en bæredygtig befolkningssammensætning. Her ligger nogle tunge klodser i vejen. Københavnernes gennemsnitlige indkomst er fortsat lavere end i resten af landet. Det, der skal til, er især bedre boliger og en bedre infrastruktur.

Der er mange, der har været inde omkring problemet med boliger i aften. Vi har bygget for mange boliger til de ældre. Behovet har været der, fordi den københavnske boligmasse ikke har været ældreegnet. Men det ville have været bedre, hvis der var satset på forbedring af den eksisterende boligmasse.

Jeg tror, der efterhånden er konsensus her i Borgerrepræsentationen om, at der skal være en bred vifte af boliger, der henvender sig til alle befolkningsgrupper, samt at der især er behov for store ejer- eller andelsboliger, der kan tiltrække og fastholde nettoskatteydere.

Der er imidlertid behov for at sætte turbo på udviklingen, og der må vi hjælpe hinanden med at konkretisere hvordan.

Et andet område, hvor der er behov for at sætte turbo på, er trafikken. Løsningen ligger på den flade hånd. Her handler det blot om beslutningskraft. Den radikale løsning er både miljømæssigt og økonomisk bæredygtig. Samtidig er den realistisk og imødekommer udsagnet om, at København skal være et kraftcenter for den økonomiske udvikling.

Det skal slås fast, at cykelstier og trafikdæmpende foranstaltninger ikke gør det alene. Det er og bliver vigtige supplement til en samlet trafikløsning. Det, der skal til, er en samlet plan for trafikken i København, der omfatter såvel den kollektive som den individuelle trafik med det formål at skabe en bæredygtig trafikal infrastruktur. Ikke mindst er det vigtigt at mindske trafikken i Indre By samt at fremme lysten til at benytte kollektiv trafik.

Trafiksituationen nærmer sig en skandale. Det sagde jeg også sidste år, og det er blevet værre, og næste år bliver det endnu værre, og så fremdeles, hvis ikke der handles.

Der skal laves en østlig omfartsvej, der skal forbinde Lyngbyvej via Gittervej og en havnetunnel med Refshaleøen på Amager. På Amagersiden skal trafikken afvikles via Kløvermarken ad Christmas Møllers Plads til en 4-sporet Ørestads Boulevard og herfra videre til motorvejsanlægget, der forbinder Øresundsbroen med en sydgående motorvej. Amager Strandvej skal holdes fri for gennemkørende trafik.

Den foreslåede løsning vil samtidig løse trafikproblemerne i forbindelse med udbygningen af Holmen samt infrastrukturproblemer i forbindelse med udvikling af amagersidens havnefront.

Vi ønsker også busterminalen flyttet til Hovedbanegården. Det skal være nemt at skifte fra tog til bus. Det er en af de vigtigste ting, hvis man ønsker at fremme den kollektive trafik. Derfor skal busterminalen væk fra Rådhuspladsen og flyttes hen på en overdækning af bane-graven. Rådhuspladsen skal fredeliggøres, og både Vester Voldgade og H. C. Andersens Boulevard skal føres under jorden.

Alle steder, hvor der i dag er kødannelser, skal gennemgås, og der skal laves viadukter, hvor det er muligt, f.eks. på Øster Voldgade ved Østerport Station. Trafikken skal under jor-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

den, hvor den er til gene. Det kan man finde ud af andre steder, det kan vi også finde ud af i København.

En betalingsring er midlet til at imødekomme de milliardinvesteringer, der skal til. Til gengæld kan vi komme i gang i morgen. Ordningen skal administreres af et aktieselskab, der via lånoptagelse skal tilvejebringe den nødvendige investeringskapital. Indtægten fra betalingsringen skal bruges til afdrag på lånet.

Det skal igen understreges, at nogle af pengene skal gå til kollektive trafikinvesteringer, således at den kollektive trafik kan tage konkurrencen op. Så det vil sige, at vores løsning står på ben, to realistiske ben.

Demokratiets funktionsduelighed er en forudsætning for udvikling af et bæredygtigt grundlag. HS har et demokratisk underskud. Det blev demonstreret gennem beslutningen om Kommunehospitalets lukning. Selv om vælgerne ved sidste kommunevalg havde flyttet mandatfordelingen til fordel for de partier, der gik til valg på at bevare Kommunehospitalet, blev det alligevel lukket. Det ville aldrig være sket i et amt. Derfor skal statens repræsentanter ud af HS' bestyrelse senest ved næste valg. Det er Det Radikale Venstre parat til at arbejde for.

Bydelsforsøget er et eksempel på en styrkelse af demokratiet. Det seneste nyhedsbrev om bydelsforsøgene viser, at det går endnu bedre, end selv en optimist kunne forvente. Det Radikale Venstre mener, at der skal indføres bydelsstyre i alle københavnske bydele, men vi mener, at det er lidt for tidligt at tage skridtet fuldt ud ved næste kommunevalg.

Bydelsforsøgene skal i den kommende valgperiode udvides både i dybden og i bredden. Flere bydele skal med, og bydelsgrænserne skal tages op til revision. Tilskuddene til bydelene har heller ikke fundet deres endelige løsning. Vi mener ikke, at bydelene, hverken med den gamle model eller med den, der nu ligger på tegnebrættet, får den korrekte betaling for de ydelser, de er pålagt.

Til slut vil jeg dvæle ved to af velfærdssamfundets kerneydelser, sundhed og uddannelse.

HS-planen er ved at være realiseret, og det kan der siges både godt og skidt om. Men folkesundheden har det ikke for godt, og HS' økonomi skranter.

Jeg vil ikke sige mere om emnet her, men det er et område, vi er nødt til at tage under behandling i de videre budgetdrøftelser.

Også folkeskolen skranter. Helt synligt viser det sig på vedligeholdelsestilstanden og på, at der er kapacitetsproblemer. Der skal gøres noget ved de eksisterende skoler, og der skal bygges nye, bl.a. på Østerbro og i Brønshøj-Nordvest. Folkeskolen har høj prioritet hos Det Radikale Venstre, så vi er parate til at finde ressourcer på området.

Det skal samtidig siges, at vi er glade for, at der er kommet skred i den radikale mærkesag om samtænkning af skole og fritidshjem. Målet er fortsat at skabe større helhed og sammenhæng i børnenes hverdag. Det kan da ingen være imod, skulle man tro.

Jeg vil slutte her. Der er nok at tage fat på i de kommende drøftelser, hvis vi skal leve op til udsagnet om, at København er et kraftcenter for menneskelig, kulturel og økonomisk udvikling på et bæredygtigt grundlag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Preben Møller Hansen (P): Jamen jeg har da også tænkt mig at snakke 3-4 timer, så folk falder i søvn. Så går det hele jo nok.

Men jeg vil nu benytte lejligheden til noget helt andet, nemlig til at takke lederne i Københavns Kommune for deres medfølelse og agtelse ved Lis Petersens død og begravelse. Det var smukt, og jeg vil gerne have lov til at sige tak.

Dernæst vil jeg også godt have lov til at sige tak til alle dem, der har været opmærksom på, at undertegnede fyldte 70 år, men de har været lidt af nogle originaler. De har givet mig 1.002 flasker sprut og vin, og det har man jo ikke plads til. Dernæst har de givet mig en helvedes masse blomster. Jeg har jo ikke nogen blomsterforretning. Men hvorom alting er, jeg skal nok få det solgt, hele molevitten, og jeg vil gerne sige tak for den opmærksomhed.

Så har jeg siddet hernede og lyttet til de indlæg, der har været, og så spekulerer jeg lidt: Hvad pokker, er der kommunevalg før tiden? For der blev jo snakket, som om vi stod lige foran et valg. Alle de, der snakkede, havde en masse gode ideer. Jamen hvorfor pokker har de så ikke gennemført dem i den tid, de har siddet her?

Jeg erindrer jo tydeligt, da vi diskuterede spørgsmålet om en skole på Christianshavn, der skulle flyttes over på Holmen, hvor der skulle bygges en ny. Da var der ingen, der tænkt på noget sådant. Nej, det gamle hospital og den faldefærdige skole kunne godt køre videre.

Nu siger I alle sammen, at det er vigtigt, at vi får nogle nye skoler. Men det var altså ikke vigtigt, da vi diskuterede det og forslaget lå på bordet. Næh, så var det noget, der kunne vente.

Sådan foregår det faktisk set ud fra mit synspunkt her. Det værste af alle indlæggene var min gode ven overborgmesterens. Jeg er stensikker på, at han har stjålet min jomfrutale, som jeg holdt her, lige da Borgerrepræsentationen var åbnet. Han sagde faktisk alt det, som jeg har givet udtryk for. Ja, det gjorde han. Hold da ferie. Der skulle laves både det ene og det andet.

Men det, der står tilbage, er jo, at der er 296 mill. kr. i overskud. Det kan have 2 begrundelser: Enten har man krævet for mange skatter op, eller også har man snydt med at lave et eller andet.

Der er altså lige ved 300 mill. kr. Hvorfor snakker man så om at bygge en skide skole? Hvorfor går man ikke i gang og bygger den skole ude på Christianshavn, som de har behov for? Hvorfor snakker man om at nedlægge nogle plejehjem, når der er penge nok til at opretholde de plejehjem, vi har? Det er ligesom om der er ingen realiteter, men kun snak i det, der fremkommer.

Ingen skal være i tvivl om på noget tidspunkt, at jeg har den ganske private opfattelse, at der ikke skal nedlægges et eneste plejehjem i denne by. For hver gang man beslutter at nedlægge et plejehjem, gør man sig til medskyldig i mord på vores ældre, og det er disse mennesker, vi kan takke for, at vi har den by, som tilfældet er, at vi har i dag. Det er dem, der gennem et langt liv har slidt og slæbt og bygget den by, som vi andre høster frugterne af i dag. Derfor skal der altså ikke med nogen vilje slås nogen mennesker ihjel.

Jeg er selvfølgelig på det rene med, at hvis det er rigtigt, det, de siger, det ved man jo ikke, statistik er fandeme ligesom en pige i bikini: Man kan se en hel masse, men man kan sgu ikke se det vigtigste. Så derfor giver jeg ikke altid meget for al den statistik.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Men de påstår altså, at der kommer en helvedes masse unger i København nu, og at de ældre bliver færre og færre, så derfor kan man jo godt ud fra det bygge nogle skoler og så fjerne nogle plejehjem. Men tro dem ikke over en dørtærskel, venner, det er et princip, jeg har. Jeg tror ikke på dem, jeg vil se kontant.

Jeg erindrer jo tydeligt, og her tænker jeg på ham Pinden, han var i øvrigt en nærigrøv, han gav mig kun én flaske, mens andre gav sgu flere til min fødselsdag. Men det, der står tilbage, er, at han sagde: Man kan altid stole på Venstre. Det er noget, man slynger ud på et vælgermøde, men hvis der sidder nogle, der følger med, så kan man hurtigt afklæde ham og sige: Nå, hvad med Kommunehospitalet? Det skulle jo bibeholdes i valgkampen før kommunevalget, men det forsvandt, man ændrede pludselig standpunkt. Man havde et standpunkt, til man fik et nyt, som Jens Otto Krag sagde i sin tid.

Og sådan kan vi blive ved hele vejen igennem.

Men ingen skal være i tvivl om, at jeg selvfølgelig også har nogle synspunkter med hensyn til udviklingen af København. Jeg gav udtryk for det tidligere, nogle blev lidt sure, andre klappede og sagde, det var rigtigt. Jeg har den opfattelse, at vi skal være opmærksomme på den tid, der ligger forude, og så tage ved lære af den tid, der ligger bagude.

Vi skal forudse den mulighed, at folk ikke mere vil bo i det sociale boligbyggeri, som i 1930'erne var noget af det bedste, man overhovedet kunne opdrive i København. Folk ønsker større boliger, og derfor skal man selvfølgelig også bygge nogle større boliger.

Jeg gav udtryk for i min åbningstale, at vi jo har et vældigt havneanlæg. Jeg ved godt, at nu har hoteller og andet fået lov til at bygge, men der er rigeligt med plads til at bygge gode, store, sunde boliger.

Men man skal samtidig vedtage, at man ikke står model til jord- og boligspekulation. Forholdet er jo det i dag, at hvis man har en byggegrund, så kan man optage et obligationslån på 20 år, og det kan man bruge til at dække huslejen ind. Når de 20 år er gået, så er ejendommen altså betalt. Det ved De Konservative jo alt om, for der er jo en helvedes – nå, det må man ikke sige her, men der er jo mange boligspekulanter i den borg der, som han repræsenterer derovre. Men så er det hele betalt, og så kunne man jo sætte huslejen ned, så der kun blev dækning til vedligeholdelse, reparation og andet.

Der gives muligheder, men så skal dette samfund altså have en anden politisk ledelse end den, det har på Christiansborg. Nu taler jeg ikke om min ven borgmesteren, for ham synes jeg sgu er en skidegod fyr. Det sagde jeg i øvrigt også på en bustur i går, og der klappede de sgu, de var sgu sikkert socialdemokrater alle sammen, de banditter der. Men skide nu være med det.

Det kan altså laves, men det er et spørgsmål, om der er den fornødne politiske vilje til at gennemføre en lovgivning, hvor man fjerner boligspekulanternes muligheder for at blive milliardærer på fattige menneskers bekostning. Det er det, vi skal satse på i den kommende tid, og det er også det, vi skal tale om, når vi skal lave budgettet.

Men ingen skal være i tvivl om, at selv om jeg ikke er blevet nævnt, og det gør man jo ikke sådan – jo, i aviserne skriver de en helvedes masse – så er jeg selvfølgelig også indstillet

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

på, at man skal diskutere det kommende års budget. Man behøver jo ikke at være enig om alting, men man kan i hvert fald være enig om mange ting.

Det, det gælder om, er jo, at vi ikke bruger dette forum til partipolitisk propaganda, men sørger for, at denne bys befolkning har nogle ledere, som udelukkende arbejder til gavn for denne bys befolkning. Det vil sige, at vi i fællesskab skal prøve på at skabe de forbedringer, som er nødvendige i enhver udvikling, også i den københavnske.

Det klarede jeg sgu da meget godt, ikke?

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg er enig i, at der er mange fornuftige menneskekenderbetragtninger i indlægget, men der er alligevel nogle ord, som forhåbentlig ikke kommer i tv.

Lars Hutters (L): Glæde, drømme og håb. Om 114 dage vil et farverigt blomstertæppe oplyse Københavns himmel. Glæde, drømme og håb for københavnernes vil med raketter blive aftegnet på den natsorte himmel ved årtusindskiftet.

Et årtusindskifte giver os anledning til at reflektere over, hvad vi har nået, specielt her i 1999, hvor vi har fejret fundamentet for vores folkestyre, grundloven. Jeg skal citere:

»Alle mennesker er født lige, de har af skaberen fået visse uafhængelige rettigheder, og blandt disse er liv, frihed og tragten efter lykke.«

Det er den amerikanske uafhængighedserklæring fra 1776, som er den første demokratiske grundlov, og som gennemsyrrer alle de efterfølgende demokratiske forfatninger, også vores grundlov.

Sikrer vores folkestyre liv, frihed og lykke for københavnernes? Da Nyrupregeringen trådte til, var det på et program om Danmark som foregangsland og løsningen af de sociale skævheder. Men virkeligheden er blevet anderledes, specielt her i København. Fattigdommen vokser, og antallet af hjemløse øges. Samtidig med rigdommen hos magteliten og de privilegerede øges kynismen.

Sygeafdelingen for de hjemløse på Sundholm nedlægges, uden at alternative behandlingsmuligheder er blevet skabt. For de fattige er det tab af livsmuligheder, det er direkte tab af liv og ressourcer.

København har europarekord i overdødelighed, som Politiken skrev, »Dødens by, København«, som specielt rammer de svageste i vort samfund. Tallene for København svarer til dødeligheden i de allerfattigste kvarterer og dårligst stillede områder i London og Berlin. Jeg vil senere, den 23. september, her i Borgerrepræsentationen vende tilbage med en forespørgselsdebat om denne fiasko for vores sundheds- og hospitalssektor.

Nedskæringerne er efter min opfattelse ansvarlige for den voksende ulighed i sundheden. I HS – i folkemunde døbt »Håbløse Selskab« – er hospitalerne præget af overbelægning og for tidlige udskrivninger. Patienterne bliver ikke færdigbehandlede, og de bliver ikke genoptrænet.

Den sidste skandale er lukningen af Rigshospitalets skadestue, som er sket uden høring af lokalsamfundet, Bydelsrådet på Indre Østerbro, og uden dialog med den mere end 50.000 sto-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

re befolkning på Østerbro. Det har ført til 7 timers ventetid på skadestuen på Bispebjerg Hospital og generelt kaos på alle skadestuer inklusive skadestuen i Gentofte.

Det er efter min opfattelse fuldstændig uacceptabelt. Rigshospitalets skadestue må genåbnes, og det har jeg rent faktisk forstået, at der er et flertal for her i Borgerrepræsentationen.

Indsatsen over for de psykisk syge er blevet dårligere ifølge adskillige psykiatriske rapporter, som er blevet offentliggjort her de sidste uger. Mange psykisk syge får ikke de relevante behandlingstilbud.

De ældre fratages hjemmehjælp i strid med loven, og det bliver vanskeligere og vanskeligere for de ældre at komme på plejehjem, og derfor, har jeg forstået, vil man yderligere lukke nogle plejehjem. Det vil SOL selvfølgelig stemme imod sammen med min gamle ven Preben Møller Hansen.

De københavnske skoler er nedslidte, og det nødvendige nye skolebyggeri, som kan give vores børn et fremtidshåb og udviklingsmuligheder, bliver nægtet. Børns kreative livsudfoldelse bliver forhindret med ødelæggelsen af fritidsmulighederne.

Ingen, jeg tror ingen, som vil erkende virkeligheden, vil mene, at disse forhold sikrer liv, frihed og lykke for københavnernes. Ingen kan mene, at dette er et velfærdssamfund her ved årtusindeskiftet.

Et reelt folkestyre med borgerdeltagelse ville have kunnet forhindre den begyndende ødelæggelse af velfærdssamfundet, som vi i dag ser i København. Men magteliten med Socialdemokratiet i spidsen har gennem de sidste år frataget folkestyret den reelle politiske indflydelse og kontrol med de økonomiske indtægter, ressourcer og beslutninger i vores samfund. Med Socialdemokratiet i spidsen henlægges de afgørende politiske beslutninger til de lukkede, såkaldte hemmelige selskaber.

HS, som ødelægger københavnernes sundhed, er en fiasko med et stigende underskud. Skandalen med lukningen af Kommunehospitalet viser tydeligt, hvem der træffer beslutningerne, og det er ikke de folkevalgte. Det var de ikke-folkevalgte, som traf beslutningen om lukning af Kommunehospitalet, til trods for at københavnernes ved valget til Borgerrepræsentationen klart havde sagt, at Kommunehospitalet skulle bevares.

Dette viser, at ved de afgørende politiske beslutninger har vi ikke et folkestyre, men beslutningerne træffes af magteliten.

Til oktober kommer Højesteret med sin afgørelse af, om det var lovligt at lukke Kommunehospitalet. Efter Højesterets afgørelse i Thulesagen og efter domsafsigelsen i Hafniasagen, hvor Socialdemokraterne i øvrigt også bærer et meget stort politisk og moralsk ansvar, så er der håb forude om, at folkestyret skal respekteres, også i sagen om Kommunehospitalet.

Ørestadsselskabet, som balancerer tæt på en økonomisk katastrofe, afslører i glimt Socialdemokraternes manipuleren med økonomien. For at skjule fiaskoen i Ørestaden tvinges Danmarks Radio til Ørestaden med statslige subsidier. Den samme økonomiske rundhåndethed er ikke til stede, når det gælder almindelige københavnernes velfærd.

Socialdemokraterne anvender deres magtpositioner til politisk-økonomiske manøvrer, som skal skjule deres fejltagelser. Var det ikke en ordfører for Socialdemokratiet, som i dag sagde, at man skulle erkende sine fejltagelser? Jeg har aldrig hørt her i Borgerrepræsentatio-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

nen en socialdemokrat erkende sine fejltagelser. Men det bliver jo spændende i den videre debat, om der er kommet en ny stil i Socialdemokratiet.

Nu tvinges nye lukkede selskaber igennem inden for energisektoren med tab af politisk indflydelse, tab af kontrol med den samfundsmæssige udvikling, og ikke mindst tab for miljø og for Agenda 21.

Finansminister Mogens Lykketoft står parat til at hente ressourcer op af vores kommunale sektor, efter min opfattelse direkte i strid med grundloven.

Københavnerne har et af landets højeste skattetryk. Fradragsmulighederne for københavnere er få, men den mangeårige store offervilje blandt københavnere kommer ikke fællesskabet i København til gode.

Finansminister Mogens Lykketoft beslægtlægger københavnernes ressourcer. Til trods for at der nu er et overskud på 35 mia. kr. i den offentlige sektor, må københavnere ikke få gavn af dette overskud. Det er et overskud, som er opstået, når alle udgifter er betalt, og den planlagte gældsafdragelse er betalt, herunder de ekstraordinært store udgifter på 4 mia. kr. til EU. Overskuddet skal sælges ud af landet, bl.a. til udenlandske banker.

Naturligvis ønsker også SOL, at vi skal afvikle Danmarks gæld, men det skal ikke være en gældsafvikling, som samtidig ødelægger velfærdssamfundet og ødelægger fremtiden for vores unge.

EU og IMF, International Monetary Fund, har sat en dagsorden, hvorefter den offentlige sektor skal afvikles, og dermed skal velfærdssamfundet afvikles. Hvis de politiske partier her i Borgerrepræsentationen tilslutter sig den økonomiske stramning, som regeringen forsøger at gennemføre, og som ligger i den aftale, Kramer har indgået med finansminister Mogens Lykketoft, er det reelt en tilslutning til afvikling af velfærdssamfundet.

Der er rigeligt med økonomi til at sikre velfærdssamfundet. SOL må konstatere, at samfundets rigdomme ødelægges, hvis pengene sendes til udlandet i stedet for investering i f.eks. nyt skolebyggeri. Veluddannede børn og unge er den bedste sikkerhed for et rigt velfærdssamfund, også i fremtiden.

Fremtidens Danmark og København bygger på en omfattende investering i uddannelse til alle, herunder modernisering af skolerne, nyt skolebyggeri og moderne undervisningsmidler. SOL vil have en retfærdig løsning for københavnere og vil have, at den del af overskuddet, som i dag er opbygget af finansminister Mogens Lykketoft i den offentlige sektor, den del, som københavnere har betalt i skatter og afgifter, skal tilbage til københavnere for at sikre københavnernes velfærd.

Vi har betalt 80 mia. kr. i skatter og afgifter det sidste år. Vi udgør 10 pct. af befolkningen, og vi kræver naturligvis retfærdighed og 3 mia. kr. tilbage af regeringen her til København.

SOL vil anvende de 1,5 mia. kr. til at sikre velfærden for københavnere for, og 1,5 mia. kr. til at nedbringe Københavns gæld, som jo desværre er landets allerhøjeste, og som er opstået i en periode, hvor den borgerlige Schlüterregering udsultede København.

Overborgmester Jens Kramer har ført forhandlinger med finansminister Mogens Lykketoft om Københavns Kommunes økonomi i år 2000. Det er disse forhandlinger, som reelt be-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

stemmer Københavns Kommunes budget. Aftalen med regeringen er en svinebinding af København og københavnernes og fratager København det kommunale selvstyre.

Det, der flyttes her i Borgerrepræsentationen under de såkaldte budgetforhandlinger, er mindre end promiller. Hvorfor har overborgmester Jens Kramer ikke krævet en retfærdig løsning for københavnernes, en sikring af københavnernes velfærd i forhandlingerne med Mogens Lykketoft? Det håber jeg, vi kan få svar på i de videre forhandlinger.

Hvorfor har overborgmester Jens Kramer ikke krævet at få tilbagebetalt københavnernes del af overskuddet i den offentlige sektor. Siden februar 1999 har det været kendt, at overskuddet i den offentlige sektor ville være 35 mia. kr. Det håber jeg, vi får svar på fra overborgmester Jens Kramer i de videre forhandlinger.

SOL kan ikke acceptere den økonomiske stramning og ødelæggelse af velfærdssamfundet, som ligger i aftalen med regeringen. SOL forstår ikke, at andre partier som f.eks. Enhedslisten og SF kan acceptere den enorme forringelse, som ligger i aftalen med regeringen. Lige siden overborgmester Jens Kramer har indgået aftalen, har SOL forsøgt at få forkastet aftalen med henblik på at få en ny og mere retfærdig aftale.

SOL vil her under budgetforhandlingerne fremlægge forslag om, at aftalen med regeringen skal forkastes, med henblik på at sikre igennem nye forhandlinger en reel, retfærdig løsning for københavnernes. SOL vil sikre,

- at der er hjemmehjælp og plejehjem til alle ældre,
- at der er gode udviklingsmuligheder for alle københavnere, herunder modernisering af skolerne, nyt skolebyggeri og moderne undervisningsmidler,
- at der er pladsgaranti for alle københavnere,
- at vores børn får en spændende fritid med bevarelse af vores fritidsordninger,
- at der er behandlingsgaranti for alle sygdomme på hospitalerne, uden overbelægning, uden for tidlig udskrivning af patienterne, herunder også behandling og genoptræning af de ældre,
- samt naturligvis, hvad jeg har noteret mig at der er flertal for i Borgerrepræsentationen, genåbning af Rigshospitalets skadestue,
- og ikke mindst, at kulturen og vores kunstnere får gode arbejdsvilkår i København.

Dette århundrede har, som også andre partier har været inde på det, på godt og ondt været Socialdemokratiets århundrede. Men hvor der tidligere var ganske, ganske klare politiske perspektiver og visioner i Socialdemokratiets politik, så fremtræder overborgmester Jens Kramer og det øvrige Socialdemokrati desværre i dag uden perspektiver, uden værdier, uden visioner, uden idealer for det samfund, som Socialdemokratiet så gerne vil styre.

Skulle jeg have overset de socialdemokratiske perspektiver og visioner, så vil jeg meget gerne her under budgetdebatten have oplyst, hvad det er for nogle visioner, hvad det er for nogle idealer, hvad det er for nogle værdier, som er drivende for den socialdemokratiske politik.

Der er ikke noget vingesus, der er intet »Danmark som foregangsland« eller »København som foregangsby« i den måde, Socialdemokratiet agerer på her i Borgerrepræsentationen. So-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

cialdemokratiet er mere optaget af partiegoistiske formål og magtbureaukrati end af velfærdssamfundet, folkets og københavnernes behov.

Det eneste perspektiv, Socialdemokraterne har, er vedblivende at sidde på magten, at klæbe sig til magtens stol, fuldstændig som de magtbærende partier i Østeuropa tidligere har gjort det.

Socialdemokratiet er bundet af beslutninger truffet i lukkede partiforsamlinger, hvor det er Lykketofts hensyn til EU frem for til danskerne, som vejer tungest.

Det er, som om Socialdemokraterne har en opfattelse af, at styret af København er som en forretning uden politiske visioner og uden politiske handlinger. Med en sådan forretningsopfattelse hos Socialdemokraterne kunne de lige så godt lade Den Danske Banks bestyrelse med A.P. Møller og direktionen bestyre Københavns Kommune.

Udlicitering er tvang, det er ikke frihed. Partiet Venstre vil i frihedens navn, selv om det er tvang, løse alle problemer i velfærdssamfundet og i den offentlige sektor ved udlicitering. Udlicitering er ikke løsningen for velfærdssamfundet, men det er en reel afvikling af velfærdssamfundet samtidig med afvikling af den offentlige sektor.

Udlicitering er ikke frihed, men tvang. Velfærdssamfundets ydelser tvinges ind i en kontrakt, hvor det er de private virksomhedsejere, som bestemmer, hvordan de bløde menneskelige værdier skal ydes i velfærdssamfundet. Med juridiske prokuratorkneb forsøger de private at undslå sig for at opfylde de opgaver, som det offentlige mente der var indgået kontrakt om.

Hverken Venstre, De Konservative eller Socialdemokratiet kan løbe fra eller skjule disse kedelige erfaringer. Vi behøver blot at sige COMET, og alle i Borgerrepræsentationen ved, at COMET ikke opfylder sin kontrakt om bygning af metroen. Oveni skal lægges ekstraudgifter til COMET, som er med til at bære ved til fallittens bål i Ørestadsselskabet, en milliardregning, som københavnernes er tænkt senere skal betale. Alligevel, til trods for dette grove brud kan kontrakten ikke ændres.

Der er flere eksempler på, hvor menneskeuverdigt udliciteringen er foregået. Lad mig bare til eksempel nævne de meget kedelige erfaringer, som er kommet frem om ISS på plejehjemsområdet.

I stedet for den tvang, opgaverne løses med ved udlicitering, er der reel frihed ved at bevare velfærdssamfundets opgaver i den offentlige sektor under hensyn til og styring af folkestyret. Folkestyret åbner op for, at en reel dialog kan foregå med brugerne, med befolkningen, en dialog, som giver mulighed for løbende justeringer i de politisk styrede udvalg og ikke mindst ved forhandlinger og vedtagelser ved de årlige budgetter.

Udlicitering udelukker dialog med borgerne. Set ud fra et moderne samfunds fungeren er det folkestyret, som sikrer og garanterer det enkelte menneskes frihed og borgerrettigheder, ikke pengemagten.

Fortsætter Venstre sit korstog mod velfærdssamfundet og mod folkestyret til fordel for pengemagten, så må SOL konstatere, at Venstre reelt og åbenbart mener, at der skal være frihed for en A.P. Møller, men ikke for de fattige og bistandsmodtagerne i København.

Vi har følgende argumenter fra SOL's side imod udlicitering:

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

For det første fører det som sagt til tvang og tab af frihed. For det andet udelukker det dialog med borgerne. For det tredje svækker det folkestyret og forringer tilsynet med velfærdssamfundets ydelser.

For det fjerde stjæler udliciteringen ressourcer og tid fra velfærdssamfundet, som skal anvendes til at opstille meget spidsfindige og meget detaljerede juridiske kontrakter for at undgå, at virksomhedsejerne løber fra udførelsen af deres opgaver.

For det femte er det et potentielt tab af millionværdier i det offentlige system, som kan tabe retssager m.m. efterfølgende.

For det sjette er virksomhedernes drivkraft ved udlicitering profit, som indebærer risiko for dårlige forhold for fagforeningerne, dårligere overenskomster, ufaglærte arbejdere og dårligt arbejdsmiljø.

For det syvende er det det offentlige, som leverer hovedparten af uddannelsespladserne, som tabes ved udlicitering. Det vil sige, at der er meget stor risiko for, at vi taber mulighederne for, at vores unge kan blive uddannet.

Endelig for det ottende taber den offentlige sektor værdifuld kompetence ved udlicitering og svækker dermed den offentlige sektor i kvalitative løsninger af fremtidens opgaver for vores københavnere.

Velfærdssamfundet i det 21. århundrede stiller krav om dialog, frihed og borgerdeltagelse om løsning af velfærdssamfundets ydelser, decentrale løsninger i lokalsamfundet, helst på græsrodsniveau, og fortsat udvikling og uddannelse. Det kræver effektivitet, som forudsætter motivering og engagement hos medarbejderne, og det forudsætter en ressourceanvendelse i overensstemmelse med Agenda 21, herunder at undgå vækst i almindelige menneskers skattetryk.

Disse krav kan opfyldes af den offentlige sektor, som har et politisk og administrativt lederskab, der har evnen til at lede og påtage sig ansvaret. Den offentlige sektor indeholder et enormt udviklingspotentiale, som også vil sikre udviklingen i det næste årtusinde.

SOL ønsker en ægte modernisering af den offentlige sektor, som bygger på visionær ledelse, uddelegering af ansvar og tæt dialog med borgere og ansatte.

Ytringsfriheden må sikres, også for de offentligt ansatte. De offentligt ansatte skal ikke kunne trynes til tavshed. SOL skal derfor foreslå, at det i Københavns Kommunes værdigrundlag indskrives, at medarbejdernes ytringsfrihed sikres og værdsættes.

Forudsætningen for udflytningen af Kommunehospitalet var, at forholdene skulle være mindst lige så gode som på Kommunehospitalet. Det er de ikke blevet. Socialdemokrater m.fl. har heller ikke villet have en undersøgelse af, hvordan udflytningen er forløbet.

Jeg har lovet patienter og personale, at det ikke skulle glemmes, og jeg vil fremføre det svigt, der er sket ved udflytningen fra Kommunehospitalet her under forhandlingerne om budgettet. Der er følgende tilbagemelding, som er sket i samarbejde med patienter og personale:

For det første findes den systematiske aktivering af de ældre patienter, som er hele fundamentet for en vellykket geriatrisk rehabilitering på Kommunehospitalet, ikke mere efter udflytningen fra Kommunehospitalet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

For det andet findes på Frederiksberg Hospital ikke mere mulighed for adgang til bibliotek, som tidligere var en stor inspiration og stimulering af de ældre patienter, som var indlagt i en længere periode.

For det tredje har nedlæggelsen af de 360 genoptræningssenge på Kommunehospitalet betydet, at de geriatriske funktioner er blevet mere akut medicinsk præget med dårligere akutte medicinske patienter uden tilsvarende normeringer og med mindre tid til de geriatriske rehabiliteringspatienter. Spørgsmålet er nu, om geriatrien overhovedet i fremtiden vil kunne overleve i HS.

For det fjerde oplever flere af personalerne et voldsomt psykisk pres med klare tegn på depression, dårlig samvittighed over for patienterne og følelse af svigt af patienterne på grund af de meget dårligere normeringer.

Der er ingen tilbud om fælles bearbejdning af det oplevede tab i behandlingskvaliteten af patienterne. Det overlades fuldstændig til det enkelte personale at klare denne meget vanskelige situation. Jeg må sige, at endnu er sygeligheden blandt personalet ikke stor. Det har ytret sig ved, at nogle steder er personalet rejst, og så er senge i stedet for blevet lukket.

For det femte forekommer ombygningerne uhensigtsmæssige, uoverskuelige og med dårlige vilkår for egne patientmiljøer, sådan som vi ellers havde det på Kommunehospitalet. Flere patienter sidder alene på stuerne, hvor der var patientmiljøer på gangene på Kommunehospitalet. På Frederiksberg Hospital kan vinduerne ikke åbnes, og hver anden dag er der ikke varmt vand i hanerne, når patienterne skal vaskes.

For det sjette er papirarbejdet omkring patienterne blevet øget voldsomt, hvad der selvfølgelig yderligere giver en følelse af uoverskuelighed i hele den meget vanskelige situation, som patienter og personale har fået efter udflytningen fra Kommunehospitalet.

Jeg har noteret mig, at statsminister Poul Nyrup har givet Thulebeboerne en undskyldning for tvangsflytningen af deres hjem. Nu er vi så ved det, som den socialdemokratiske ordfører, Lars Engberg, sagde i starten af denne debat, at man skulle erkende en fejl. Jeg mener, at overborgmester Jens Kramer og HS' formand, Peter Martinussen, bør konstatere, at der er sket en fejl, og de bør tilsvarende som statsminister Poul Nyrup give patienter og personale en undskyldning for, at udflytningen af Kommunehospitalet ikke har skabt så gode forhold som på Kommunehospitalet, og som var en forudsætning, og som man har lovet befolkningen.

Nu forventer jeg, efter at jeg har hørt Lars Engberg her i dag, at man vil erkende sine fejl, at den undskyldning kommer, og samtidig med det bør man tage initiativ til for det første, at der bliver givet flere ressourcer, som sikrer en forsvarlig normering til de udflyttede funktioner på Kommunehospitalet.

For det andet – og det er ikke for sjovs skyld, at jeg nævner det – bør der tages initiativ til, at der kommer øjeblikkelig hjælp til det personale, som i øjeblikket tappert forsøger at klare det. Men jeg kan godt sige, at det vil de ikke gøre i længden. Der bør komme øjeblikkelig hjælp til personalet, så personalet ikke bryder psykisk sammen.

Så endelig for det tredje synes jeg også, man skal være så store her i Borgerrepræsentationen, at man reelt undersøger, hvad det er, man har gjort, og lærer af de fejltagelser, som man eventuelt har gjort.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Patienter og personale har samtidig bedt mig om at opfordre pressen til at gennemføre en undersøgelse af udflytningen af Kommunehospitalet, hvis Socialdemokratiet og andre, hvis flertallet i Borgerrepræsentationen stadig væk ikke vil gøre det, som vil være det rigtige.

Men som sagt har Lars Engberg, den socialdemokratiske ordfører, givet mig ny tro på, at det kan lade sig gøre.

En af de fremtrædende overlæger på Rigshospitalet, Kaj Viskum, har i Ugeskrift for Læger, som jeg har bedt omdelt på pladserne i aften (161/35 30. august 1999), skrevet »HS i år 5«, hvor jeg skal citere afslutningen på overlæge Kaj Viskums indlæg:

»Ombygningsomkostningerne, identitetstab, den manglende kontinuitet belaster debetsiden, også i den grad. Står det til HS, får skatteborgerne vel aldrig indsigt i de spildte millioner. De sparede hører vi om, men ikke om konsekvenserne.

Lodsen (den administrerende direktør, Erik Juhl) har for nylig udtalt, at 20 pct. af handlingerne er uden dokumenteret effekt. Det er et godt bud. Mit bud er, at 100 pct. af ændringerne i HS-strukturen er foretaget uden skyggen af bevis for, hvad konsekvenserne for patientbehandling, for forskning, for kvalitet og produktudvikling og uddannelse vil være. Men billigere er det.«

Jeg skal tilføje, at den pågældende overlæge, Kaj Viskum, har meget stor indsigt og meget stor erfaring i det, han her skriver om.

På tærsklen til det nye århundrede, om 114 dage, er der så mange muligheder. Vi er et af verdens rigeste samfund, vi har viden af uhørte dimensioner. Vi behersker teknologier, så vi stort set næsten kan skabe alt, men også slå alt liv ihjel. Vi er i gang med at skabe fødsels- og dåbsgaven til det nye århundrede, budgettet for år 2000. Skal vi allerede nu lukke ned for de mange muligheder, der er, frem til det nye århundrede? Ville det ikke være vidunderligt, at vi, Københavns bystyre, Borgerrepræsentationen, for en gangs skyld tænkte stort og gav københavnernes den bedste start på det 21. århundrede og gav muligheder for,

- at vores børn havde plads i daginstitutionerne og fik gode uddannelser i vores skoler,
- at vi byggede de nye skoler, der er så stærkt brug for,
- at vores børn fik spændende fritid med leg, drømme og alvor,
- at vores hospitaler fungerede, og at sundheden blev bedre i dialog med københavnernes,
- at vores ældre fik udbytte af alle vores rigdomme og fik den hjemmehjælp, som de behøvede, og kom på plejehjem, når de ældre havde behov derfor, uden det ydmygende tiggeri, som de ældre i dag må gennemgå,
- at vi skabte et byrum, som hele tiden gav nye oplevelsesmuligheder for mennesket, for københavnernes, og ikke mindst skabte Københavns Havn som det kreative og æstetiske rum, livsnerven og hjertet i København med en ny helhedsplan,
- at kulturen i København blomstrede og lyste op, ikke kun en mørk nytårsnat i København, men som den daglige inspiration, der hele tiden bragte os videre i livets store spørgsmål, så alle i verden vidste og talte om den nye guldalder, som igen er blevet skabt i København,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

- at København i virkeligheden i Agenda 21 blev verdensbefolkningens miljøhovedstad med bæredygtigt miljø, bæredygtig økonomi og et folkestyre med åbenhed, med dialog og med engageret borgerdeltagelse.

Det vil være den bedste nytårsgave, vi vil give københavnerne og det nye århundrede. Så ville der være en fremtid den 1. januar år 2000, når raketterne var brændt ud og vi trods tømmermændene med håb og energi i fællesskab byggede velfærdssamfundet op her i København.

SOL vil deltage i budgetforhandlingerne ud fra følgende grundlag:

For det første, at der skal afsættes en ekstra pulje til at opfylde københavnernes behov og sikre velfærdssamfundet i København på alle områder: Børn, ældre, hospitaler, kultur og miljø, og ikke mindst at Rigshospitalets skadestue blev genåbnet. Men jeg kan forstå, at det er der allerede på nuværende tidspunkt flertal for her i Borgerrepræsentationen.

For det andet, at økonomien i bydelsrådene bliver forbedret. Bydelsrådsforsøget skal ikke kvæles ved, at Borgerrepræsentationen giver så lidt økonomi til bydelsrådene, at lokalbefolkningen vender sig mod bydelsrådene. SOL skal foreslå, at en budgetaftale sikrer bydelsrådenes fremtid, helst til hele København. Bydelsrådene er en forudsætning for ægte dialog og borgerdeltagelse. Hermed har jeg også svaret på socialdemokraten Lars Engbergs ønske om, at det kom ind i debatten.

For det tredje, at der nedsættes en strategisk tænketank med deltagelse af eksperter, engagerede borgere og politikere til senest 1. april år 2000 at fremkomme med en konkret helhedsplan for København samt løsning på Københavns alvorlige trafik- og miljøproblemer. Der er vi helt i overensstemmelse med Det Radikale Venstre, Enhedslisten og SF.

For det fjerde nedsættelse af en arbejdsgruppe, som bearbejder de udskudte københavnernes problemer. Senest 1. december 1999 skal arbejdsgruppen komme med nye initiativer for de hjemløse, herunder sikring af sygeafdelingen på Sundholm. Og efter at jeg har hørt De Radikale i aften udtale sig, som jo var, om jeg så må sige, tungen på vægtskålen, da sygeafdelingen på Sundholm blev lukket, så kan jeg forstå, at der er nyt håb om, at sygeafdelingen på Sundholm bliver bevaret.

For det femte en ændret aftale med regeringen om finansieringen af metrobyggeriet, så metroen finansieres over finansloven som andre store trafikinvesteringer i det øvrige land, Danmark. Det er jo hele Danmark, som trods alt får gavn af en metro, der går ud til Lufthavnen.

For det sjette kræver københavnernes store sygelighed og overdødelighed løsninger, hvor forebyggelse og sundhedsbehandling samtænkes og koordineres.

Fra SOL's side kan vi være bekymrede for, at for meget bliver teori, og der ikke er så meget praksis. Derfor er det SOL's opfattelse, at Borgerrepræsentationen i den fremtidige folkesundhedsplan bør anvende en fløj på Kommunehospitalet til både forebyggelse og direkte sundhedsbehandling inklusive rehabilitering. Det mener vi vil være den bedste måde til at få vendt den meget kedelige situation, hvor København bliver kaldt for dødens by.

Som afslutning stiller vi forslag om:

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

»1. Borgerrepræsentationen finder, at aftalen med regeringen om Københavns Kommunes økonomi er en økonomisk stramning, som vil forringe københavnernes levevilkår. Borgerrepræsentationen kan ikke leve med,

- at der ikke er pladsgaranti til daginstitutioner,
- at der ikke er tilstrækkelig plads på de københavnske skoler og ikke er råd til at bygge nye skoler,
- at de ældre ikke kan få tilstrækkelig hjemmehjælp, og det er for vanskeligt at komme på plejehjem,
- at københavnernes har Europas dårligste sundhedstilstand, og patienterne udskrives for tidligt fra hospitalerne.

Samtidig har den offentlige sektor et overskud på 35 mia. kr., hvoraf københavnernes har bidraget med ca. 10 pct.

Der skal derfor gennemføres nye forhandlinger med regeringen, som kan sikre et budget for København i år 2000, som kan opfylde københavnernes behov og sikre velfærdssamfundet i København.«

For det andet stiller SOL følgende forslag til forhandlingerne:

»2. Borgerrepræsentationen vil indgå i en dialog med de mange københavnere, som har protesteret mod de omfattende nedskæringer af velfærdssamfundet, som ligger i forslaget til budget 2000. Borgerrepræsentationen indkalder derfor alle københavnere, som ønsker at blive hørt om det kommende budget, til en budgetkonference i Rådhushallen.

Dermed lever Borgerrepræsentationen op til tidligere beslutninger om at sikre åbenhed og borgerdeltagelse. Samtlige partier er repræsenteret med 1 repræsentant på budgetkonferencen.«

Jeg kan forstå, at den socialdemokratiske ordfører, Lars Engberg, meget gerne vil have demokratiseret, hvordan det foregår her i Borgerrepræsentationen, og det her mener jeg vil være det første skridt til, at Socialdemokratiet viste, at man nu tog demokratiet ægte, og at man derfor medvirkede til, forhåbentlig i enighed her i Borgerrepræsentationen, at vi indkaldte til en sådan budgetkonference.

Under alle omstændigheder agter SOL at indkalde københavnernes til en budgetkonference sammen med alle partier, som reelt mener, at de store beslutninger i Borgerrepræsentationen forudsætter dialog og borgerdeltagelse.

Men som sagt, vi ser jo helst, at den nye linje – hvis der er en ny linje hos Socialdemokratiet – at det tilsagn om borgerdeltagelse og demokrati, som budgetordfører Lars Engberg i aften meddelte fra denne talerstol, blev effektueret, og at Borgerrepræsentationen indkaldte til en sådan høring om budget 2000.

A. Benhaddou (D): Sidste års budgetforhandlinger var især på to områder historiske for Københavns Kommune. Det var første gang vi gennemførte et budgetforlig under den nye struktur. Så det var en stor prøvelse for både politikere og embedsmænd at få tingene til at hænge sammen i en helhed.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Men jeg synes dog, at vi er kommet forholdsvis godt ud af det. Selvfølgelig er der noget, som ikke fungerer, som det skal. Men havde man da forventet noget andet, når vi taler om, at vi her har Danmarks hovedstad, som overgår fra det gamle konservative magistratsstyre til udvalgsstyre? Hvem havde dog forventet, at det skulle ske gnidningsfrit?

Det andet historiske ved budgetforliget for 1999 var, at det bestod af 5 partier, Socialdemokratiet, VKR og CD. Det var første gang i 25 år man i Københavns Kommune oplevede en så bred politisk enighed om budgettet.

Trods CD's fulde tilfredshed med sidste års budgetforlig og alle forligspartier – i den forbindelse vil jeg benytte lejligheden til at takke De Konservative, Venstre, De Radikale og Socialdemokratiet for et godt samarbejde gennem denne periode – er CD positivt indstillet på, at dette års budgetforlig kommer til at omfatte endnu flere partier.

CD mener nemlig, at det brede budgetforlig for 1999 uden tvivl har betydet politisk stabilitet og dermed ro omkring vigtige politiske og økonomiske beslutninger for København og dets borgere.

Når jeg kigger tilbage på sidste års budgetforlig, så kan jeg kun tillade mig at være tilfreds på mit partis vegne. Det er jeg, fordi jeg mener, at CD har fået relativt stor indflydelse på budgettet for 1999 i forhold til vores repræsentation i Borgerrepræsentationen. Lad mig blot nævne nogle af CD's ønsker, som gik i opfyldelse:

CD ønskede at bevare Store Tuborg Hjemmet, og som alle ved, endte det med, at plejehjemmet blev bevaret.

CD's store politiske ønske om at etablere et rådgivende integrationsudvalg blev, om end efter mange måneders forsinkelse, endelig en realitet før sommerferien.

CD ønskede at tilføre de bemandede legepladser flere midler, og forliget endte med at tilføre 1 mill. kr. til de bemandede legepladser. Desværre blev pengene ikke øremærket til normeringen, men det kan der måske rådes bod på ved dette års budgetforlig.

CD var også tilhænger af, at der skulle afsættes flere millioner kroner til renovering af Østerbro Svømmehal.

Endelig, men ikke mindst, havde CD stor indflydelse på, at flere væresteder for psykisk syge samt KFUK's kontaktcenter i Valdemarsgade fik tilført 7,2 mill. kr. og dermed blev bevaret.

Når det er sagt, så er der selvfølgelig også andre CD-ønsker, som ikke gik i opfyldelse, men sådan er forhandlinger. Og når man kun har et overskud på ca. 149 mill. kr. at gøre godt med, ja, så må man give sig på visse områder. Ellers må man finde sig i at blive sat ud på et sidespor, og det har aldrig været CD's mål eller ønske.

For CD er det vigtigt, at værdigrundlaget for budgetforliget for 1999 videreføres. Københavns Kommune skal derfor fortsat stræbe efter at sikre en høj service pr. skattekrone. Det betyder, at Københavns Kommune skal effektivisere sig selv, men at det samtidig ikke må gå ud over servicen over for den enkelte borger.

Budgetforslaget lægger op til en uændret skatteprocent på 31,7. Sidste år havde CD den holdning, at man, såfremt der var mulighed for det, burde sætte skatten ned med f.eks. 0,1 pct. for derved at få skabt en psykologisk positiv effekt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

For år 2000 er CD tilfreds med, at skatten holdes i ro. Det skyldes to ting:

For det første har man budgetforslaget inden for sundhed, omsorg og det sociale område visse besparelser, som jeg mener er for drastiske, og vi bør derfor først og fremmest tilføre disse områder midler for derved at begrænse besparelserne på disse områder.

For det andet har Københavns Kommunes udgiftsniveau siden 1990 holdt stort set samme niveau, og i samme periode er udgifterne i resten af landet steget med 20 pct. Derfor oplever vi nu, at mange kommuner i hovedstadsregionen i deres budgetoplæg har lagt op til at finansiere deres øgede udgiftsniveau ved at sætte skatten op. Det i sig selv mener jeg har en positiv psykologisk effekt i forhold til Københavns Kommunes uændrede skatteprocent.

Set i forhold til dette og i forhold til, at overskuddet ikke er mere end 296 mill., så mener CD, at det er fornuftigt nok, at vi kan holde skatten nede på 31,7 pct.

Budgetforslaget for år 2000 bygger også på, at vi får afviklet Københavns Kommunes kæmpegæld på 12,1 mia. kr. med 280 mill. kr. i år 2000 og med 200 mill. i budgetoverslagsårene, en gæld, som fordelt pr. indbygger betyder, at de københavnske skatteborgere er væsentligt mere gældsplagede end borgerne i resten af landet.

I lyset heraf vedtog man i forbindelse med budget 1999, at såfremt indtægterne fra ejendomssalg og indtægter fra tilbagekøbsrettigheder m.v. for 1999 giver et højere merprovenu end 125 mill. kr., skal det anvendes til gældsnedsettelse.

Københavns kæmpegæld hænger som en sort sky over de politiske beslutninger. Det betyder, at vi ikke uhindret kan solde af dette års overskud på 296 mill. kr. CD ønsker derfor, at en del af overskuddet betragtes som et investeringsbeløb, der skal anvendes med langtidsperspektiv for øje, således at vi kan fastholde den positive økonomiske udvikling for vores by og derved skabe økonomisk tryghed for vores borgere.

Men det må selvfølgelig ikke ske på bekostning af de svagest stillede, som vi også skal drage omsorg for. Derfor bliver de kommende dages budgetforhandlinger noget af en balancegang.

CD's ønske om et bredt budgetforlig sidste år blev som bekendt opfyldt, og CD har som nævnt ikke noget imod, at dette års budgetforlig bliver endnu bredere.

Jeg vil i forbindelse med de kommende budgetforhandlinger opridse nogle af CD's ønsker, krav og visioner til de kommende budgetforhandlinger.

CD støtter – og det slår jeg fast – HS-budgettet for år 2000. Samtidig støtter vi, at der igen i år afsættes midler fra budgetoverskuddet til HS' ønske om den videre udbygning af psykiatrien på Amager. De psykiske sygdomme har i mange år været et tabu, og som følge deraf har området været nedprioriteret.

Jeg tror, at alle partier under ét kun kan være tilfredse med den positive udvikling i beskæftigelsen blandt københavnerne. Men det må vi ikke bruge som en sovepude, for vi må ikke glemme, at København som en storby har en stor gruppe af de »tunge« arbejdsløse. Vi skal derfor bruge den nuværende økonomiske fremgang til at ruste os på beskæftigelsesområdet, således at vi i en økonomisk nedgang ikke sækker for langt bagud i forhold til resten af landet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Den kommende tid skal derfor bruges på at få gruppen af tunge ledige i arbejde og give dem mulighed for gennem uddannelse at opkvalificere sig på arbejdsmarkedet, således at de igen kommer til at føle sig som en naturlig del af samfundet.

Bemanding af legepladser betyder tryghed for de besøgende børn og deres forældre. CD mener, at de bemandede legepladser er et godt og for kommunen billigt fritidstilbud til den gruppe af børn og unge, som af en eller anden grund ikke er koblet på kommunens øvrige fritidstilbud. Derfor kæmpede CD hårdt for, at de bemandede legepladser fik tilført 1 mill. kr. for at forøge deres normering. Men af en eller anden grund havnede disse penge et helt andet sted.

I Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget besluttede man før sommerferien at se på, hvordan man kunne forbedre servicen på de bemandede legepladser. Man kom frem med en smuk plan om, hvordan arbejdet skulle struktureres i forhold til brugerne. Det hele var smukt bygget op, men man glemte dog én ting: Det hele skulle gennemføres under samme stramme budgetramme og normering.

Derfor tog CD forbehold over for omstillingsplanen, da den blev forelagt Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget. CD vil derfor gå ind i budgetforhandlingerne med krav om, at de bemandede legepladser tilføres midler i budget 2000, og at de også indføres i budgetoverslagsårene. Derved sikres, at normeringen lever op til vores krav om bedre service og kvalitet på de bemandede legepladser.

I budget 2000 er der lagt op til nedlæggelse af flere behandlingshjem for narkomaner. Undersøgelser viser, at deres behandlingsresultater målt i forhold til udgifter i de sidste år har været negative og uden større kontrol. CD mener derfor, at det er i orden, at støtten til disse behandlingscentre fjernes.

Netop af den grund var det nødvendigt, at vi i Borgerrepræsentationen besluttede at oprette 2 narkobehandlingscentre i København. Det skabte meget røre, og som altid viste debatten, at man syntes, der skulle gøres noget mere for at behandle vores narkomaner, men at det endelig ikke måtte ske i det område, man bor i.

CD mener, at man som led i den kommunale narkobehandlingsplan bør øge indsatsen for behandling af narkomaner med indvandrerbaggrund. Denne gruppe af narkomaner er specielt hårdt ramt, da det er et tabu for indvandrere at tale om dette problem. En større indsats omkring dette problem bør inddrage narkobehandlingsinstitutionerne, Integrationsudvalget, Integrationsrådet og ikke mindst indvandrerforeningerne.

CD erkender, at vi i disse år oplever stigende problemer med den øgede trafik. Men vi vil ikke på nogen måder gå på kompromis med venstrefløjens og De Radikales bilisthadske forslag om indførelse af bompeng. Jeg kan godt forstå venstrefløjen, som har en vision om at forbyde bilismen. Men jeg kan ikke forstå, at et borgerligt parti som de Radikale, som har en ideologi, som bygger på kapitalistisk økonomi, og som samtidig har en holdning, som går imod bilismen. Man skal ikke glemme, at netop bilismen har været en væsentlig drivkraft bag den vestlige verdens økonomiske fremgang.

Lad mig i den forbindelse minde om, at selv i det kommunistiske Kina har de fundet ud af, at bilen er drivkraften bag en øget økonomisk fremgang.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Løsningen på de stigende trafikale problemer skal derfor ses i et helhedsperspektiv, og det er derfor en svær balancegang, hvor man skal tage hensyn til miljøet og samtidig fastholde den økonomiske fremgang for København.

CD støtter derfor helhjertet bygningen af en havnetunnel. En havnetunnel vil lede en del af trafikken uden om Indre By og vil være den ideelle løsning, hvis man vil fastholde økonomisk fremgang og samtidig forbedre miljøet.

Nu hørte vi, at vores kulturborgmester var oppe og tale meget om kultur, og i den forbindelse omtalte han problematikken omkring de unge indvandrerbørn. Derfor er CD positivt indstillet over for, at der bygges en idrætshal på Nørrebro. En idrætshal vil få positiv virkning på områdets børn og unge, idet deres muligheder for at dyrke idræt vil blive væsentligt forøget. Derved vil en idrætshal også fastholde nedgangen i kriminaliteten på Nørrebro.

Endelig vil jeg minde om, at bygningen af en idrætshal på Nørrebro har høj prioritet i den idrætspolitiske redegørelse.

I Sundheds- og Omsorgsudvalgets oplæg til Budget 2000 er der lagt op til drastiske besparelser på plejehjemsområdet. Her har man planlagt nedlæggelse af omkring 450 plejehjemspladser. CD ønsker som sidste år ikke at være med til at lukke plejehjem uden at have sikkerhed for, at det er en yderst nødvendighed. Jeg er godt klar over, at vi allerede nu oplever en nedgang i antallet af ældre i København. Men i budgetforslaget er man kommet statistikkerne i forkøbet og ønsker i ét hug at nedlægge flere hundrede plejehjemspladser.

CD vil gerne være med til at diskutere en langsigtet handlingsplan for, hvordan vi gradvis justerer antallet af plejehjemspladser i forhold til ældre, men CD vil ikke være med til at komme statistikkerne i forkøbet.

I den forbindelse kan jeg oplyse, at CD specielt ikke er glad for lukning af Dronning Ingrid Hjemmet og Plejehjemmet Eremia, som har en stor del af de senildemente.

Skulle man vedtage at nedlægge et eller flere plejehjem, bør man sikre, at disse ejendomme forbliver på kommunale hænder og anvendes f.eks. til ungdomsboliger. Alle ved jo, at vi om nogle få år vil opleve en vækst i antallet af ældre, og til den tid kan vi så igen omdanne dem til ældreboliger.

Københavns Kommune skal gå forud og begynde en nytænkning på ældreboligområdet. For CD er friheden for den enkelte ældre borger ikke kun, om det skal være en privat eller en kommunal medarbejder, som vasker en. Den allerstørste frihed er at kunne vælge, hvordan man vil bo som ældre. Vi kan ikke på vegne af de ældre og uden at spørge dem bestemme, at deres boliger er forældet, hvis de nu virkelig kan lide at bo der og er trygge derved. Vi kan ikke pådutte dem, hvordan de skal bo.

Til gengæld er det vores pligt at give et stort udbud af muligheder for den enkelte ældre for at vælge den boligform, de nu ønsker. Derfor er CD stor tilhænger af, at vi i København indleder planerne om etablering af kollektive bofællesskaber for ældre. Kollektive bofællesskaber for ældre vil ikke alene give øget valgfrihed for den enkelte ældre medborger, men vil også skabe mulighed for fleksibilitet i Københavns Kommunes demografiplanlægning på ældreboligområdet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

I stedet kan vi i dag se, at man i én mundfuld ønsker at lukke flere hundrede ældreboligpladser samt bruge en kostbar »sivemodell« til at regulere pladserne i forhold til antallet af ældre. CD vil derfor arbejde for et ønske om, at forsøg med oprettelse af bofællesskaber for ældre indføres i en kommende budgetforligstekst.

Som nævnt før lykkedes det endelig før sommerferien at etablere det længe ventede Integrationsudvalg, som var en del af konstitueringsaftalen mellem CD og Socialdemokratiet. Det glæder mig specielt, at de andre borgerlige partier også har vist interesse for sådan et udvalg, således at antallet af medlemmer af Integrationsudvalget måtte forøges.

CD har store forhåbninger om, at Integrationsudvalget vil kunne løse nogle af de problemer, som skaber gentagne politiske slagsmål i Borgerrepræsentationen, uden at vi af den grund når nogen vegne. Det er specielt glædeligt, at Integrationsudvalget får tilknytning til det lovpligtige og kommende Integrationsråd. Integrationsudvalget vil derved fungere som bindeled mellem politikerne her i Borgerrepræsentationen og indvandrernes foreninger.

Mens De Konservative og Venstre i dagspressen har lukket op for, at Ungdomshuset kan videreføres på en anden måde, så ønsker CD her at stå fast. CD mener derfor fortsat, at Ungdomshuset bør lukke. Det er ikke, fordi vi specielt har noget imod Ungdomshusets brugere, men fordi vi synes, at bygningen og aktiviteterne aldrig skulle have været lagt dér.

Når man starter sin gang op ad Jagtvej og ser den ene smukke bygning efter den anden, så mødes man lige pludselig af slum. For nogle er det smukt, men hvad siger områdets borgere? Men her gælder nærdemokrati måske ikke?

Som sagt har CD ikke noget imod brugerne af Ungdomshuset. Derfor er CD indstillet på, at der findes alternative bygninger til brugerne, så de kan komme et passende sted i København.

CD var det eneste borgerlige parti, som gik ind for bevarelsen af folkets park, simpelt hen fordi CD går ind for nærdemokrati i ordets forstand, og fordi vi mener, at 56 boliger er et argument, man ikke kan bruge, fordi 56 boliger er et for lille udbytte, hvis man skal hamle op med den akutte boligmangel i København. Jeg kan heller ikke forstå, at man ønsker at proppe flere boliger ind i et område, som i forvejen lider af mangel på fritidsfaciliteter, og som i forvejen har store trafikale problemer at slås med.

Området, hvor folkets park ligger, er efterhånden det eneste grønne åndehul for områdets beboere. Det kan godt være, det ikke er smukt, og det kan også godt være, at de fleste beboere i området er venstreorienterede, men det er deres boligområde, modsat Ungdomshuset, hvor man ikke aner, hvem og hvor de egentlige brugere stammer fra. Jeg tror, alle ved, at hovedparten af brugerne af folkets park bor i lokalområdet.

Det er ikke nogen hemmelighed, at CD i København har været varm tilhænger af en hovedstadsreform med en stor amtsløsning. Men da der ikke kunne skabes politisk enighed om det, er CD tilfreds med, at man i stedet har besluttet at etablere Hovedstadens Udviklingsråd. Derved har vi større mulighed for erhvervsmæssigt at forberede os til den kommende Øresundsforbindelse. Det var ikke den bedste løsning, men det var bedre end ingenting.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Broen knytter ikke kun Danmark og Sverige sammen, men hele EU. Derved vil broen betyde vækst og velstand for alle EU-borgere. Her tænker jeg ikke alene økonomisk, men også kulturelt og sprogligt.

Sidste år gav jeg klart udtryk for CD's holdning til bydelsforsøgene. Jeg behøver ikke at holde lange foredrag om ulemperne ved at have København splittet op i flere områder, som nogle kalder det, i nærdemokratiets ånd.

Jeg spørger bare forsamlingen om én ting: Hvor mange af de menige københavnere var med på tilhørerpladserne, da vi sidst havde bydelsforsøget til debat her i salen? Vær ærlig og svar, for kendsgerningen er klar: Der var mange tilhørere den aften, og langt de fleste fremmødte var politikere fra bydelene. Jo tak, det kalder jeg nærdemokrati.

Af tilhængerne af bydelsforsøget, især dem, som har siddet her i Borgerrepræsentationen før indførelsen af bydelsforsøget, vil jeg også meget gerne have et ærligt svar på, om bydelsforsøget ikke har medført mere bureaukrati. På mig virker det nogle gange som om kommunens opgave mere er at sørge for at besvare spørgsmål fra de politiske repræsentanter for bydelsrådene end at satse på at få byen København til at fungere som en helhed til glæde for dens borgere.

Jeg må blankt erkende, at bydelene også har fået gennemført positive tiltag i lokalområderne. Men jeg er også sikker på, at samme positive tiltag vil kunne klares af lokalrådene. Det er kun et spørgsmål om vilje og selvfølgelig kompetence.

Derfor mener CD, at man bør erkende, at bydelsforsøgene har været en fiasko, og f.eks. i stedet satse på at styrke lokalrådenes indflydelse på beslutningerne i lokalområderne.

Hvis man endelig skal tale om nærdemokrati, så bør man styrke lokalråd, ældreråd, skolebestyrelser, biblioteksråd og alle andre organer, som befinder sig tæt på borgerne. Lokalrådene er f.eks. sammensat ikke alene af de politiske partier, men også af bl.a. erhvervsorganisationer, foreninger og beboerorganisationer. Se, det kalder jeg for nærdemokrati.

CD mener fortsat, at HT-terminalen er hæslig. Men CD har også den holdning, at dette års overskud på 296 mill. kr. bør betragtes som de københavnske skatteborgeres formue, og som sådan skal de bruges med fornuft.

CD kan godt gå med til at bruge omkring 4 mill. kr. på at nedlægge HT-terminalen. Men CD vil ikke være med til at ofre et tocifret millionbeløb af de københavnske skatteborgeres overskud på det. Det mener jeg vil være uansvarligt, når vi ved, at de hjemløse, de ældre og børnefamilierne må holde tilbage i forhold til budgettet.

I øvrigt viser nye tal fra en undersøgelse, at 242.351 københavnere i en 6-månedersperiode har besøgt den omstridte bygning og benyttet sig af den service, som tilbydes i bygningen. Københavner Information har således firedoblet sin personlige betjening af borgere i forhold til, da den samme funktion lå her på Rådhuset. Det er med til yderligere at bestyrke mine formodninger om HT-terminalen.

Hvis man egentlig tænker sig om, så kan man faktisk få revet HT-terminalen ned. Man kan jo bare starte en folkeindsamling blandt københavnere, og da man mener, at mange åbenbart hader denne her hæslige bygning, så skulle da det ikke være noget problem at få samlet de her penge.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Derfor vil CD opfordre alle de partier, som er så ivrige efter at bruge så mange af de københavnske skatteborgeres penge, til at holde et møde alene med det formål at starte en indsamling. Derved indfører man en brugerbetaling, uden at det går ud over de svagest stillede i vores samfund. Det burde være en kop te for både Venstre og de socialistiske partier i Borgerrepræsentationen.

Resultatet mellem Københavns Kommune og regeringen om kommunernes økonomi for år 2000 tillader København et forsøg med udvidet adgang til alternative pasningsmuligheder. Det hilser CD velkommen og forventer vil have en positiv effekt på ventelisterne.

CD er godt klar over, at der i dette budgetoplæg er lagt op til drastiske besparelser på daginstitutionsområdet. Det vil uden tvivl betyde serviceforringelser for forældrene og deres børn. Derfor, og ikke fordi jeg føler mig presset af BUPL eller andre pædagogiske fagforeninger, forventer jeg, at man i det kommende budgetforlig afsætter midler fra overskuddet til at nedtone besparelserne på daginstitutionsområdet.

Jeg har også en forventning om, at man ved samme lejlighed indgår aftale om udvidelse af Familie- og Arbejdsmarkedsudvalgets budgetramme i budgetoverslagsårene, således at vi kan få skabt ro på dagpasningsområdet.

CD støtter alternative pasningstilbud til de københavnske forældre. Vi mener, at det øger forældrenes valg af pasningsmuligheder, uden at det dermed betyder serviceforringelser for dem. Så længe det er frivilligt at benytte sig af disse alternative pasningstilbud, skal vi politikere ikke bestemme, hvad der er bedst for de københavnske forældre.

Undersøgelser viser i øvrigt, at Københavns Kommune om 8-9 år vil opleve en overkapacitet af dagpasningspladser. De alternative pasningsmuligheder vil derfor betyde, at man har større mulighed for at omstille børnepasningsområdet i forhold til demografien.

Med vedtagelsen af budgettet for 1999 blev det besluttet, at der skulle ske en samtænkning mellem fritidshjem og skoler. Målet er at skabe en større helhed og sammenhæng i børnenes hverdag. En samtænkning mellem fritidshjem og skoler vil derved give bedre udnyttelse af ressourcerne.

CD støtter fortsat denne holdning 100 pct. og er samtidig glad for, at Socialdemokratiets og De Radikales uddannelsesordførere trods massiv kritik står fast.

CD mener, at kritikken har været overdrevet og til tider manipulerende fra pædagogernes og lærernes side. F.eks. på pasningsområdet forsøger medarbejderne at gennemtrumfe deres egoistiske holdning om, hvad der er bedst for børn og deres forældre.

Vi politikere er frivilligt gået ind i politik og er blevet valgt til at varetage befolkningens ve og vel. Pædagogerne og lærerne har også frivilligt valgt at passe på vores børn, og det er de også gode til. De er beskyttet af en overenskomst, som selvfølgelig skal overholdes, og de har som enhver anden borger ret til at klage over de politiske beslutninger.

Men CD mener, det er urimeligt, når lærerne og pædagogerne misbruger deres arbejdsplads og tager forældrene som gidsler. Når det endelig kommer til stykket, så drejer det hele sig om, at pædagogerne og lærerne føler sig utrygge i forhold til noget nyt. Derfor mener CD, at en samordning af skoler og fritidshjem skal gives en chance.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

Jeg håber i den forbindelse, at lærerne og pædagogerne besinder sig, smider alle fordomme fra sig og går ind i en positiv dialog i forhold til vores beslutninger, for det er det bedste for de københavnske børn og deres forældre.

Under debatten tidligere i aften kom der noget frem om, hvis man ikke byggede en skole på Christianshavn. Jeg vil bare i samme forbindelse minde om, at hvis vi havde besluttet at bygge en skole på Christianshavn, så havde vi færre midler i år, og så ville vi slet ikke kunne bygge skoler i de områder, hvor der virkelig ville være behov, nemlig Brønshøj-Husum og Østerbro.

Uden at tage højde for, at børnetallet let kunne gå hen og stige, valgte Københavns Kommune for nogle år siden at afhænde flere folkeskoleejendomme. I dag, hvor børnetallet er drastisk stigende, er vi kommet i den situation, at flere skoledistrikter, især Østerbro og Brønshøj-Husum, snart ikke længere kan klare presset fra det stigende elevtal.

CD støtter alle bestræbelser på, at der i de nærmeste år etableres nye skoler i København. Det eneste, man bare ikke kan lade være med at tænke på, er: Hvad ville vi have gjort, hvis der ikke fandtes private skoler i København?

CD ønsker, at alle københavnere skal føle, at de er en del af et helt samfund. Derfor er det ikke sundt for hverken vores skoleelever eller vores samfund, at visse københavnske skoler har over 80 pct. af fremmedsprogede børn, mens andre skoler kun har omkring 6 pct. CD går derfor ind for, at vi politisk fremover skal diskutere, hvordan vi kan få skabt mere mobilitet og fleksibilitet blandt vores skoler, f.eks. ved at gøre op med skolegrænserne. De er blevet til for mange år siden, og da så København helt anderledes ud end i 1999.

CD vil ikke acceptere gadebander og vold blandt unge indvandrere i København, men CD vil samtidig ikke drive hetz mod unge indvandrere. Når det kommer til stykket, så ligger årsagen til det hele i den fejlslagne bolig-, skole- og socialpolitik, som man ikke alene i København, men også i mange andre kommuner har ført over for den gruppe af unge.

Hver gang en ung indvandrer lavede ballade, blev de mødt med overdrevet omsorg og venlighed fra de sociale myndigheder. Man tilbød dem lokaler, pædagoger og idrætsfaciliteter, men man glemte det vigtigste, nemlig at give dem et arbejde.

CD mener, at det vigtigste værktøj for at få skabt ro blandt en klike, hvad enten det drejer sig om grønjakker eller andengenerationsindvandrere, er at give dem en chance for at tage et medansvar for vores samfund. Og det gøres ikke ved at forkæle dem med diverse ligegyldige sociale projekter, men simpelt hen ved at give dem et stykke arbejde og derved give dem selvrespekten tilbage.

Derfor mener CD, det var et skridt i den rigtige retning, da vi i starten af dette år vedtog at indføre etnisk ligestilling i Københavns Kommune.

Nogle ønsker at oversætte ordet »ligestilling« med »favorisering«, når det gælder om at indsluse indvandrere på arbejdsmarkedet. Men når man politisk vil skabe ligestilling mellem kønnene på arbejdsmarkedet, så accepterer de samme mennesker ikke denne oversættelse af ordet »ligestilling«. CD er tilhænger af ligestilling for kvinder på arbejdsmarkedet, ligesom vi er tilhængere af etnisk ligestilling.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 9. september 1999

For at vende tilbage til at vise, at CD virkelig er ude efter et bredt forlig, et endnu bredere budgetforlig i år, så har CD nu ændret holdning i forhold til Kulturfabrikken, hvor jeg sidder i Kultur- og Fritidsudvalget, således at såfremt der kan opnås et endnu bredere budgetforlig med f.eks. SF, så er CD indstillet på at ændre holdning til spørgsmålet om tilskud til Kulturfabrikken.

Jeg stemte nemlig ikke i Kultur- og Fritidsudvalget mod, at støtten til Kulturfabrikken skulle ophøre, fordi jeg specielt havde noget imod stedet eller dets brugere. Men jeg gjorde det, fordi jeg mente, at de oplysninger, som blev forelagt udvalget, ikke kunne overbevise mig om, at stedet vil kunne overleve.

Et af de vigtigste spørgsmål for, om Kulturfabrikken overhovedet kan overleve, er derfor ikke, om de får bevilget driftsstøtte for år 2000. Det afgørende for, om Kulturfabrikken kan overleve, er, om de kan finde millionerne til reparationen af det faldefærdige tag.

Som afslutning på det hele vil jeg bare sige, at af alle mine ønsker fra sidste års budgettale er der specielt ét ønske, som jeg er glad for gik i opfyldelse, nemlig ønsket om et bredt budgetforlig hen over midten. CD vil i år igen gå ind i de kommende budgetforhandlinger i mindst samme positive ånd som sidste år, og er derfor indstillet på, at forliget i år bliver endnu bredere end sidste år, for det fortjener vores by, og det fortjener vores borgere.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ikke flere er på listen i aften i dette møde, der som bekendt fortsætter med budgetforhandlingerne på mandag, den 13. september, kl. 16.00.

Kl. 21.07 blev budgetforhandlingerne udsat til mandag den 13. september 1999 kl. 16.00